

Giới thiệu Trời Không Tác Thành

Thể loại: nguyên sang, ngôn tình, sủng văn, xuyên về lịch sử, nữ chủ, 1vs1, HE

Bối cảnh: thế giới tưởng tượng, nhiều sáng tạo chưa khảo chứng, có nghi vấn mong hữu hảo đưa ra

Độ dài: 94 chương + 6PN

Số chữ: 409,307

Edit & Beta: Pianvy Kim

Bìa: jjwxc x Pianvy Kim

Văn án

Kim Vân nội vệ tả thống lĩnh Hạ Uyên vì một trận ác chiến mà trọng thương, một phần ký ức cũng bị mất theo. Trong lúc phục hồi, mọi người xung quanh đều lần lượt báo cho hắn một tin kinh khủng.

Hắn cùng Nhị cô nương Tín vương phủ một chữ cũng không biết, thật sự là một cặp? Hơn nữa chính hắn là người không biết liêm sỉ theo đuổi người ta đến nửa năm, lại còn ấu đã với tình địch?

Hạ Uyên nghe đến mức lỗ tai đóng kén, sống chết vẫn không thể nhớ nổi cái ký ức phong lưu như vậy.

Hắn mặt không cảm xúc đứng trên tường thành, nhìn Triệu Kiều văn dốt võ nát, vô chí tiến thủ đang hăng say kể chuyện.

Cho hỏi, ta thích cô ta ở chỗ nào vậy?

Về sau...

Hạ Uyên: “Mỗi lần nghĩ tới, ta lại muốn khóc.”

♥ Đây là câu chuyện về một anh chàng quên mất người trong lòng, về sau không ngừng **tự vả** ♥

Văn án “giả-bộ-nghiêm-túc”

Một người là ngự tiền kiêu tướng, nề nếp trang nghiêm

Một người là tôn thất quý nữ, bất cần thế sự

Tất cả mọi người đều nói, ông trời không tác thành cho bọn họ

Hạ Uyên: “Trời không làm thì ta làm.”

Thêm mẩu chuyện nho nhỏ

Hạ Uyên trọng thương tỉnh lại, mở mắt nhìn cô nương trước mặt: “Nhị cô nương đa lễ.”

Triệu Kiều sùng sốt, tưởng hắn đang nói đùa: “Chàng với ta vốn đã “phi lễ” từ lâu, ta thăm chàng một chút, sao phải gọi là “đa lễ”?”

Hạ Uyên lạnh lùng đáp: “Nhị cô nương nói năng cẩn thận, chúng ta không quen.”

Về sau...

Triệu Kiều nhìn người đang đồn mình vào góc tường, cười lạnh: “Hạ đại nhân cẩn thận, chúng ta không quen.”

Ngón tay dài của hắn đỡ trán: “Chỗ này của ta không có nàng.”

Lại chỉ chỉ vào tim: “Nhưng mà, nơi này thì có.”

Cho dù đã lãng quên, mũi chân hắn cũng sẽ không nhịn được mà đi về phía nàng. Bởi vì, nàng – chính là người trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit & Beta: Pianvy Kim—

(* *Lời nhân bé xiu trước nhảy hố*: thư viện trong truyện là một kiểu trường học, Sơn trường giống như hiệu trưởng ở trường hiện đại.)

Nước Đại Chu, năm Chiêu Trữ thứ nhất, ngày mười sáu tháng mười một, mặt trời sắp lặn, sắc chiều ảm áp.

Rõ ràng ngoài trời rất lạnh, trong chòi tứ phía gió lùa, Triệu Tông trên trán lại đổ mồ hôi.

Cậu đứng cạnh cái bàn đá giữa chòi, kinh hãi hí mắt ngại ngần quan sát nhị tỷ Triệu Kiều ngồi đối diện đang lấy lụa che miệng, ho tới nổi đôi mắt xinh đẹp cũng ửng đỏ rơi lệ.

Tuy là nhị cô nương xuất thân cao quý ở Tín vương phủ, nhưng Triệu Kiều rất mạnh mẽ, dù có bị bệnh cũng chỉ uống thuốc xong ngủ một giấc là khỏi. Bấy giờ lại nhiễm phong hàn hơn nửa tháng, cả ngày héo hon nằm trên giường làm bạn với thuốc, cơ hồ chẳng bao giờ ra khỏi nhà.

Hôm nay nàng lại gượng dậy, từ xa chạy tới Minh Chính thư viện ở ngoại ô Hạo kinh thành.

Thấy nhị tỷ tái nhợt mặt mày, không như phần chấn vui tươi như hồi trước, Triệu Tông càng áy náy, trong đầu nghĩ loạn.

Triệu Kiều rót cuộc cũng ho ù ù, thị nữ tiến lên giúp nàng vỗ lưng thuận khí, lại đốt cho nàng một viên nhuận hầu.

Nàng ăn viên nhuận hầu xong, lau lau nước mắt trên khóe mắt, trầm mặc nhìn thẳng vào tứ đệ.

Tuy mình đứng nàng ngồi, nhưng bị nàng nhìn từ đầu đến chân lại làm cho Triệu Tông cảm thấy có một loại áp lực đè lên đỉnh đầu.

Kỳ thật, Triệu Kiều chỉ lớn hơn cậu ba tuổi.

Có điều cậu mới mười bốn, lại thường xuyên ở trường học, dù xét về văn hóa hay học vấn cũng đều chính là một nhóc choai choai, tóm lại tính cách ngây thơ non nớt.

Mà Triệu Kiều thì sớm ở phố phường lăn lộn, chỉ cần nghiêm mặt liền sẽ mang vài phần khí chất bí ẩn bức người.

Cho nên mỗi khi bị nàng im lặng nhìn chăm chăm, Triệu Tông cũng đều rất sợ.

Cậu háng giọng, vất hết óc chọn một chủ đề: “Độc học nói đệ nhị tỷ đang ở đây chờ, thật là dọa ta giật mình. Đình này trong thư viện coi như ở chỗ hẻo lánh, vậy mà tỷ lại tìm được, đúng là lợi hại.”

Vỗ mông ngựa không tinh, đáp lại là một tiếng cười lãnh đạm: “Ta lúc còn trẻ cũng ra thư viện học hành. Dù sao cũng ở đây ba năm, quen thuộc chỗ này thì có gì lạ?”

Mặc dù sau khi tốt nghiệp xong nàng chưa từng trở lại, Sơn trưởng cũng đã đổi người, nhưng bố cục nơi này vẫn thế, mỗi một cọng cây ngọn cỏ vẫn giữ nguyên bộ dáng mà nàng quen thuộc.

Triệu Tông lúng ta lúng túng gật đầu, cười đến gượng gạo: “Viên nhuận hầu này là Hạ gia thất ca đến kinh thành đặt riêng cho tỷ, trước kia không phải tỷ ngại vị nó kì cục sao?”

“Hạ gia thất ca” trong miệng hán chính là Kim Văn nội vệ tả thống lĩnh Hạ Uyên – người có lẽ rất nhanh sẽ trở thành nhị tỷ phu của cậu.

“Thuốc đáng đã tạt, đệ chưa từng nghe qua à?” Triệu Kiều hí mắt, đáp lại không hề do dự.

Quả mà người trong lòng tặc, dù cô gái ngoài miệng có kêu ghét bỏ thế nào, thì cũng sẽ không để người khác nói nửa lời không tốt.

Kể cả đệ đệ ruột thịt cũng không được.

Liên tiếp hai đề tài cái nào cũng không xong, Triệu Tông chán nản sờ mũi.

Sau một hồi bối rối, cậu chọn đề tài càng thêm dễ chết: “Nhị tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

Biết còn hỏi.

Nếu cậu không biết lý do thật thì cũng sẽ không hoảng hốt như vậy.

“Đúng là, ta bị phong hàn nửa tháng còn chưa chuyển biến tốt, theo lời dặn đại phu đáng ra phải nên tiếp tục nghỉ ngơi,” đôi mắt xinh đẹp nổi lên một tia buồn bực, trừng mắt nhìn vào vết thương trên mặt Triệu Tông, “Nhưng mà Sơn trưởng của thư viện phái người tới cửa, nói đệ ở thư viện bị người ta đánh, đệ còn dám gạt ta chắc!”

Tín vương phủ hiện giờ do huynh trưởng của hai tỷ đệ họ gánh vác, mấy đệ đệ muội muội trong phủ đều do huynh tẩu chăm nom.

Triệu Kiều thân là nhị tỷ, bên ngoài nhiều việc, bình thường cũng không dễ tâm tới chuyện vụn vặt trong nhà là bao.

Nhưng đầu tháng nay, hai vợ chồng huynh trưởng theo thánh giá Tín vương đi đồng thần tế điện, nhị tỷ là nàng ở lại trong phủ dưỡng bệnh, tự nhiên phải tạm nhận nhiệm vụ chiếu cố chuyện nhà.

“Chỉ bị thương ngoài da mà thôi, không ngờ lại kinh động đến tỷ. Đệ không biết Sơn trưởng lại cho người mời tỷ tới,” Triệu Tông vội vàng giải thích, “Tỷ cũng không cần hao tâm tổn sức đâu, cứ đệ đệ tự thương lượng với bọn họ...”

“Thương lượng cái quý! Bên người ta đưa tới một bà lão gần sáu mươi tuổi, còn chẳng phải khinh đệ đệ còn nhỏ sao? Làm sao có thể “chào bà, bà khỏe không” với cái lão thái thái khóc lóc om sòm lẫn lộn lung tung được?”

Triệu Tông há hốc mồm: “À? Đệ cứ tưởng giới lâm thì hẳn gọi cha tới...”

Mặc dù cậu không tính đến người ta sẽ khóc lóc om sòm lẫn lộn lung tung, nhưng nghe thấy đối thủ chuẩn bị nguyên một kho võ thuật, mấy chiêu cậu tính toán đều loạn hết cả.

“Đệ ngày trước giữa đám huynh đệ tỷ muội không phải ngang ngược lắm ư, tại sao lớn lên lại yếu đuối như vậy, ngay cả mèo chó bên ngoài cũng dám đánh vào mặt?”

Nói to liên tục, Triệu Kiều không khỏi lại ho sù sù đến trời đất tối sầm.

Thấy tỷ lo lắng mình bị thiệt thòi, Triệu Tông cảm thấy áy náy, lập tức vành mắt hồng lên, đẩy thị nữ ra tự mình vỗ lưng cho nàng.

“Nhị tỷ, tỷ đừng giận. Mặc dù đệ tư chất bình thường, nhưng mà tập võ từ nhỏ, vết thương bé xiu ấy không đau chút nào.”

Triệu Kiều chống vào mép bàn đứng dậy, nâng tay vỗ nhẹ vào ót hán một cái: “Tuổi trẻ xung đột không phải chuyện gì lớn, nhưng đánh đầu cũng được ai lại cho đánh vào mặt? Sơn trưởng phái người tới truyền lời nói lung tung cả lên, ta nghe như lọt vào sương mù. Rốt cuộc sao lại thế này?”

Tỷ đệ sống vai bước ra khỏi chòi nghỉ mát, hướng tới viện chỗ Sơn trưởng thư viện.

“Thực ra là, đệ muốn thay một vị cùng trường đòi công đạo.”

“Người cùng trường kia là một cô bé?” Triệu Kiều cười như không cười, liếc ngang cậu.

Triệu Tông không suy nghĩ cúi đầu “Phải” một tiếng, lát sau mới giật mình, dò tai kêu lên: “Không phải như tỷ nghĩ!”

“Ta không nghĩ gì a,” Triệu Kiều vô tội mỉm cười, “Nói tiếp xem.”

Triệu Tông mỉm môi đi vài bước mới chua chát mở miệng: “Cô ấy là con của tiền nhiệm Lễ bộ Thượng thư Trần Tầm.” Dừng một chút, lại nhẹ giọng bổ sung, “Là con của thê thiếp.”

Triệu Kiều phức tạp nhìn cậu.

Tiểu tử này kể từ hai năm sau khi vào thư viện vẫn luôn an phận, bài vở mặc dù không nổi tiếng nhưng cũng không kém cỏi, lại càng không trêu chọc thị phi.

Lúc đầu nàng còn không hiểu vì sao cậu lại đi đánh nhau với người ta, bây giờ cuối cùng cũng rõ nguyên nhân.

Năm kia, Trần Tầm “tự nạp người vào hậu viện”, bị cắt chức hồi tội, mấy người lên lút trong hậu viện tự nhiên cũng ly tán.

Đứa bé gái kia là huyết mạch Trần gia, đương nhiên vẫn ở lại.

Bất quá sau này, cô bé ấy sống rất khổ, không ai thêm đối tốt, nhưng cũng không đến mức để cho đói chết, mà vẫn để nàng học hành, rất ít khi quản chuyện.

“... Đệ học chung nên cũng biết Trần gia không ai làm chỗ dựa cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ không cáo trạng với Sơn trưởng. Ở chỗ thư viện này độc lai độc vãng, không bằng không hữu, nên thường bị người ta bắt nạt làm trò.” – Lời kể của Triệu Tông làm Triệu Kiều giật tái cả mặt.

Cậu nói tiếp: “Đầu năm nay đệ phát hiện nên có cãi nhau với bọn họ. Sau không thấy bọn họ gây chuyện, liền tưởng đã thu liễm lại rồi. Chiều hôm trước đệ trốn trong rừng nhỏ, gặp bọn chúng đang bắt cô ấy quỳ xuống làm chó, còn lấy cây đập lên người, bắt cô ấy phải kêu ra tiếng. Đệ thật sự xem không nổi nữa, nên mới cố ý nói khó nghe, kích động bọn họ động thủ với đệ.”

Mặc dù xuất thân tôn thất quyền quý, nhưng Triệu Kiều sớm ở phố phường lăn lộn, sống trong môi trường giang hồ hiệp nghĩa, chưa từng nghe tới loại chuyện khinh người thế này: “Là phụ thân con bé phạm tội, nó đâu có liên quan gì!”

Nàng cắn mạnh viên nhuận hầu trong miệng, hận không thể làm cho giọng bớt khàn đặc: “Năm đó triều đình bắt tay chinh đồn huân quý, bắt tội tự nạp thêm người vào hậu viện, nhưng rõ ràng có nói qua không liên quan đến trẻ con! Trần gia đúng là một nhà vô liêm sỉ, đều là con nít nhà mình, vậy mà có thể mặc kệ nó bị làm nhục!”

Triệu Tông dừng bước, nâng mu bàn tay lên che mắt: “Nhị tỷ, trước đây đệ không hiểu chuyện, lớn lên mới biết ở ngoài kia, không phải ở đâu cũng như nhà chúng ta...”

Cậu cũng là con thê thiếp.

Mẹ đẻ của Triệu Tông là người hậu viện Tín vương tiền nhiệm Triệu Thành Duệ, phạm tội trọng nên bị đưa về một thôn trang cách xa kinh thành để xử trí.

Nhưng trong phủ không ai giận chó đánh mèo, lại càng không bạc đãi cậu.

Thậm chí thượng tướng Ngọc Diệp còn lấy danh nghĩa tiền nhiệm Tín Vương phi, làm cho cậu đường đường chính chính trở thành tứ công tử của Tín vương phủ.

“Nếu không nhờ năm đó mẫu phi diện hạ tử tâm nhân hậu, đại ca cùng tỷ không nguyện yêu thương, chỉ sợ tình cảnh của đệ cũng sẽ giống như Trần gia vậy.”

Kỳ thật, Tín vương phủ hiện nay có sáu huynh đệ tỷ muội, trừ lão đại Triệu Triệt cũng lão nhị Triệu Kiều là do tiền nhiệm Vương phi cùng Sườn phi đẻ ra, bốn người còn lại đều là con cái thê thiếp của tiền nhiệm Tín vương.

Nhưng bốn người họ chưa từng vì xuất thân mà chịu khinh dễ.

Mặc dù trưởng huynh Triệu Triệt đã được kế thừa danh tước, nhưng vẫn cho bọn họ ở trong vương phủ, hết sức bảo hộ, còn kiên nhẫn dạy dỗ.

Chẳng trách Triệu Tông lại lệ mắt cảm hoài.

Có một số việc cứ nghĩ là đương nhiên, sau này lớn lên mờ mịt tầm mắt, mới biết bản thân được đối đãi ôn nhu khoan hậu thế nào.

“Đệ nghĩ linh tinh gì vậy?” Triệu Kiều xoa xoa đầu hần, “Đại ca có nói, huynh đệ tỷ muội chúng ta tổng cộng sáu người, dù sao cũng chung một dòng máu, cả đời không thay đổi.”

Triệu Tông dùng sức lau mặt, gạt mạnh một cái “Vâng!”

“Thằng nhóc đầu têu đánh đệ là con nhà nào?”

“Hần là Phàn Quân, con Đại ti nông phủ chép sổ sách Phàn Thừa Nghiệp, cũng là đồng môn với đệ.”

Triệu Kiều kinh ngạc tròn mắt, lấy khăn tay che miệng ho khan hai tiếng: “Đệ năm đó chính là Đế quân dạy võ cho, sao có thể bị một đứa nhỏ hơn mình một hai tuổi đánh tới mức này?”

Hồi xưa, Triệu Tông và tam ca Triệu Vị cùng đến chỗ Đế quân lúc ấy còn là phò mã học võ. Sau khi cậu học hết cỡ thiên tư cho phép, mới đến thư viện Minh Chính theo khóa học binh thường.

Bởi vậy nhập học bị chậm, đồng môn so với cậu đều sẽ nhỏ hơn một hai tuổi.

Đối với tuổi dậy thì mà nói, chênh lệch một hai năm cũng là khác biệt lớn về thể trạng, thậm chí sức lực cũng mạnh mẽ hơn, càng miễn bàn tới việc cậu từng được Đế quân cao thủ chỉ dạy.

Chiếm hết ưu thế mà còn bị đánh đến mặt nở hoa, thật sự không còn gì để nói.

“Lúc ấy bọn họ nắm người quây vào đánh một mình đệ mà! Hơn nữa đệ cũng không thật sự đánh lại. Đây là mưu kế, mưu kế đó!” Triệu Tông cao giọng, mạnh mẽ vọt lại mặt mũi.

“Ừ, đúng là một cái khổ nhục kế thông minh nhỉ.” Triệu Kiều khinh bỉ nhìn vào gương mặt bầm xanh bầm tím.

“Trần gia căn bản chẳng quan tâm cô ấy còn nhỏ đáng thương thế nào, nếu đệ nói cô ấy bị khi dễ, ở trường nhiều nhất chỉ răn dạy hần vài câu, kêu bọn hần nhận lỗi cho xong việc, nhưng sau này nhất định chúng sẽ lại tìm cô ấy gây phiền toái. Hơn nữa, cô ấy cũng không muốn người khác biết mình bị làm nhục.” Triệu Tông mặt đỏ tai hồng, quang quác một đường cãi lại.

“Đệ chính là cố ý không thực sự đánh lại đó! Thấy đệ bị dả thương, người ta nhất định coi trọng, không phải còn mời Phàn lão thái thái cùng tỷ tới sao? Đương nhiên là, đệ nguyện ý tự mình nói chuyện với Phàn gia bọn họ, chứ không muốn kinh động đến tỷ đâu.”

“Đệ tính toán nói với bọn họ thế nào?”

“Đệ tính kiên trì không chịu giảng hòa, bắt trường phái đuổi Phàn Quân không cho hần đến đây đọc sách nữa”, Triệu Tông nhìn nhị tỷ, không chắc chắn lắm nói tiếp, “Đệ làm như vậy có được không tỷ?”

Dù sao câu cũng là từ công tử của Tín vương phủ, người trong dòng họ rất nhiều, mà tên Phàn Quân đầu tiên đánh người kia, cha hần là Phàn Thừa Nghiệp làm chức tịch điền (*), chỉ là một Kinh quan lục đẳng.

() Tịch điền: ghi chép sổ sách về đất trồng trọt*

Ai nên khinh, ai nên trọng, Sơn trưởng thư viện cũng không ngốc.

Triệu Kiều xoa thái dương trầm ngâm một lát, lắc đầu: “Họ có lẽ cũng nghĩ như đệ, nhưng thế này không ổn. Dù sao đệ cũng từng nói, tiểu cô nương Trần gia kia không muốn mọi người biết chuyện mình bị làm nhục, chắc chắn sẽ chỉ nói rằng ta trơ mắt thấy đệ bị đánh. Đệ bị thương không nặng, nếu cường ngạnh đòi con cái Phàn gia bị đuổi khỏi thư viện, bên ngoài sẽ bàn tán đại ca dung túng người nhà ý thế hiếp người.”

Từ khi Chiêu Trữ để đăng cơ, Tín vương Triệu Triệt liền phụng theo thánh dụ giải quyết quốc chính, ở trong triều giữ vị trí hết sức quan trọng.

Theo lẽ đó, càng có nhiều người chống mắt dò xét Tín vương phủ hơn.

Có một số việc không thể muốn làm gọn gàng là làm được.

Triệu Tông ngẫm lại cũng hiểu ra, ảo não đập vào ót mình: “Khi đó đáng ra đệ không nên né, để bọn chúng đánh gãy tay luôn thì tốt rồi.”

“Phi phi phi, nói tâm bậy gì vậy?” Triệu Kiều tức giận cắt ngang lời cậu, “Chuyện này trước hết nghe xem Phàn gia nói thế nào. Nếu họ nhận lỗi, nói về nhà cho hần ăn gia pháp, hứa hẹn sau này sẽ quản giáo tốt, chúng ta thấy được thì cho qua.”

“Được rồi, nghe lời tỷ.” Triệu Tông nhất thời chưa nghĩ ra được chủ ý nào tốt hơn, chỉ có thể rầu rĩ gật đầu.

Triệu Kiều thở dài, dặn dò nói: “Sau này đệ học trong thư viện có giúp đỡ tiểu cô nương kia thì cũng cẩn thận, đừng làm cho họ quay lại trút giận lên con bé. Nếu xung đột quá lớn mà đệ ứng phó không nổi, thì phải lập tức kêu người về thành báo cho ta biết. Nhị tỷ sẽ giúp đệ giải quyết tốt hậu quả, không cần kinh động đại ca đại tẩu.”

“Vâng tỷ, đệ sẽ nhớ kỹ.” Triệu Tông khoé mắt vẫn còn hồng, đuổi thẳng lưng, bước chân như lớn hơn một chút.

Trên thực tế, nếu chẳng vì ở nhà được nuông chiều quá đáng, Phàn Quân cũng sẽ không dám khi dễ bạn học nhỏ yếu hơn mình.

Thư viện Sơn trưởng, Phàn lão thái thái nhìn Triệu Kiều ngồi đối diện, nói: “Cháu ta tuổi còn nhỏ, dễ lỗ mãng xúc động, mong nhị cô nương đại nhân đại lượng, không tính toán với xử tiểu tử không hiểu chuyện. Lão phụ đã hỏi qua, đánh nhau nếu bầm bầm lên Kinh Triệu phủ, chỉ cần không trọng thương, không gãy tay gãy chân, không chết người, thì phạt mười lạng bạc, nhận lỗi với người bị thương là được. Thiết nghĩ chuyện này chúng ta nên giảng hòa.”

Triệu Kiều che miệng ho nhẹ một tiếng, bất động thanh sắc liếc nhìn tên choai choai đang hắt cằm đứng sau lão bà.

Phàn lão thái thái cười vô cùng hiền từ khiêm tốn: “Cháu ta tính tình quật cường, làm bà lão ta phải khuyên nhủ hồi lâu, vậy mà cũng không chịu cúi đầu nhận tội. Thịnh nhị cô nương rộng lượng bao dung, để lão phụ thay nó chịu tội, có được không?”

Rốt cuộc vẫn là không phân biệt phải trái, nhất nhất bao che, ngay cả xin lỗi cũng chẳng nở để cháu mình mở miệng, như vậy càng đừng hy vọng bà ta về nhà sẽ lấy gia pháp giáo huấn lại tôn tử.

Chuyện mấy đứa nhóc ở trường đánh nhau, nói to thì là to, kêu nhỏ thì là nhỏ.

Phàn gia cho một lão thái thái gần sáu mươi tuổi tới giải quyết, hiển nhiên là cho rằng Tín vương phủ sẽ không so đo với một bà già.

Nàng cũng nên chọn phương pháp hòa giải, tránh nặng tìm nhẹ, Sơn trưởng thư viện nhủ lại mi tâm, chưa lập tức lên tiếng, có lẽ đang chờ xem Triệu Kiều phản ứng thế nào.

Triệu Tông đứng cạnh nhị tỷ tức đến nghiêng răng, hai tay sau lưng nắm chặt thành quyền.

Triệu Kiều bình tĩnh nhìn về phía Sơn trưởng thư viện: “Nếu Sơn trưởng cảm thấy nên hòa giải như lão thái thái nói, thì chúng ta liền sẽ làm.”

Sơn trưởng không đoán được nàng dễ thương lượng như vậy, sau một lúc kinh ngạc cũng hàm hồ “ừ” mấy tiếng.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Không ngờ Tín vương phủ không hề coi thường người khác, giờ cao đánh khề, đối với hần như thế sẽ miễn đi rất nhiều phiền toái.

Đáng tiếc, vị Sơn trưởng này đến đây sau khi Triệu Kiều đã tốt nghiệp, nên không biết cô nương trẻ này còn có tiếng là “tiểu lưu manh”.

Việc vô lý còn có thể giao tam phân (*), Triệu Tông rõ ràng không chịu, nàng tỷ tỷ nuốt xuống được mới là lạ.

() Giao tam phân: làm loạn vô lý*

“Tín vương phủ không khinh người, nhưng cũng sẽ không để người ta khi dễ. Ta chính là làm theo biện pháp lão thái thái tự mình đề ra nha?”, Triệu Kiều lười nhác dựa vào ghế, hai tay khoanh lại đằng trước, “Kết Hương, lấy mười lạng bạc đưa cho lão thái thái.”

Thị nữ Nguyễn Kết Hương đứng sau từ trong túi lấy ra một nửa nguyên bảo, tiến lên thưa: “Hồi nhị cô nương, hôm nay xuất môn gấp gáp, không kịp chuẩn bị bạc vụn.”

Một nửa nguyên bảo có thể đổi được năm mươi lạng bạc.

“Cứ đưa đi, như vậy càng chứng minh Tín vương phù chúng ta có thành ý.” Triệu Kiều lơ đãng khoát tay, lại hướng bàn tay đến trước mặt Phàn gia phe phẩy.

“Triệu Tông, đệ đưa hấn ra ngoài đánh. Ngàn vạn lần không được để trọng thương, gãy chân gãy tay, làm chết người, vết thương phải nhẹ nhất có thể. Đánh xong thì về đây nhận lỗi với Son trưởng và Phàn lão thái thái.”

“Vâng, nhị tỷ!” – Triệu Tông tinh thần đại chấn, thanh âm mười phần mạnh mẽ, thật sự bắt đầu xắn tay áo lên.

Phàn Quân cùng lão thái thái đồng loạt dờ ra, bộ dáng ngao nghể sớm biến mất không còn tung tích.

Phàn thái thái cả kinh chống bàn đứng dậy. Ngay cả Son trưởng thư viện cũng trở tay không kịp, đỏ bừng cả mặt.

Triệu Kiều lấy khăn che miệng ho khan vài tiếng, cười đến mềm mại gió xuân: “Lão thái thái người yên tâm, đệ đệ nhà ta rất nghe lời, đánh xong nhất định sẽ hướng người cúi đầu nhận sai, tuyệt không làm phiền bà phải độ lượng bao dung tha thứ đâu.”

Editor: Nữ chính lên sàn là lá la thật giàuV Công nhận học gì thì học, quan trọng nhất vẫn là trường đời nè

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Quỳnh Như & Pianvy Kim –

– Beta: Pianvy Kim –

Thư viện Son trưởng thấy tình hình không ổn, vội đứng lên nói: “Nhị cô nương bớt giận, cái này...”

“Câm miệng! Ngồi xuống!” Triệu Kiều lạnh nhạt, “Lúc này ta cho cơ hội xử lý chuyện này công bằng thì các người tỏ vẻ không hiểu, bây giờ không đến lượt ông xen vào!”

Từ trước đến nay, giữa đám quý nữ trong kinh thành, nàng giống như một dị số khác biệt.

Xuất thân tôn quý nhưng lại thích lăn lộn nơi phố phường, dù chưa từng ý thế hiếp người, nhưng cũng không phải dạng hiền lành ảm ức chịu thiệt.

Khuôn mặt nàng lúc này lạnh lẽo, thân thể mạnh mẽ toát ra khí thế giang hồ, giống như hoàn toàn nắm cục diện trong tay.

Đây là lần đầu tiên vị Son trưởng họ Vương tiếp xúc với nàng, nhất thời suy nghĩ không thông, lại thêm có tật giật mình, cuối cùng đành im lặng ngồi xuống.

Thấy Son trưởng chịu thua, còn Triệu Tông thì đang xắn áo định đánh cháu yêu, Phàn lão thái thái cùng nha hoàn bị dọa đến rối rít, vội vàng tiến lên muốn ngăn cản.

Dù sao đi nữa, Triệu Tông và Phàn Quân tuổi tác xấp xỉ nhau, đều là những thanh niên trẻ tuổi hiếu thắng, đánh nhau một chút thì có thể xem như tranh chấp nhỏ nhặt. Nhưng nếu để Phàn lão thái thái tuổi tác gần sáu mươi, cộng thêm một tiểu nha hoàn trói gà không chặt bị Triệu Tông thương tổn, thì tính chất sự việc liền thay đổi.

Ngay lập tức, Triệu Kiều cùng nha hoàn Nguyễn Kết Hương nghiêng mình bước lên, chỉ bằng một tay đã nhẹ nhàng kéo hai người bọn họ trở lại.

Đầy tớ trong Tín vương phủ đều là những người võ công nhất đẳng được lựa chọn và huấn luyện tỉ mỉ, đối với dạng như Phàn lão thái thái và tiểu nha hoàn kia, một mình nàng cũng dư sức “đối phó” mười người.

Phàn lão thái thái bị Kết Hương kiềm chặt không thoát ra được, trong tình thế nguy cấp liền bày trò ngang ngược, bắt đầu đứng đó kêu gào thảm thiết: “Các người còn có vương pháp công lý hay không a! Sao có thể ý ức hiếp người khác như vậy! Ai dám động đến một đầu ngón tay của cháu ta, thì đừng trách bà già này liều mạng với kẻ đó, ta có làm ma cũng sẽ không cho kẻ các người được sống yên ổn!”

Triệu Tông chưa từng gặp phải tình cảnh như thế này cho nên bị dọa hết hồn, bước chân hơi ngưng lại, do dự nhìn về phía tỷ tỷ.

“Nếu Phàn gia các người thật sự muốn đòi vương pháp công lý, thì kêu cháu bà ra phủ Ngự Sừ nói cho rõ ràng, coi rốt cuộc nó làm gì mà đệ ta phải đánh nó! Chúng ta thử xem, phủ Ngự Sừ rốt cuộc kết tội đại nhân Phàn Thừa Nghiệp không biết dạy con, hay là phán Tín vương phủ ý thế hiếp người?”

Triệu Kiều liếc thoáng qua Phàn Quân đang bị giữ chặt nghe nàng nói xong thì cứng đờ, liền biết mình đã đoán đúng.

Tên nhóc này chắc là không dám đem sự thật nói với người nhà, rằng nguyên nhân xung đột với Triệu Tông đều là do chính nó làm nhục tiểu cô nương Trần gia người ta trước.

Xác định rõ chuyện này xong, Triệu Kiều hoàn toàn bộc lộ tính tình, quay đầu nhìn tứ đệ mà đập tay lên bàn, nói: “Nhìn cái gì? Mau đem nó lôi ra ngoài đánh cho xong chuyện, ta còn phải nhanh về nhà uống thuốc. Lão thái thái nếu dám tới phủ ta treo cổ, ta liền dám cắt cổ trước cửa Phiên gia đền mạng cho bà.”

Chưa từng thấy qua cô nương vương phủ nào lại có tính tình lưu manh như thế.

Phàn lão thái thái hoàn toàn ngơ ngác, ngồi dưới đất hồi lâu mới động dậy, dờ dẫm “được” Nguyễn Hương đỡ về chỗ ngồi.

Trong phòng yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Triệu Kiều lấy khăn che miệng ho nhẹ vài tiếng, nghe Phàn Quân bị đánh ở bên ngoài kêu gào, những người không liên quan thì ngửa mặt lên ngắm trần nhà.

Phàn lão thái thái bị Kết Hương đè xuống ngồi không cho động dậy, bà ta vừa lo vừa giận, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể lên tròng mắt nhìn nàng rồi lau nước mắt.

Phàn gia vừa mới vào kinh hai năm, chức quan của Phàn Thừa Nghiệp cũng không cao lắm, cho nên bà chưa có cơ hội tìm hiểu xem nhị cô nương nhà Tín vương phủ là nhân vật thế nào.

Một khóc hai nháo ba thất cổ, những quý tộc bình thường mà gặp cảnh này thì đành bỏ tay chịu thua, vì họ phải bận giữ thể diện, nhưng Triệu nhị cô nương này thì khác....

Nàng lăn lộn phổ phường nhiều năm như vậy cũng không phí.

Đại Chu từ khi khai quốc đến nay, dù đã trải qua hai đời đế vương Võ Đức, Chiêu Ninh, nhưng thực sự mới chỉ lập triều được sáu năm.

Trong sáu năm này, ngoại trừ mối họa lớn là bộ tộc man di Thổ Cốc Khế phương Bắc, thì mối họa lớn thứ hai chính là các thế gia môn phiệt.

Đa số danh gia vọng tộc đều có truyền thừa lũy lừng, ở địa bàn mình giống như đại thụ cắm rễ thật sâu.

Bọn họ mặc dù đều xưng thần với vua, nhưng cũng có kẻ mang tính toán riêng, chưa bao giờ ngưng đầu trí cùng triều đình.

Ngày xưa, vì để kiềm chế bọn họ tung hoành tự tác ở địa bàn riêng, hai đời đế vương đều hết sức hoàn thiện luật pháp, tạo nên bộ luật uy nghiêm, cũng cố gắng tạo điều kiện cho những người tài có xuất thân thấp hèn nắm quyền, hy vọng có thể từng bước tan rã cục diện lũng đoạn do thế gia gây nên.

Ví dụ như mẹ con Phàn Thừa Nghiệp xuất thân nhà nghèo, nhiều năm trước nhậm chức được triều đình đến giúp đỡ, ngay cả người nhà của ông ta cũng được ban ơn.

Năm kia, Phàn Thừa Nghiệp được thăng chức vào kinh, lại trùng lúc trong kinh đang chỉnh đốn đám thế gia danh môn ngày càng tệ nạn, lấy danh nghĩa “điều tra nghiêm trị tội tự nạp người vào hậu viện” mà lật ngả hoặc áp chế không ít quý tộc.

Ảnh hưởng sâu xa từ sự kiện kia vẫn còn kéo dài tới nay.

Sau hai năm, kẻ càng có địa vị thì càng thu liễm, sợ người ta bắt được khuyết điểm, vì lỗi nhỏ mà thôi phỏng thành tội tày trời, trở thành con tốt thí cho triều đình.

Danh gia vọng tộc cẩn thận ngu đông, trái ngược với thứ tộc nhà nghèo “điếc không sợ súng” (*), giữa hai bên hình thành trạng thái găng co người tiến ta lùi (**).

(*) Nguyên tác “chân đất không sợ đi giày” (光脚不怕穿鞋): sang Việt Nam là “được ăn cả ngã về không”, thực ra thiên về nghĩa “điếc không sợ súng”.

(**) Nguyên tác “thù tiêu bì trường” (此消彼长): cái này mất thì cái khác sinh ra, trong bối cảnh truyện thì là kiểu giằng co, “người tiến ta lùi”.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Phàn Quân dù chỉ là con cái của một Lục Đẳng kinh quan, nhưng đã dám can đảm đánh đám với tứ công tử nhà Tín vương phủ.

Phản lão thái thái không được đi học, kiến thức không nhiều, chỉ biết nuôi dạy cháu, lại thêm tuổi tác đã lớn, trong mấy việc nhỏ thường được nhường nhịn ba phần.

Hai năm sống giữa đám con cháu nhà quý tộc trong kinh thành, bà chưa từng bị ai qua mặt. Lâu ngày khó tránh sinh ra ảo giác, cho rằng tất cả những danh môn vọng tộc đều hiền lành thánh thiện, khoan dung nhân từ.

Bởi vậy bà ta liền đưa đứa cháu kiều căng ngạo mạn đến, nuông chiều vô lối, bao che khuyết điểm đến mức không phân biệt đúng sai, mặc kệ đối phương là đại nhân vật tầm cỡ mức nào.

Dù sao cũng có kinh nghiệm từ trước, quá lắm thì ngồi trên đất tay đám chân đá, kêu la khóc thét, bọn họ vì thể diện cũng sẽ không so đo nữa với bà nữa.

Đáng tiếc bà lại gặp phải Triệu Kiều là kiểu người chưa chơi đủ thì sẽ không dừng.

Theo tục ngữ mà nói thì đây chính là “đi đêm có ngày gặp ma”, bây giờ kêu khóc cũng vô dụng, khóc nhỏ hay khóc to, chỉ bằng chịu đựng.

Tối khi Phàn Quân ôm mặt trở lại sảnh, lão thái thái liền lệ mất lưng trông ôm chăm lấy hần, sống chết không chịu nhận bạc.

Triệu Kiều về mặt không sao cả, cần viên nhuận hầu mà nói: “Nếu ngài nhận bạc, mười lạng bạc kia của ngài ta cũng nhận, chuyện của hai đứa nhỏ sau này thế nào cũng không nhắc tới nữa. Còn như ngài không nhận, đợi lễ đông thân tế diễn kết thúc, vương huynh ta về kinh sẽ cùng Phàn đại nhân tới phủ Ngự Sử hỏi rõ ràng, để mặc cho luật pháp xử lý. Bà có chắc muốn như vậy không?”

Nói cho dễ hiểu thì là,

Chuyện dừng ở đây, coi như mấy đứa nhóc xung đột với nhau, việc nhỏ.

Còn muốn ồn ào cả hai nhà, Tín vương phủ ta đây cũng vui về phụng bồi.

Phàn Quân vừa nghe xong liền luống cuống, kêu lão thái thái mau nhận bạc: “Đừng kinh động đến Tín vương điện hạ! Cũng... đừng kinh động cha con!”

Mặc dù về mặt hần vô cùng không tình nguyện, nhưng cũng hiểu được rằng, nếu làm to chuyện nháo tới cả hai nhà, lúc đó đối với cha hần không có ích lợi gì, mà hần cũng càng chẳng được tiện nghi.

Triệu Kiều thấy vậy, hiểu rõ gặt đầu. Xem ra Phàn Thừa Nghiệp quá bận rộn, chẳng hay biết gì về gia sự hết.

Kỳ thật nàng chính là cố tình giả bộ phở trương thanh thế, so với Phàn gia, nàng càng không muốn vì chuyện này mà phải lên tới phủ Ngự Sử giải quyết chút nào.

Tóm lại cuối cùng hai bên đều lùi một bước, sự việc cứ như vậy giải hòa.

Về phần trong lòng phục hay không phục, thậm chí ngầm kết thù lẫn nhau, thì cũng là chuyện để sau này rồi tính.

Sau một trận nổi giận ở thư viện, hoàng hôn cùng ngày, Triệu Kiều vừa về tới phủ liền mềm cả người, nằm úp sấp trên giường bắt đầu sốt cao.

Đại phu trong vương phủ bận rộn suốt đêm, tới lúc nhiệt độ nàng giảm xuống mới có thể tạm nghỉ.

Lần phát bệnh này nhất thời đã dồn ép sức lực của nàng, mất vài ngày mới chậm rãi trở lại bình thường.

“Bình Tử, ngày mai là đông chí (*) phải không?” Triệu Kiều đỡ trán tựa vào đầu giường, ho sù sụ hỏi.

(*) *Ngày đông chí thường rơi vào 21 hoặc 22 tháng 12, kéo dài đến 5 tháng 2 năm sau.*

Thị nữ tên Ngân Bình đưa muỗng nước mật ong tới bên môi nàng, vô cùng nhỏ nhẹ đáp: “Hôm nay ngày hai lăm, hai ngày nữa mới là đông chí.”

“À, vậy ngày mốt là lễ Đông thần tế điền.” Triệu Kiều nhấp môi uống nước mật ong, đôi mắt hiện lên ý cười, “Lễ xong, vợ chồng đại ca với lão tam cũng nên trở về.”

Đông thần tế điền là đại sự, do hoàng đế dẫn dắt dòng tộc, trọng thần cùng dân chúng hoàn thành điền nghi: một là đưa tiễn mùa đông, đón mừng mùa xuân, cầu cho năm sau mưa thuận gió hòa; hai là tưởng niệm những người đã hy sinh anh liệt cho đất nước; cuối cùng tấu nhạc mừng với dân, điền nghi tổng cộng kéo dài ba ngày.

Tuy chỉ ngắn ngủn ba ngày, nhưng năm nào cũng mất hai tháng để chuẩn bị.

Tiêu chí cho tế điền mỗi năm mỗi khác, phải từ thánh dụ cân nhắc xem xét nên chọn địa điểm nào, sau đó Ti cảnh vệ Hoàng Thành và Kim Vân nội vệ đi trước thông cáo, dọn sạch những kẻ đáng nghi, đảm bảo an toàn xong xuôi thì xe ngựa thánh giá mới tới.

Năm nay đông thần tế điền được tổ chức ở một nơi có chút xa xôi, gọi là thành Lân Thủy ở Toại châu.

Vì đường sá nối Toại châu và kinh thành chưa sửa chữa xong, cho nên để đảm bảo tới nơi trước ngày đông chí, Chiêu Trữ để sửa lại luật cũ, vừa mới đầu tháng liền đã đưa đoàn tùy tùng ra khỏi kinh.

Tín vương Triệu Triệt, Tín vương phi Từ Tinh Thư cùng Tín vương phủ tam công tử Triệu Vị là hoàng tộc, đương nhiên tùy giá đi trước.

Nếu không phải lúc đó bị bệnh, Triệu Kiều cũng sẽ đi theo.

“Tính ra đã đi gần một tháng rồi, ta nhớ hần... mọi người.” Nàng nhẹ buông mí mắt, lười biếng dựa lên giường.

Ngân Bình lấy khăn tay lau khóe môi nàng, có chút tình nghịch khẽ cười: “Đừng thấy cô nương bên ngoài mạnh mẽ nhanh nhẹn, thực ra trong lòng vẫn có chút tâm tư tiểu nữ nhân nha. Thật là là bộ dáng xấu hổ khó nói, trong lòng rõ ràng nhớ đến Hạ đại nhân, ngoài miệng lại lấy huynh tâu đệ đệ che giấu.”

Kim Vân nội vệ là đội quân thân cận của thiên tử, trọng trách bảo vệ vua lúc Đông thần tế điền tất nhiên chỉ có Tả thống lĩnh Hạ Uyên dẫn dắt mới thích hợp.

Mùa hè năm đó, Triệu Kiều cùng Hạ Uyên “tình trong như đã, mặt ngoài còn e” (*), vô cùng say đắm ngọt ngào.

(*) *Nguyên tác “đâm cửa sổ” (捅破窗): nghĩa là ai cũng biết nhưng không ai nói ra. Cửa sổ hồi xưa làm từ giấy, có thể lấy ngón tay đâm lủng – có nghĩa là ai cũng biết, nhưng tảng giấy đó vẫn tồn tại, che đi cái bên trong.*

Mà đến nay đã xa nhau hơn một tháng, tương tư cũng là chuyện bình thường.

Ngân Bình nhỏ hơn Triệu Kiều hai tuổi, đi theo hầu hạ nàng nhiều năm. Hai người lúc không có ai thì rất thân thiết, Triệu Kiều bị trêu cũng không giận, chỉ có chút không tự nhiên búng vào trán cô một cái: “Thông minh quá ha! Cảm cho nói đó!”, còn ra vẻ hung ác nói, “Lấy cho ta viên thuốc ngâm mau! Cả ngày nay ho suốt muốn đau cả đầu rồi.”

“Ai nha, then quá hóa giận, còn đánh trống lảng nữa! Hạ đại nhân không phải khi nào về liền sẽ đính hôn với cô sao? Kiều gì cũng sắp thành phu thê rồi, tương tư một chút cũng không mất mặt đâu nè...”

Thấy nàng lại làm bộ muốn đánh, Ngân Bình vội che đầu xin tha, xoay người đem tới viên thuốc ngâm nhuận hầu: “Được rồi được rồi, ta không nói nữa.”

Đưa viên thuốc cho vào miệng xong, Triệu Kiều bỗng chốc lấy ngón trỏ chỉ vào mí mắt trái: “Hai ngày nay mí mắt ta cứ giật giật, cô nói có phải sắp xảy ra chuyện gì hay không?”

Ngân Bình nhìn động tác của nàng, trấn an nói: “Nháy mắt trái thì vui, nháy mắt phải thì buồn, cái này là điềm tốt...”

Cô còn chưa nói xong, Triệu Kiều mặt liền không chút thay đổi buông tay ra: “Thực ra ta nháy mắt phải.”

Ngân Bình vội vàng sửa lại: “Ta nhớ nhầm! Là nháy mắt trái thì buồn, nháy mắt phải thì...”

Còn chưa nói xong, lại thấy Triệu Kiều lẩn qua lộn lại: “Híc, nếu cả hai mắt ta đều giật thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Năm thứ nhất Chiêu Trữ, ngày hai chín tháng mười một, tế điền Đông thần (*) ngày thứ ba.

(*) *Chú thích: đây là lễ tưởng tượng, nội dung lễ được tác giả miêu tả chi tiết ở chương 2.*

Gần năm mươi thích khách không biết từ lúc nào đã tiến sát thành Lân Thủy, nơi gần với địa điểm tổ chức nghi lễ, bắt đầu hành động ám sát.

Ngày hôm đó biểu diễn nghi thức “Thánh giá vui mừng cùng dân”, phần lớn người đến xem lễ là dân thường.

Bị thích khách tập kích, dân chúng lập tức hoảng sợ chạy tán loạn, khiến cho cảnh vệ tùy giá Hoàng thành không thể triển khai đội hình phòng ngự. Bởi vậy khó tránh làm cho thích khách thừa cơ dọa dẫm và tàn sát dân thường.

Lúc này, vị Kim Vân nội vệ và Tả thống lĩnh Hạ Uyên phát một tiếng lệnh, hần vốn giỏi đánh giáp lá cà, nhanh chóng tiên phong đội binh xuyên qua đám đông, đấu một chọi một với thích khách.

Đội thích khách kỳ lạ này tuy đến bất ngờ, song cuối cùng cũng bị tiêu diệt hết, có điều tình hình sau cuộc chiến khá là thảm hại.

Chiêu Trữ để cùng Chiêu Tương để quân lông tóc không mất sợi nào, nhưng số lượng Kim Vân nội vệ thì đã chết quá nửa, Tả thống lĩnh Hạ Uyên trọng thương hôn mê.

Chiêu Trữ để không biết nghĩ gì, vội vàng hạ lệnh phong tỏa mọi chuyện, hóa tốc bài giá về kinh.

Ngày mười tháng mười hai, thánh giá hồi cung. Ở trong triều, mọi người đối với sự kiện ám sát đều cảm như hén, coi như chưa hề có gì xảy ra.

Mà Hạ Uyên ở Thái Y quan đang được toàn lực cứu chữa thì vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Hoàng hôn, ánh mặt trời mùa đông tà tà chiếu qua song cửa.

Triệu Kiều ngồi trên chiếc ghế tròn bên giường, ghi chú lại dặn dò của nhóm thái y quan vô cùng kỹ lưỡng.

“Bệ hạ không cho lộ chút tin tức gì về trận chiến hôm đó. Đại ca chỉ nói cho muội, tình thế lúc ấy khó giải quyết, cảnh vệ Hoàng thành không thể triển khai phòng ngự, nếu không phải nhờ chàng quyết đoán dẫn đầu ra tay, thì kết quả sẽ chẳng được như bây giờ đâu. Những người ngoài kia đều đang nói, chàng cùng với đội thật là anh dũng quả cảm”

Kim Vân nội vệ được xưng là “con dao cuối cùng của thiên tử”.

Nói trắng ra, chức trách của bọn họ chính là đảm bảo cho bệ hạ cùng để quân an toàn không gặp chút nguy hiểm nào.

Mà trong lúc cảnh vệ Hoàng thành gặp khó khăn, không thể che chở cho người dân, Hạ Uyên lại dẫn đội vọt lên, làm ra chuyện vốn chẳng liên quan gì đến một Kim Vân nội vệ.

“Đại ca nói, đây chính là trận chiến vừa oanh liệt, vừa vinh quang nhất kể từ sáu năm Kim Vân nội vệ được thành lập đó.” Triệu Kiều nâng tay lau nước mắt sắp tràn mi, “Sau này sẽ không còn ai nói chàng được Hạ đại tướng quân che chở nữa, cao hứng không?”

Đường huynh của Hạ Uyên được mệnh danh là con chim ưng bảo hộ đất nước, Đại tướng quân Hạ Chính.

Sau khi Đại Chu thành lập được sáu năm, trải qua hai đời vua, cũng chỉ có hai người Chung Ly Anh và Hạ Chính là được phong làm Đại tướng quân trụ quốc, cùng nhau nắm giữ binh quyền khắp thiên hạ.

Địa vị cao chót vót như vậy, đủ thấy hai người họ chiến công hiển hách bậc nào.

Tháng ba năm nay, khi Hạ Uyên được Chiêu Trữ để đề bạt lên làm Kim Vân nội vệ Tả thống lĩnh, trong triều đã dấy lên dư luận suốt nhiều ngày.

Dù sao hán cũng chỉ vừa hai mươi, tư lịch cũng chẳng có điểm nào đặc sắc ngoài từng ba năm làm Kim Vân nội vệ.

Bởi vậy, ai cũng nói hán là công tử bột, dựa hơi vào chiến công của đường huynh mà được nắm quyền cao chức trọng.

Nhưng kể từ sau trận chiến kia, chắc chắn sẽ không kẻ nào dám bàn tán thị phi nữa.

“Vị huynh đệ này, muội đúng là không nhìn lầm chàng. Chàng là một người rất đặc biệt.” Triệu Kiều cực lực giữ cho giọng mình nhẹ nhàng, giống như lúc bình thường hay cùng hán cười đùa.

Hạ Uyên trên giường không hề đáp lại.

Triệu Kiều mím môi, ngăn người ngắm nhìn khuôn mặt hán.

Diện mạo hán đúng là thừa kế hết mọi ưu điểm “phong nam hạ thị” của tổ tiên. Kể cả khi đầu bị quần băng trắng toát, cái cằm lún phún râu, lông mi vừa đen vừa dài vô lực hạ dưới mi mắt, trông hán vẫn không hề chột vạt chút nào.

Nước da màu đồng khiến ngũ quan hán toát ra vẻ sâu sắc, đường cong trên sườn mặt cứng rắn, anh lãng vô cùng.

Tưởng tượng một chiến tướng mỹ nam khí phách mạnh mẽ nên trông thế nào, thì hán chính là thế ấy.

Tuổi hán cũng chỉ vừa quá hai mươi, nhưng đã hay thích trầm mặt tỏ vẻ già đời. Nhiều khi trong lòng rõ ràng rất vui, hai mắt cũng sáng như sao, vậy mà vẫn cố tình làm cái mặt ngầu lạnh.

Mặc dù chưa từng hỏi, nhưng Triệu Kiều sớm đã nhìn ra, hán có lúm đồng tiền bên má phải, sợ cười lên sẽ làm người ta nghĩ hán không đủ uy nghiêm trầm ổn.

Nàng sớm từng muốn nói cho hán, kỳ thật có lúm đồng tiền rất tốt.

Lúc hán cười sẽ có một loại sáng ngời nhu hòa, vừa nhiệt huyết lại vừa trưởng thành, giống như cảnh liễu rủ rao đón gió giữa trời xuân ấm áp.

Môi vừa giãn ra, liền khiến người ta rung động.

Lấy tính cách hung tợn của Triệu nhị cô nương nàng, thì khó mà nói nổi lời dấm chua như thế.

Nhưng nếu bây giờ hán lập tức mở mắt ra, chỉ cần hán dám nghe, lời buồn nôn nào nàng cũng có thể nói.

Hai mắt Triệu Kiều nhắm lẹ, nghiêng người lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm phẳng của hán: “Chỉ cần chàng tỉnh lại, ta nhất định đáp ứng chàng, gọi chàng một tiếng... cái tên kia.”

Hán vẫn luôn ỳ khuát, nói nàng gọi hán là “Hạ Uyên” không thân thiết chút nào.

Hồi trước khi làm lễ trưởng thành, hán có một biệt danh mà chỉ người nhà mới biết, tên là “Dật Chi”.

Lúc hai người tâm sự với nhau, hán những nhẽo bắt nàng sau này đổi xưng hô, phải gọi hán là “Dật Chi ca ca” mới được.

Loại xưng hô mắc ỏi như vậy, Triệu Kiều nghe xong thiếu chút nữa đánh chết hán ngay tại chỗ.

“Ta uy tín lắm đó, chàng có biết không”, giọng nói Triệu Kiều hiếm khi trở nên mềm mại, giống như một tỷ tỷ tinh quái đang giả bộ trêu đùa em nhỏ, “Nếu bây giờ chàng tỉnh lại, muốn ta gọi chàng thế nào cũng được. Nhưng chỉ có lần này thôi, lần sau không được tính.”

Đáng tiếc, hần nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Triệu Kiều ngồi như vậy một lúc lâu, đến khi sắc trời chẳng còn sớm, nếu còn ở lại thì không nên.

Nàng xoa mắt đứng dậy: “Ngày mai muội lại đến. Nếu hôm nay chàng còn không tỉnh...”

Chung quy, ta cũng không biết nên nói gì để uy hiếp chàng nữa.

Nàng khẽ cắn môi dưới, vành mắt hồng lên, xoay người rời đi.

Ngoài cửa, có vài quan thái y đang nhỏ giọng thảo luận vì sao Hạ Uyên nhiều ngày như vậy lại chưa tỉnh.

Thấy Triệu Kiều đi ra, họ lập tức ngừng lại, nhất tề vây quanh nàng. Trong đám bọn họ có một vị thái y tuổi tác đã cao tên là Hàn Linh, ông hỏi vội: “Thế nào? Biện pháp của ta có hữu dụng không?”

Hàn Linh là một trong những thái y tùy giá đi theo hoàng thượng, ngày Hạ Uyên ác chiến trọng thương, trên đường về kinh đều là do ông đun thuốc chăm cứu.

Hiện nay mạch tượng của hần đã ổn định nhưng lại không hề có dấu hiệu tỉnh lại, Hàn Linh so với người khác còn lo lắng hơn nhiều.

Triệu Kiều cảm thấy bức dọc, nhin không được giận chó đánh mèo: “Ta làm theo biện pháp của ông nói chuyện với chàng, mà chàng một chút phản ứng cũng không có. Không biết kẻ nào dám gọi ông là danh y nữa!”

Hàn Linh vò đầu bứt tai, vừa nôn nóng vừa xấu hổ: “Hạ đại nhân bị hôn mê do đầu chấn thương nặng. Mà đầu óc con người, nó là một thứ rất phức tạp kỳ diệu...”

“Ta không học nghề y, đừng có nói mấy thứ ta nghe không hiểu.” Triệu Kiều tâm phiền ý loạn, không kiên nhẫn khoát tay một cái, nhưng giọng nói lại mềm mỏng hai phần, “Các ông vào xem chàng thế nào, ngày mai ta lại đến.”

Nói xong, nước mắt sắp không khống chế được nữa, vội bước nhanh rời khỏi.

Triệu Kiều nàng không sợ trời không sợ đất, sao có thể khóc trước mặt người ngoài?

Sau khi rời khỏi nhà Hạ Uyên, Triệu Kiều vẫn chưa trở về vương phủ mà cho xe ngựa chạy đến một tòa nhà trong hẻm có cây liễu rủ.

Nàng tuy là tôn thất quý nữ nhưng không phải loại người an phận, ăn sung mặc sướng chờ chết.

Ít ai biết, nàng chính là chủ sự của “Quy Âm Đường” nổi tiếng trong kinh thành vài năm gần đây.

Quy Âm Đường là một hiệu buôn, thanh danh trà lâu của nó lan khắp các các châu phủ quận huyện xung quanh, từ quán hơn hai mươi chỗ ngồi, lại có một gánh hát kể chuyện lưu diễn trên cả nước vào tháng bảy hằng năm, hơn nữa còn kinh doanh một tờ báo chuyên viết về những truyền thuyết dị sự thú vị.

Tòa nhà trong hẻm cây liễu này là do Triệu Kiều thuê làm nơi xử lý công chuyện của Quy Âm Đường.

Vài ngày trước nàng ở vương phủ dưỡng bệnh, đã lâu chưa qua, công việc đều do những trợ thủ đắc lực của nàng giải quyết.

“Các người cứ làm công chuyện đi, không cần để ý ta.” Triệu Kiều nói với những người đang vây quanh mình, “Ta tìm Tiểu Phi hỏi chút việc, gọi hần đến thư phòng phía nam gặp ta.”

Vì gánh hát kể chuyện luôn cần vở mới, tạp san cũng cần thêm những truyền thuyết giang hồ lạ tai, cho nên chuyện phiếm thu gom được từ các khách nhân bàn tán ở Quy Âm Đường, cùng những tin tức lớn nhỏ khác đều sẽ được ghi chép lại, sau đó đưa về tòa nhà này.

Là chủ sự của Quy Âm đường, Triệu Kiều được gọi là “đại đương gia”, những phụ tá đắc lực của nàng thì gọi là “tiểu đương gia”.

Tiểu Phi chính là một trong những tiểu đương gia của Quy Âm Đường, nhiệm vụ của hần là phân loại những tin tức thu được xem thật giả thế nào, rồi phân phối ra cho gánh hát kể chuyện hoặc tạp san sử dụng.

Mấy tin tức này hầu hết đều lấy từ chuyện phiếm trên phố phường do đủ thứ hạng người bép xép rí tai mà có, giữa những lời tam nhảm thường sẽ tìm được một điểm đặc biệt. Bản thân Tiểu Phi rất nhạy bén, thường xuyên đào bới được bí mật kinh người từ những tin tức vụn vặt đó.

“Nhị cô nương, cô muốn hỏi chuyện thánh giá bị tập kích lúc đang làm lễ Đông thần tế điện phải không? Kinh Triệu phủ đã dán bảng cáo thị, không cho ai tìm hiểu hay nghị luận việc này, mạnh mẽ chúng ta có thể bắt được rất ít. Thân phận của thích khách trước mắt chưa ai đoán được.” Tiểu Phi ngồi đối diện Triệu Kiều không ngừng xoa tay nói.

Triệu Kiều đưa bình trà nóng trước mặt cho hần cầm ủ ấm: “Vậy lý do thích khách xuất hiện ở nơi tổ chức lễ thì sao?”

Hai tháng trước lễ Đông thần tế điện, mọi nơi xung quanh địa điểm tổ chức đều được quản lý rất kỹ, bất kể ai muốn vào cũng sẽ bị kiểm tra thân phận, ngay cả vật phẩm tùy thân cũng vậy.

Sau khi vào rồi, muốn đến thành Lâm Thủy nơi tổ chức lễ tế điện, lại phải trải qua mười lần kiểm tra. Năm mươi thích khách mang theo binh khí rút cuộc bằng cách nào mà trà trộn vào?

“Sau khi chuyện này xảy ra, bệ hạ lập tức hạ lệnh giữ bí mật, ở Toại châu kia tới giờ cũng chưa ai đồn đại gì. Ta đã nói chừng quây bên kia lưu tâm một chút, có dấu vết liền sẽ bắt báo cho cô.” Tiểu Phi ôm ấm trà nóng hỏi, “Không phải là... cô muốn thay Hạ đại nhân báo thù đó chứ?”

Triệu Kiều đỡ trán, cúi đầu nhìn mặt bàn: “Ta cũng không ngao mạn đến vậy, nhưng cũng đoán chừng ra ai làm rồi.”

Mặc dù chưa biết triều đình sẽ làm thế nào sau vụ án “thích khách tấn công thành Lâm Thủy”, nhưng Hạ Uyên bị hại tới mức này, Triệu Kiều tính tình bao che khuyết điểm, làm sao có thể thờ ơ?

Người của triều đình tra án trong sáng, trong khi bè phái giang hồ đầy rẫy cửa ngầm, đi đường này mới có thể tra ra được tin tức, so với cách thông thường sẽ nhanh hơn nhiều.

Tiểu Phi ngằm hiểu gật đầu.

Thấy Triệu Kiều sắp sửa rời đi, hần đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, nhị cô nương, có phải mấy ngày trước cô tới viện Minh Chính giúp đỡ tứ công tử không? Thật sự không khinh dễ người ta đó chứ?”

“Khinh dễ người ta hồi nào? Hừ,” Triệu Kiều nhiu mày, “Sao cậu biết được?”

“Tiểu tử nhà Khương gia có tỷ tỷ học ở đó, kêu rớt cuộc không biết ai mới là nạn nhân. Dù sao đi nữa những lời này cũng đều trong trường truyền ra. Triệu nhị cô nương ác danh lại thêm một bậc, có muốn chúng ta giải thích cho không?” Tiểu Phi giảo hoạt nháy mắt mấy cái.

Nói tới tranh luận ở phổ phường, Quy Âm Đường còn có thể thua được chắc? Lấy tạp báo viết ra một bài khen ngợi tới tấp, lại thêm gánh hát gõ trống khua chiêng bồi vào là xong.

Chuyện đơn giản.

Nhưng người trong lòng còn đang hôn mê bất tỉnh, Triệu Kiều không hơi sức đâu so đo vụn vặt: “Chỉ cần họ chưa đứng trước mặt ta nói là được rồi, không thì mặc kệ đi. Mấy câu chuyện cho gánh hát với tạp báo nhớ phải tận lực khách quan, như vậy mới giữ được uy tín. Cậu đừng quản mấy chuyện linh tinh, cứ tập trung vào vụ thích khách Lân Thủy là được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Năm Chiêu Trừ thứ nhất, ngày mười ba tháng mười hai, mặt trời ban trưa tỏa chiếu, ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, khoác lên mọi vật trong phòng một màu vàng ôn nhu huyền ảo.

Ngày hai chín tháng mười một, Hạ Uyên ác chiến trọng thương ở Lân Thủy, ngày mười tháng mười hai thì trở về kinh thành.

Vốn dĩ hần vẫn đang hôn mê, nhưng tờ mờ sáng hôm nay đột nhiên tỉnh dậy, mơ mơ màng màng kêu người ta đưa nước cho uống.

Tính toán qua lại, hần đã hôn mê gần nửa tháng.

Sau khi tỉnh lại, uống nước xong, lại kêu người nấu bát cháo hoa, tựa hồ vẫn còn rất yếu ớt.

Vậy có muốn tắm rửa không? Hần cũng không chắc lắm.

Dù sao tỉnh dậy vẫn còn bàng hoàng nhiều, chưa hề mở miệng nói quá nửa câu.

Mà trong lúc này, thái y cùng hạ nhân trong nhà đến rồi lại đi, ở trước mặt hần lủi rủ không ngừng.

Hần cũng không nghe bọn họ đang nói gì, trong đầu luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng rốt cuộc lại không biết sai chỗ nào.

Đầu óc như bị che phủ bởi mây mù dày đặc, cứ thế ngồi ngốc một chỗ.

Lúc này đây, Hạ Uyên ngồi tựa vào đầu giường, trong lòng cố nén xấu hổ, ngoài mặt vô cảm kéo kéo áo ngủ bằng gấm lên, vô cùng hoang mang âm thầm đánh giá cô nương xinh đẹp đang ngồi bên giường nóng bỏng nhìn mình.

Thần là Kim Vân nội vệ, hần không thể không biết nàng.

Nhị cô nương Tín vương phủ, Triệu Kiều.

Nàng là tôn thất quý nữ, phạm mọi cung yến nếu ở nội thành cũng đều sẽ mời nàng tham dự, Hạ Uyên trong kinh từng rất nhiều lần thấy nàng từ phía xa.

Hơn nữa, ở Hạo kinh này, nàng ta đã sớm nổi tiếng là “quý cô hoang đường, muốn không biết cũng khó.

Nghe nói thuở nhỏ nàng không thích đọc sách, miễn cưỡng học ở Minh Chính viện được ba năm, cuối cùng làm ra chuyện khiến người đời kinh hãi: lấy giấy trắng nộp bài thi, coi như tốt nghiệp xong kiếp sống mãi đừng quân trên ghế.

Sau đó, hôm chợ đêm nào nàng ta cũng đặt một cái bàn kể chuyện trên cầu.

Rất nhiều người trong kinh mỗi khi nhắc đến nàng, nếu không kinh ngạc trợn mắt, thì cũng là lắc đầu phì cười, bởi đó trong nhóm quý nữ cùng tuổi ở Hạo kinh, nàng là người có “thanh danh” vô cùng vang dội...

Mặc dù, “thanh danh” đó vốn dĩ chẳng phải khen ngợi gì cho cam.

Tóm lại, Hạ Uyên xác nhận mình biết nàng.

Nhưng cũng chỉ ở mức biết mà thôi.

Trong trí nhớ hần, thật sự không hề có quan hệ cá nhân với vị cô nương này.

Cho nên hần thật sự không nghĩ ra, vì sao người nhà hần lại có thể để nàng vào tầm phòng mình? Hơn nữa còn ngồi bên giường hần nữa?

Hần xưa nay vô cùng thanh bạch, là một binh sĩ tốt tuân thủ quy củ, nhưng giờ quần áo lộn xộn dựa lên đầu giường, đối mặt với một cô nương xinh đẹp hoàn toàn không quen biết, khoảng cách giữa hai người còn chẳng dài bằng nửa cánh tay...

Đây thật sự không phải tình cảnh xấu hổ vớ vẩn.

Cũng không phải tình huống hoang đường bình thường...

Lại nói, trên mặt nàng ta vẫn còn vết nước mắt vì vui quá mà khóc, thế là thế nào?

Nàng ta rớt cuộc vì sao thấy hân hạnh lại hân hoan nhảy nhót như vậy?

Nếu không vì trên đầu còn quán băng, Hạ Uyên ước chừng đã muốn gỡ sạch tóc trên đầu.

Hắn thật sự hoài nghi, tưởng mình vẫn còn hôn mê, còn chuyện lạ lùng không thể giải thích kia, nhiều khi chỉ là một giấc mộng kỳ lạ.

Triệu Kiều khẽ cắn môi, đôi mắt cong cong như đang cười: “Bọn họ nói từ khi chàng tỉnh vào sáng sớm tới giờ vẫn không nói gì, cứ dờ dẩn nhìn nhìn, không biết là nhìn cái gì. Khi này ta còn ngăm chàng suốt...” (*)

(*) Đoạn này editor chém nhưng đại ý thì không đổi...

Sắc mặt Hạ Uyên nhanh chóng hồng lên, liên tục mím môi nhủ mảy, Triệu Kiều đột nhiên im lặng, hướng người xuống đặt tay lên trán hắn: “Đầu đau sao?”

Hạ Uyên lập tức quay mặt đi, tránh tiếp xúc quá thân mật. Vì vậy, đầu ngón tay nàng lướt qua thái dương hắn, rơi vào khoảng không.

Triệu Kiều ngoảnh nhìn tay mình, một lúc lâu sau mới thu lại, bất đắc dĩ lườm hắn cười một cái: “Ở đây không có người ngoài, ta sờ chàng một chút cũng không được ư? Chàng toàn chiếm tiện nghi của ta, chẳng bao giờ chịu nhường ta, thật không công bằng gì hết.”

Dĩ vãng, hắn rất thích vừa ôm vừa hôn nàng, mặc dù nàng nung nấu nên không được tự nhiên, nhưng cũng chưa bao giờ né tránh cả.

Hạ Uyên chậm rãi quay mặt lại, thần sắc cổ quái dò xét nàng, sau đó háng giọng mấy tiếng, khó khăn mở miệng nói: “Nhị cô nương đây là... do Tín vương phái đến thăm tại hạ?”

“A?” Triệu Kiều sững sốt, “Chàng bị thương nên ta tới thăm chàng, liên quan gì đến đại ca?”

Mỉm cười Hạ Uyên siết lại, vô cùng mờ mịt thốt lên: “Cũng quá tốt với ta rồi, nhị cô nương đa lễ.”

Lời nói khách sáo như vậy khiến Triệu Kiều há hốc mồm, căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Hạ Uyên, chàng với ta đã ‘phi lễ’ từ lâu, ta thăm chàng một chút, sao phải gọi là ‘đa lễ’?”

Hạ Uyên tựa hồ bị kinh hách, cái lưng đang tựa lên đầu giường cũng tự động cứng ngắc dựng thẳng lên.

Mặc dù vì sở thích cá nhân nên Triệu Kiều không thích tập võ, nhưng huynh đệ muội muội trong nhà đều tập võ từ nhỏ, nàng ít nhiều cũng có thể nhìn ra đây là tư thế phòng ngự.

Điều này quá mức kỳ lạ, khiến Triệu Kiều không biết làm sao, càng chẳng hiểu lý do hắn làm thế.

Hai người đầy lòng nghi ngại nhìn nhau một lúc lâu, Hạ Uyên lạnh lùng nghiêm túc nói: “Nhị cô nương ăn nói cẩn thận, chúng ta không quen.”

Triệu Kiều cũng chẳng tốt hơn là bao, đôi mắt xinh đẹp tròn lên: “Ý là ta cột nhà? Cho chàng nói lại!”

Hạ Uyên đầu óc loạn thành một đồng, vô cùng khách khí mời Triệu Kiều tránh một bên, sau đó cho gọi người hầu thân cận tên Trung Khánh tới.

Hạ Uyên như lâm đại địch trừng mắt hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

“Cái gì mà ngày mấy? Thất gia ngài còn chưa tỉnh sao? Hôm nay chính là ngày mười ba tháng mười hai đó!”

Trung Khánh còn muốn nói thêm, thì Hạ Uyên nãy giờ mờ mịt bất chợt khiếp sợ kêu lên: “Đông thần tế điện không phải bắt đầu từ ngày mười hai tháng mười hai sao? Nếu hôm nay là ngày mười ba tháng mười hai, thì sao ta lại đang ở nhà được?”

Trung Khánh không hiểu ý hắn, lo sợ kéo miết góc áo: “Tế điện năm nay là hai bảy tháng mười một, nhằm ngày đông chí. Thất gia, ngài...”

“Không phải mười hai tháng mười hai là ngày ta từ kinh đến Khánh châu sao?” Hạ Uyên trong lòng sợ hãi.

Trung Khánh sững sốt một lúc lâu, hoảng sợ đứng phắt dậy: “Thất gia, ngài đang nói là chuyện năm trước! Đông thần tế điện năm nay tổ chức ngày hai bảy tháng mười một, ở thành Lân Thủy chỗ Toại châu!”

Hạ Uyên tâm can loạn một núi: “Bây giờ không phải năm Vô Đức thứ năm sao?”

“Gia của ta ỏi, là năm Chiêu Trừ thứ nhất!” Trung Khánh không biết làm sao, tay chân đều cuống cả lên, “Hôm nay là mười ba tháng mười hai năm Chiêu Trừ thứ nhất, bệ hạ Chiêu Trừ đã lên ngôi được một năm rồi, Vô Đức bệ hạ giờ là thái thượng hoàng!”

Hạ Uyên sững sốt hồi lâu, cái ót đập lên đầu giường, bất lực nhắm tịt hai mắt: “Ý người là, trong suốt một năm nay ta đều ngủ, ngủ thẳng đến lúc hoàng đế thay đổi luôn?”

“Làm gì mà ngủ một năm? Ngày hai bảy tháng mười một ngài trọng thương hôn mê ở Lân Thủy, tỉnh ra chỉ mới ngủ nửa tháng mà thôi!” Hai chân Trung Khánh run lên.

Hạ Uyên nghi ngờ, hoặc là Trung Khánh nói bảy nói bạ, hoặc là bản thân hắn đang nằm mơ.

Nếu không thế, thì mọi thứ quá kỳ lạ rồi.

Giả sử Trung Khánh nói đúng sự thật, hắn chỉ mới hôn mê nửa tháng, thế nhưng từ tháng mười hai năm Vô Đức thứ năm, đến ngày mười ba tháng mười hai năm Chiêu Trừ thứ nhất, lại chính là một năm cơ mà...

Trong một năm này, hắn – Hạ Uyên, đã ở đâu? Làm gì?

Hạ Uyên hỗn loạn đưa tay lên bứt tóc, không cẩn thận đụng phải vết thương trên đầu, kết quả là một con đau muốn hít khí lạnh.

Im lặng một lúc lâu, hần buồn bực hỏi: “VẬY TRIỆU KIỀU LẠI LÀ NHƯ THẾ NÀO?”

“CÁI, CÁI GÌ? SAO LẠI THẾ NÀY?” Thanh âm Trung Khánh biến thành tiếng khóc đầy nước nỏ bối rối.

Trước mắt hiện ra cảnh tượng Triệu Kiều trở mặt ngạc nhiên, Hạ Uyên trong lòng rất muốn biết, không nhịn được gầm nhẹ một tiếng: “CÔ TA CÙNG TA RỒT CUỘC CÓ QUAN HỆ GÌ?”

Hần thật sự không nhớ nổi, giữa mình và Triệu Kiều đã xảy ra chuyện gì.

Khi này, ngôn ngữ, vẻ mặt, động tác của nàng đều chứng tỏ quan hệ hai người rất thân thiết.

Điều này khiến hần hoảng sợ.

Không rõ vì sao, nhưng thật sự hoảng sợ.

“TÔI... TÔI CŨNG KHÔNG BIẾT GIỮA NGÀI VÀ NHỊ CÔ NƯƠNG CÓ CHUYỆN GÌ. NHƯNG NĂM NGOÀI SAU KHI LỄ ĐÔNG THẦN TẾ ĐIỂN KẾT THÚC, NGÀI KHÔNG RÕ VÌ SAO LẠI LƯU Ở KINH THÀNH GẦN MƯỜI NGÀY, KHI TRỞ VỀ ĐÃ LÀ ĐI CÙNG CÔ ẤY. SAU ĐÓ NGÀI CÒN ĐẾN NGÕ LIỄU HẠNG TÌM CÔ... THÁNG SÁU HÌNH NHƯ NGÀI VÀ CÔ ẤY CÃI NHAU, SAU ĐÓ VÌ THẤY CÔ KHEN NGÔI HỒNG LƯ TỰ TUỆ HÀNH CHU ĐẠI NHÂN MÀ ĐÁNH NHAU VỚI ĐẠI NHÂN ĐÓ MỘT TRẬN. LÚC SAU HAI NGƯỜI SON SẮT NGỌT NGÀO LẮM. ĐẦU THÁNG MƯỜI MỘT LÚC THEO THÁNH GIÁ RA KHỎI KINH, NGÀI CÒN PHẢN PHÓ TA TRƯỚC CUỐI THÁNG PHẢI CHUẨN BỊ ĐÓN LÃO PHU NHÂN Ở TÔ TRẠCH PHONG NAM VỀ, NHẤN BẢO CHỜ NGÀI QUAY LẠI LIỀN SẼ ĐẾN TÍN VƯƠNG PHÙ CẦU THÂN...”

(*Cổ = cô ấy – tránh lặp từ)

Nghe Trung Khánh nói xong, Hạ Uyên càng sâu sắc nghĩ thầm, giữa hần và Trung Khánh, một trong hai người chắc chắn bị khủng

Vì hần-hoàn-toàn-không-có-ấn-tượng-gì-hết!

“Thất gia, ngài cứ từ từ, đừng gấp, để ta gọi thái y quan đến!”

Hạ Uyên mở mắt, chỉ còn thấy mỗi cái bóng Trung Khánh lo lắng chạy vội chạy vàng ra ngoài để lại.

Đương nhiên, Trung Khánh cho rằng trong hai người, người bị khủng chắc chắn chính là thất gia!

Loạn cả rồi!

Hạ Uyên sau khi tỉnh lại biểu hiện cổ quái, rất nhanh liền kinh động đến y thủ thái y viện.

(* Y thủ: thái y đứng đầu)

Y thủ râu tóc bạc trắng vừa nghe tin liền nhanh chóng chạy tới, một phen vọng, vắn, vắn, thiết (*) toàn diện, xem lại tất cả các phương thuốc hần đã dùng trong suốt tháng qua, lại nghe Hàn Linh kể lại tình huống châm cứu và duyệt lại hết bệnh án của hần.

(*) Vọng, vắn, vắn, thiết: nhìn, nghe/người, hỏi, sờ

Sau đó, liền cùng Hàn Linh và vài quan thái y khác thảo luận, cãi lộn kịch liệt đến lúc mặt trời đã ngả về tây.

“CÓ LẼ LÀ ĐẦU BỊ THƯƠNG NẶNG, HƠN NỬA CHỊU ẢNH HƯỞNG CỦA THUỐC, LẠI CÓ TÂM BỆNH, CHO NÊN MỚI TỔN HẠI TRÍ NHỚ.” Y thủ tựa hồ cũng không quá chắc chắn, dừng một lúc lại nói thêm, “NÀO CON NGƯỜI RẤT HUYỀN DIỆU, BỆNH TRẠNG KHI NÀO BỊ TỔN THƯƠNG LẠI CÀNG PHỨC TẠP HƠN. TRONG SÁCH Y CỔ HÌNH NHƯ TỪNG CÓ NGƯỜI BỊ NHƯ HẠ ĐẠI NHÂN, NHƯNG MẤT TRÍ NHỚ KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN MỘT ĐOẠN KÝ ỨC NHẤT ĐỊNH NÀO, CHỈ LÀ VỪA VẠN QUÊN MÀ THÔI.”

Triệu Kiều ngẩn ngơ suốt mấy canh giờ, cuối cùng lên tiếng: “VẬY... PHẢI LÀM SAO ĐỂ KHIẾN CHÀNG NHỚ LẠI?”

Nghe y thủ nói xong, nàng rớt cuộc xác định, thường nghe nói Hạ Uyên đối với người lạ rất khách khí, rất phòng bị, rất ngại ngùng, đúng là chẳng sai một ly.

Trước lễ Đông thần tế điển năm Vô Đức thứ năm, nàng quả thật không quen y.

Trong trí nhớ của nàng, một năm này, nàng và hần đi từ xa lạ đến quen biết, từ ghét bỏ đến cảm thông, cuối cùng quyết định cầm tay nhau đi đến trọn đời.

Lúc đầu hai người hiểu lầm thành kiến lẫn nhau, sau lại rung động con tim, truy đuổi cùng cực tuyệt, đến cuối tiếp nhận, còn có chờ mong...

Nàng cùng hần không ai biết trải qua đủ kiểu cảm xúc, này bí ẩn vui mừng ngọt ngào, này mất mát ưu sầu, lúc trước không quá trân trọng, hiện giờ mới thấy trân quý vô cùng, bởi chỉ trong nháy mắt, mọi kỷ niệm đều bất ngờ chột tan biến khỏi đầu hần.

Đương nhiên, hần không đáng trách.

Chẳng phải y thủ đã nói sao, không liên quan đến đoạn ký ức nào cả, quên chính là quên.

Có lẽ như mọi người thường nói, đây là ý trời.

Triệu Kiều ngơ ngẩn, chỉ muốn biết phải làm sao mới có thể giúp Hạ Uyên phục hồi trí nhớ.

Y thủ hiển nhiên cũng không hay gặp phải ca bệnh này, cho nên không quá hy vọng trả lời nàng: “Thỉnh nhị cô nương bình tâm chớ hoảng loạn, đợi Dung lão phu trở về xem lại sách cổ xem thế nào...”

Nhóm thái y quan rời đi, Triệu Kiều một mình đứng giữa hành lang sân chính nhà Hạ Uyên hồi lâu.

Mặt trời sớm đã khuất sau núi, nàng biết mình cần phải về thôi, nhưng thân xác này giống như bị gió lạnh đêm tối làm cho đông cứng.

Cả người như một khúc gỗ, trong đầu trống rỗng, một chút suy nghĩ cũng chẳng còn.

Thẳng đến khi một thân hình to lớn đến bên cạnh giúp nàng tránh gió, khúc gỗ đông cứng là nàng mới thoáng chuyển động đôi mắt.

Nàng cứng ngắc quay đầu, giương mắt nhìn lại đôi mắt đang hiện vẻ lo lắng, nghi hoặc lẫn khó xử kia.

“Hạ Uyên... phải làm sao bây giờ?” Giọng nàng yếu đuối đến mức ngay cả nàng cũng chẳng nhận ra.

Trước mặt hẳn, nàng chưa bao giờ có dáng vẻ nhu nhược bất lực đến thế.

Nhưng nàng đang thật sự rất bất an, hoàn toàn trái ngược lúc bình thường.

Nếu thái y viện xem sách y cổ xong cũng không tìm được biện pháp, nàng và hẳn phải tính sao bây giờ?

Hạ Uyên khẽ buông mi mắt, trầm giọng khàn khàn nói: “Thật xin lỗi. Ta cũng...”, lời nói một nửa, hẳn đột ngột sửa lại, “Có lẽ thái y viện sẽ tìm ra cách thôi.”

Hắn còn biết làm sao ngoài nói thế đâu?

Chính vì thấy nàng quá bất an, cho nên hẳn thật sự không đành lòng phủ phàng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

– Edit & Beta: Pianvy Kim, Quỳnh Như –

Đêm xuống, những bông tuyết lặng lẽ rơi, đến sáng hôm sau vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Triệu Kiều lòng dạ rối bời, hơn nữa cả đêm trằn trọc không ngủ, chẳng cần soi gương cũng biết sắc mặt hiện tại rất tiêu tụy, vì vậy tạm thời không ra ngoài.

Ăn xong, nàng trốn vào trong phòng sưởi của Hàm Vân điện phía Tây rồi ngồi ngáy ngốc ở đó.

Không lâu sau, tam đệ Triệu Vị đến.

Cậu cởi giày, đi vào phòng sưởi, vừa vén bức màn làm từ gỗ lên, thì liền thấy Triệu Kiều ngồi trên đệm đang nhào người ra ngoài cửa sổ.

Nàng thần thờ dựa vào song cửa, nhìn bông tuyết ngoài sân đến xuất thần.

Trong phòng sưởi có một cái bàn, bên trên bày bếp lửa nhỏ, trên bếp là một ấm trà hoa quả đang sôi, mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra. Nhà hoàn Ngân Bình ngồi cạnh cẩn thận kiểm tra độ lửa.

“Tam công tử an.”

“Người lui ra đi, ta tìm nhị tỷ có việc.”

Ngân Bình nhìn Triệu Kiều, thấy nàng gật đầu mới tuân mệnh lui ra.

Triệu Kiều không dựa vào khung cửa sổ nữa, mà đi qua bàn trà ngồi đối diện với Triệu Vị.

“Đệ tìm ta có việc gì?” Nàng nhìn tam đệ chăm trà cho mình, khéo môi nặn ra một nụ cười mệt mỏi.

“Cười không nổi thì đừng miễn cưỡng.” Triệu Vị cầm chén trà đưa cho nàng. “Đệ cũng chẳng phải người ngoài, tỷ không cần khách sáo.”

Lần này, Triệu Kiều cười thật sự.

Tam đệ của nàng từ nhỏ đã không biết nói lời an ủi dễ nghe, bất quá tính tình lại thật thà.

“Chuyện gì, nói đi.”

Triệu Vị cầm chén trà trong tay: “Hôm nay trời còn chưa sáng, đại ca đã phụng chỉ rời kinh, có lẽ phải một hai tháng nữa mới quay về. Ca nói đêm qua tỷ về trễ, nên không cho người đánh thức tỷ. Mùa xuân năm sau triều đình mới thông báo bổ nhiệm đệ, mấy tháng này đệ đều ở trong phủ. Nếu tỷ bận việc, chuyện trong nhà cứ kêu đệ một tiếng là được.”

Quy Âm Đường của Triệu Kiều là một hiệu buôn rất lớn, trăm công nghìn việc, hiện giờ lại thêm chuyện của Hạ Uyên, như thế cũng đủ vất kiệt sức nàng.

May là Triệu Vị đã trưởng thành, gặp chuyện có thể gánh vác phần nào thay ca ca tỷ tỷ trong nhà.

“Đại ca sao lại đi lâu như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Triệu Kiều khăn trương hỏi.

“Ca phụng mệnh thánh chỉ cùng Hạ đại tướng quân đi Lợi Châu,” Cho dù đang ở trong nhà, Triệu Vị vẫn cẩn trọng quay đầu nhìn hai thị nữ đứng sau rèm châu, hạ thấp giọng nói, “Đệ đoán có liên quan đến thích khách hôm Đông thần tế điện. Đại ca đã dặn dò, kêu chúng ta đừng nên nghe ngóng bàn luận linh tinh, triều đình điều tra xong sẽ đích thân công bố sự thật ra bên ngoài.”

Lợi Châu nằm cách xa biên giới Tây Nam, đúng là vùng đất ngoài tầm kiểm soát của triều đình.

Sáu năm qua, người nắm quyền ở nơi đó là Gia Dương công chúa Triệu Oanh, muội muội khác mẹ của vua Chiêu Ninh.

(**Gia Dương là hiệu, Triệu Oanh là tên thật*)

“Ý của đệ là, Gia Dương công chúa...” – Triệu Kiều quát mắt nhìn cậu.

Gia Dương công chúa Triệu Oanh là con gái thứ tư của vua Võ Đức, cũng xem như đường tỷ của Triệu Kiều, Triệu Vị. Lúc nhỏ khi còn ở Khâm châu, nàng thường mang bọn họ ra ngoài chơi đùa. Dù đã nhiều năm không gặp lại, nhưng trong ấn tượng của Triệu Kiều, nàng là một vị đường tỷ luôn vui vẻ hiền hòa, không tranh không đoạt với ai bao giờ.

Bây giờ tỷ ấy trưởng thành, cho nên đã thay đổi sao?

Triệu Vị lắc đầu: “Không thể nói trước được, chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ. Kim Vân nội vệ rất giỏi đánh một chọi một, nhưng quan trọng ở chỗ, năm mươi tên thích khách bị bọn họ bao vây, làm cách nào mà còn có thể chiếm nhiều tiện nghi như vậy, tỷ không cảm thấy chuyện này rất lạ sao?”

“Tỷ đương nhiên biết có nhiều điểm kỳ lạ, nhưng mà...”

Mí mắt Triệu Vị khẽ giương lên, nhìn thẳng vào tỷ tỷ: “Đệ chỉ nói như vậy thôi. Hoàng thượng vừa hỏi kinh đã hạ chỉ cấm bàn luận về chuyện này, người phạm phải liền... rắc rắc.”

“Vậy đệ còn dám nhắc với tỷ?” Triệu Kiều hừ một tiếng, không muốn để ý đến cậu nữa.

“Nếu đệ không nói cho tỷ chút nội tình, thì chắc tỷ đã phái thủ hạ đi thám dò rồi phải không?” Triệu Vị nói trúng tim đen, “Tỷ là tỷ tỷ của đệ, đệ dù sao cũng phải ngăn tỷ khỏi nguy hiểm.”

Đã có thánh chỉ cấm bàn luận, hai tỷ đệ đều biết chừng mực không nói đến chủ đề này nữa.

Triệu Kiều thờ dài một hơi: “Đại ca bảo hai chúng ta xử lý chuyện trong phủ, không lẽ đã đi cùng đại tẩu?”

Nói ra đúng là hơi xấu hổ, mấy ngày nay nàng toàn chạy qua bên Hạ Uyên, đối với chuyện trong nhà có chút vô tâm.

“Đại tẩu làm gì có thời gian rảnh rỗi vậy? Trước đó tẩu ấy vì tham dự Đồng thần tế diễn mà bị giữ lại hơn một tháng, bây giờ sự vụ chỗ phủ Ngự Sử đã chất thành đống, bận rộn đến sút đầu mè trán, ăn ngủ cũng ở chỗ quan xá luôn.”

Tín vương phi Từ Tĩnh Thư làm việc ở phủ Ngự Sử.

Đây là nơi phụ trách ghi chép công lao cùng với tác phong và kỷ luật của quan lại trong triều đình, thẩm tra lại những vụ án còn nhiều uẩn khúc sau khi tòa Tam Pháp đã xét xử(*), ngoài ra còn thường xuyên sửa đổi, bổ sung quy định trong pháp luật.

()Tòa Tam Pháp (Tam Pháp ti – 三法司): Ba cơ quan tối cao của triều đình thời nhà Minh, nhà Thanh, hợp lại thành một tòa án cao nhất để xét xử các vụ quan trọng, gồm “Hình bộ” 刑部, “Đô sát viện” 都察院 và “Đại lý tự” 大理寺.*

Nói chung, vị Vương phi này của thái tử đúng là người của công việc..

Triệu Kiều “À” một tiếng.

Triệu Vị quan tâm nói: “Nghe nói thất ca Hạ gia hôm qua đã tỉnh rồi, nhưng sao phải mời cả y thủ đến thế?”

Lúc xảy ra chuyện, cậu đang đứng trên đài quan sát nghi lễ, không thể nhìn rõ Hạ Uyên bị tấn công ra sao.

Trên đường hồi kinh, Hạ Uyên cũng luôn nằm trong xe ngựa để thái y chăm sóc, nên càng chẳng có cơ hội đến xem tình trạng Hạ Uyên được.

“Vết thương không có gì đáng lo, nhưng đã quên một số thứ.”

Nhắc tới chuyện này, Triệu Kiều lại thấy khó chịu, cầm chén trà uống ừng ực.

Rõ ràng là trà hoa quả, nhưng lại buồn thương như uống rượu.

Kiên nhẫn đợi nhị tỷ uống cạn chén trà đắng xong, Triệu Vị sờ cằm tặc lưỡi: “Chỉ quên những chuyện từ mùa đông năm trước cho tới hiện tại sao? Hai người không phải bắt đầu quen nhau vào lúc đó à? Một năm nay tỷ có làm chuyện gì khiến huynh ấy hoảng sợ, bị dọa tới mức không dám nhớ lại không?”

“Có tin tỷ đánh chết đệ không hả?” Triệu Kiều nổi giận, đuổi chân ra đập.

Quả thật, dẫu nàng chẳng phải một cô nương thủy mị uyển chuyển gì, nhưng vẫn biết rõ trước mặt người mình thương, dù thế nào cũng không thể có dáng vẻ hung dữ được.

Hạ Uyên đối xử với nàng vô cùng tốt, luôn luôn nuông chiều nàng, nhưng nàng cũng không có được sủng sinh kiều a.

Triệu Vị bày ra bộ dáng xin tha: “Vậy thái y viện nói thế nào?”

“Trở về xem sách y cổ, đợi người ta thông báo.” Triệu Kiều cụp mắt ủ rũ, tâm trạng buồn bực.

Triệu Vị chân thành đề nghị: “Đệ đoán đầu huynh ấy bị thương nặng quá nên mới mất trí nhớ, cái kia, hay là thử đánh thêm lần nữa xem, không chừng có thể...”

“Biến đi.”

Sau buổi cơm trưa thì tuyết ngừng, Triệu Kiều lấy son phấn che lấy sắc mặt tiều tụy, lại đi qua nhà Hạ Uyên.

Hạ Uyên đúng là không thể so với người thường.

Hôn mê nửa tháng, tỉnh lại tỉnh dưỡng đúng một đêm, sau đó liền có thể hành động như chẳng bị gì cả.

“Hắn thái y nói, chỉ cần không động võ giao thủ, mấy khác cái làm gì cũng được.” Trung Khánh giải thích cho Triệu Kiều.

Nàng gật đầu, nhìn Hạ Uyên đang ngồi đối diện.

Dĩ vãng hầu như luôn là Hạ Uyên đến tìm nàng, nhưng bản thân nàng cũng đã từng tới nơi này.

Mặc dù vậy, nàng cũng chưa bao giờ nhận loại đối xử đầy khách sáo như hôm nay.

Trên bàn toàn là trà “Nhất trọng xuân” chỉ dùng để đãi khách quý đó!

Cấp bậc lễ nghĩa quá chu đáo, ngay cả Triệu Kiều cũng bị bất ngờ. (**)

(** lướt xuống cuối truyện)

Hạ đại nhân uy vũ thân thể mạnh khỏe, nhưng hiển nhiên đầu óc thì không.

Mất trí nhớ vẫn hoàn mất trí nhớ.

Sau khi Trung Khánh rời khỏi khách đường, hai con người đối diện nhau rơi vào trầm mặc.

Từ thế ngồi của Hạ Uyên hết sức thẳng tắp, hai mắt nhìn về trước, giống như rất bình tĩnh lãnh đạm. Có điều Triệu Kiều làm sao không biết, đây chính là bộ dáng lúc hắn xấu hổ mà không muốn bị phát hiện cơ chứ?

Tuy nói “Phong nam Hạ thị” ở tiền triều là danh môn, nhưng theo sự sụp đổ của tiền triều, gia tộc họ Hà người thì chết, người thì ly tán, thanh danh tụt dốc không phanh.

Chỉ đến năm Võ Đức thứ nhất, đại tướng quân Hạ Chính trở về chốn cũ Phong Nam, trùng tu từ đường, tụ họp những người trong tộc còn sống, Hạ thị mới lại trở thành thế gia vọng tộc.

Trong tộc, Hạ Uyên được xếp là thất công tử, sinh không gặp thời, mười năm đầu đời gặp phải cảnh Hạ gia chìm trong nghèo túng, suy yếu đến mức phải mai danh ẩn tích.

Gánh lấy hư danh “Danh môn tiền triều”, trải qua loạn thế, cũng đều lang bạt kỳ hồ không khác gì dân thường.

Sau này, đại tướng quân Hạ Chính hưng chấn gia tộc, Hạ Uyên đã trưởng thành cũng được hưởng cuộc sống một công tử thế gia nên có.

Có điều thuở thiếu thời, hắn nếu không chạy trốn trên đường, thì cũng là cùng gia đình ẩn núp trong núi rừng Phong Nam, quá trình trưởng thành đó khiến hắn khó mà hòa hợp nổi với đám công tử thế gia ở kinh thành.

Hắn không quen lễ tiết lẻo loẹt rườm rà, lúc mười mấy tuổi vào trong kinh, ăn nói hành động còn tùy tính, nhiệt tình quá lễ, cho nên bị người ta chê cười.

Người thiếu niên da mặt mỏng, sau này học hỏi lễ nghi, tạm ngừng học võ để trau dồi văn hóa, luôn tự hạn chế đến cực điểm, lúc nào cũng thận trọng từ lời nói đến việc làm, sợ mình sơ suất làm mất thể diện gia tộc.

Mấy năm sau, hắn trở thành thứ hình mẫu để con cháu thế gia trong kinh học hỏi.

Vượt trội hơn người, trang nghiêm cương nghị, bình tĩnh trầm ổn.

Hình tượng như vậy, tất nhiên khiến người ta chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

Về sau, hắn gia nhập Kim Vân nội vệ, lại tăng thêm mấy phần thần bí, khiến người ngoài càng không dám thân cận.

Kết quả là, hắn dốt đặc mấy chuyện nhân tình thế thái.

Đối mặt với người không quen, liền lâm phải tình cảnh lúng túng, tuyệt đối sẽ không mở miệng nể mặt đối phương, chỉ cứng ngắc ngồi yên một chỗ.

Triệu Kiều hơi nâng môi, thu hồi ánh mắt, nhìn thấy trong cốc trà có mấy lá mầm chìm chìm nổi nổi: “Thật sự một chút cũng không nhớ được?”

“Đêm qua ta đã thử suy nghĩ, cũng có thấy một chút hình ảnh.” Hạ Uyên quay đầu nhìn về phía bên hông bức bình phong, “Chỉ là...”

Không nói hết lời, coi như mềm lòng quan tâm nàng.

“Chỉ là” nghĩa là sao?

Nghĩa là mấy hình ảnh vụn vặt đó không hề có có bóng dáng Triệu Kiều.

Triệu Kiều cười khổ ngồi bất động.

“Vậy chuyện bị tập kích ở Lân Thủy thì sao?”

“Không nhớ nổi.”

“Còn lễ đăng cơ của bộ hạ Chiêu Ninh?”

“Chuyện trước lúc Đông thần tế diễn năm Võ Đức thứ năm đều nhớ, khi đó bộ hạ Chiêu Ninh vẫn còn là thái tử điện hạ.”

Thời gian đó, số lần Triệu Kiều gặp hắn có thể đếm trên một bàn tay, hai người thật sự không quen.

Như vậy liền rất khó giải quyết.

Hắn không nhớ rõ đã cùng nàng trải qua bao nhiêu chuyện, nàng trước mặt hắn cũng không biết nên có vẻ mặt thế nào, hôn lễ hiển nhiên đành phải gác lại.

Thái y viện cũng chưa nói được khi nào hắn mới khôi phục trí nhớ.

Hoặc đúng hơn là, liệu có thể nhớ lại được không?

“Không nhớ rõ hôn bộ hạ đăng cơ, vậy không nhớ được ta cũng đúng”, Triệu Kiều tự giễu cười cười, “Chàng có muốn biết chúng ta quen nhau thế nào không?”

Trí nhớ của hắn đã từ khi đó mất đi, nếu nàng thử kể lại từ chỗ hắn bắt đầu quên, có khi nào sẽ giúp được hắn chăng?

Hắn cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt nàng: “Nghe nói chúng ta quen biết từ năm Võ Đức thứ năm, nhưng người nhà của ta không nói lý do cụ thể.”

“Khắp thiên hạ này đâu có mấy người không biết”, Triệu Kiều ôn nhu mỉm cười, “Khi đó chàng cùng hai người bạn trong Kim Vân nội vệ...”

Hạ Uyên bỗng nhiên nhắm mắt, sắc mặt xanh lại, giống như đang cố kiềm chế cái gì đó.

Triệu Kiều kinh hãi, vội vàng đứng dậy đi qua: “Sao vậy?!”

“Đau đầu.”

Yết hầu trong cổ hần pháp phòng lên xuống, giọng nói nghẹn ngào: “Giống như bị dao cứa cổ.”

Lúc hần nói chuyện, từng giọt lớn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Triệu Kiều đỡ lấy hần, vội kêu Trung Khánh mời thái y Hàn Linh đến.

Hạ Uyên được người hầu đưa về phòng ngủ.

Hàn Linh xem mạch cho hần xong, giống như có điều suy nghĩ xoa tay lên thái dương, lại kêu Triệu Kiều ra đứng một bên, hỏi nàng hai người trước khi Hạ Uyên đau đầu đã nói những gì.

“Chuyện Đông thần tế diễn năm Vô Đức thứ năm, còn có bạn bè của chàng trong đội Kim Vân nội vệ, chỉ nhắc tới những thứ này.” Triệu Kiều không dám khinh thường nghiêm túc đáp.

Hàn Linh bất ngờ vỗ trán: “Y thù đại nhân kia nhớ nhầm rồi! Loại bệnh trạng này căn bản không hề có trong sách y cổ!”

Mà theo ghi chép của quân y.

Vong quốc sau hai mươi năm chống lại dị tộc xâm lăng, tình hình chiến sự rơi vào thảm bại. Loại khốn cảnh bị kẻ địch dồn đến tận cùng này, chưa tự mình trải nghiệm thì rất khó tưởng tượng nổi.

“Đặc biệt là những tướng lĩnh non trẻ, kinh nghiệm thực chiến không nhiều, binh sĩ dưới trướng từng kẻ ngã xuống, bọn họ cũng không biết làm sao để đối diện với sai lầm của mình. Chỉ có cách buộc mình phải quên, bọn họ mới không sụp đổ. Đầu óc con người rất huyền diệu, đôi khi sẽ hình thành cơ chế tự bảo vệ bản thân.”

Kim Vân nội vệ suốt sáu năm thành lập lần đầu tiên gặp phải tổn thất to lớn nhường ấy, mà người dẫn đội chính là Hạ Uyên bách chiến bách thắng.

Loại tình huống này, ngoài y án ra còn tìm ở đâu được?

Triệu Kiều cuối cùng cũng hiểu, tại sao vừa nhắc đến chuyện kết thúc lễ Đông thần tế diễn trở về thành, hần đã lập tức đau đầu...

Năm đó cùng hần hồi kinh chính là một đội nội vệ trẻ tuổi, có lẽ đã ác chiến hi sinh ở Lân Thủy cả rồi.

Triệu Kiều giương mắt nhìn lên xà ngang dưới hiên: “Nếu đột nhiên nhớ tới thì sao?”

“Đơn độc thủ thành ở sông Dương Quan năm đó, có một vị tiểu tướng quân may mắn còn sống...”

Thời điểm ấy, quân y vẫn chưa biết loại mất trí nhớ tự vệ này là gì, chỉ biết lấy vật cũ, kể lại chuyện xưa để giúp khôi phục ký ức mà thôi.

Vị tiểu tướng quân kia rất nhanh nhớ lại mọi chuyện, sau đó, rút kiếm tự vẫn.

“Ta nghĩ không nên thúc giục, bắt hần suy nghĩ. Hần không hỏi thì cũng đừng nên đề cập tới làm chi. Thời gian còn dài, đợi đến khi tâm bệnh tiêu tan, tự nhiên sẽ từ từ nhớ lại, không đến nỗi thống khổ không chịu nổi.”

Nhưng về phần cần bao lâu, tâm bệnh có thật sự tiêu tan theo thời gian hay không, thì chỉ trời mới biết.

“Vẫn là thầy thuốc có tâm” Triệu Kiều đầm lệ nhìn lên xà nhà khắc hoa, cười biết ơn lắm lắm, “Trong hàng vạn khả năng, chỉ chọn cái nhẹ nhàng nhất để nói mà thôi.”

Lý do nàng cùng Hạ Uyên quen nhau không thể không nhắc tới đội Kim Vân nội vệ, nhưng có tình lại không thể khiến hần nghĩ đến hồi ức đau thương kia.

Chẳng thể mạo hiểm vì nguy cơ khiến hần phát điên quá lớn.

Hai người họ có lẽ đúng như người khác nói: Trời không tác hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Ngọc Tú, Pianvy Kim –

– Beta: Pianvy Kim –

Hàn Linh vừa sờ cằm vừa lẩm bầm mấy câu, phục hồi tinh thần mới nhận ra sắc mặt Triệu Kiều không đúng lắm.

“Ồ, vừa rồi chẳng qua chỉ là suy đoán của ta thôi”. Hàn Linh vội nói, “Tính ta nghĩ đâu nói đó, còn hay lẩm bầm một mình, những lời khi nãy cũng chỉ là suy đoán, chưa phải là kết quả chẩn đoán chính xác.”

Triệu Kiều rũ mắt gạt đầu, cuối cùng xoay người rời đi.

Bóng lưng nàng càng lúc càng xa, Hàn Linh hơi bần khoản xoa tay, nghi ngờ có phải mình đụng trúng rắc rối gì rồi không.

Có điều đam mê của ông là y thuật, đặc biệt là những căn bệnh lạ, những chuyện khác áng chừng không dễ trong lòng. Cho nên chỉ hơi bối rối một chút, liền đem phản ứng kỳ lạ của Triệu Kiều quảng ra sau đầu, quay trở lại tâm phòng Hạ Uyên bắt mạch lần nữa.

Hạ Uyên đầu đầu đã giảm đến quá nửa, ngồi ở mép giường chuẩn bị muốn đứng lên.

“Hạ đại nhân chờ một lát, ta giúp ngài bắt mạch lại.”

Hàn Linh nhanh nhẹn tiến lại gần hắn.

Trung Khánh đứng một bên vội vàng cầm ghế đến.

Hạ Uyên phối hợp trở lại ngồi lên giường, đưa tay ra, hai mắt giương lên, vô cùng thành khẩn cảm ơn: “Làm phiền Hàn thái y.”

Tuy Hàn Linh và những thái y khác đều theo lệnh vua mà tới đây, nhưng Hạ Uyên không coi là chuyện đương nhiên, luôn chu toàn mọi lễ nghi cần có.

“Hạ đại nhân khách khí rồi, ta đến một lần ngài cảm tạ một lần, thật sự hù chết ta.”

Hàn Linh bắt mạch, thấy hắn nhìn ra ngoài liền thuận miệng nói: “Triệu nhị cô nương không ở đây, chắc là về rồi.”

Hạ Uyên khựng lại, song làm như không có chuyện gì xảy ra, hờ hững đáp: “Àn.”

Trung Khánh đợi bên cạnh thấp thòm cúi đầu.

Mấy ngày nay hôm nào Triệu nhị cô nương cũng đến, lúc nào cũng ngồi rất lâu đợi thất gia tỉnh lại, trước khi về còn phải tỉ mỉ dặn dò vài câu mới yên tâm.

Không hề giống như lần này, chẳng nói tiếng nào đã rời đi.

Mặc dù Triệu nhị cô nương không giống người nhạy cảm, nhưng có lẽ đã bị việc thất gia tỉnh lại quên mất mình làm cho hụt hẫng, lúc tới đây tâm trạng có lẽ vốn đã chẳng vui vẻ gì.

Mà khi này thất gia đột nhiên đau đầu, mọi người luống cuống chân tay, không một ai để ý tới khách quý là nàng đang đứng bên ngoài, bây giờ nghĩ lại mới thấy mình thất lễ.

Lần này Hàn Linh không dám đoán bừa, chỉ dặn dò Hạ Uyên chuyên tâm tĩnh dưỡng, tránh vận động mạnh, sau đó vội vã trở về Thái Y viện nghĩ cách chứng minh cho suy đoán của mình.

Sau khi Hàn Linh rời đi, Hạ Uyên kêu Trung Khánh mang nước ấm tới, nhấp hai ngụm xong, hắn ngồi dựa vào đầu giường, gương mặt thất thần vô cảm.

Trung Khánh dè dặt nhìn hắn, không nhận được nhò giọng gọi: “Thất gia.”

Hạ Uyên hoàn hồn, nghiêng mặt sang nhìn, chân mày khẽ giương lên như muốn hỏi có chuyện gì.

“Lúc này mọi người luống cuống tay chân, thất lễ với Triệu nhị cô nương, sợ là... không được tốt cho lắm.”

“Đúng là không tốt”, Hạ Uyên rũ mắt, tạm gạt đi phiền não trong lòng, “Người vào tới cửa tất là khách, tuy chuyện lần này có lý do nhưng vẫn tính là thất lễ. Người trước tiên phải người qua Tin vương phủ cáo lỗi.”

Sau khi tỉnh lại, hắn biết mình đánh mất một năm kỷ ức, cục diện hoang đường này đã tạo ra một mớ hỗn loạn, khiến hắn mờ mịt luống cuống. Hơn nữa hắn nghe nói, trong đoạn trí nhớ đã mất kia, hắn còn sắp cùng Triệu nhị cô nương bàn bạc hôn sự nữa.

Lúc biết chuyện hắn cũng giật mình, càng chẳng biết nên đối xử với vị cô nương kia thế nào cho phải.

Nếu nói thẳng: “Thật xin lỗi, ta không nhớ được chuyện giữa chúng ta, chỉ bằng chúng ta chia tay đi.”, như vậy quá mức lạnh lùng tàn nhẫn.

Nhưng trước mắt, một chút chuyện năm kia hắn cũng không nhớ nổi, quả thực không nghĩ ra biện pháp nào thích hợp hơn để giải quyết Triệu Kiều.

Đành phải dùng cách khách khí như thế vậy.

Nếu đã xem Triệu Kiều như một khách quý bình thường, cách Hạ Uyên xử lý ngược lại coi như đã đủ lịch sự.

Hạ Uyên không nhớ quan hệ giữa nàng và hắn, nhưng Trung Khánh thì ngược lại: “Thất gia, chúng ta chỉ gửi vài lời, có phải hơi... quá lãnh đạm không?”

Hạ Uyên lạnh lùng liếc hắn: “Vậy theo người thì phải thế nào?”

“Hay là mời cô ấy ngày mai đến dùng cơm?” Trung Khánh đề nghị, “Cô nương nào cũng muốn giữ thể diện, hôm nay chính chúng ta thất lễ, nếu còn lãnh đạm không cho người ta nấc thang trèo xuống, lỡ như sau này cô ấy không thêm đến nữa thì sao?”

Hạ Uyên rũ mắt, nhẹ quơ chiếc cốc trong tay: “Không đến càng tốt.”

Thành thật mà nói, hắn vẫn chưa biết nên đối mặt với nàng thế nào cho phải, mà dù có ngồi đối diện nhau đi nữa, có lẽ cũng chỉ là mắt to trừng mắt nhỏ mà thôi.

Sự thương tâm lẫn chua xót dưới đáy mắt nàng khiến hắn hoảng hốt. Nàng khó chịu, hắn cũng chẳng tốt hơn.

Nhưng có thể làm gì được đây?

Hắn thật sự không nhớ nổi mình và nàng rốt cuộc đã trải qua đoạn tình cảm thế nào, muốn nói vài câu an ủi cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Trung Khánh không cãi nổi hắn, lại nói: “Phải rồi thất gia, đại tướng quân ra lệnh ngài gửi thư cho bên tổ trạch, nói đầu chỉ bị thương nhẹ, không cần để bọn họ phái người tới thêm loạn. Sáng nay trước khi ngài ấy rời kinh thành còn dặn riêng với ta, nói chuyện lần này đáng đáng khá sâu đến vết thương của thất gia, cho nên trước mắt phải tận lực giữ im lặng, không nói chuyện này ra bên ngoài. Ngài xem, chúng ta có nên đón lão phu nhân đến nữa không?”

Tháng trước, Hạ Uyên trước khi đi hộ giá đã phân phó, cuối tháng đón lão phu nhân từ tổ trạch về, chuẩn bị thương nghị hôn sự.

“Chẳng phải đại tướng quân đã hạ lệnh kêu ta không cho người bên Phong Nam qua sao? Vậy còn tiếp cái gì?” Hạ Uyên ngửa cổ uống cạn nước ấm, tiện tay đưa cốc rỗng cho Trung Khánh.

Đường huynh Ung Dương đại tướng quân Hạ Chính hiện giờ là gia chủ của Phong Nam Hạ thị. Gia chủ vừa hạ lệnh, trên dưới Hạ gia đều phải tuân theo.

Hạ Uyên phiền não xoa lên ấn đường: “Hơn nữa, không phải người nói Tin vương điện hạ đi Lợi châu với đại tướng quân à?”

Đương gia Tin vương phủ không ở đây, nghị hôn kiểu gì?

Hơn nữa xét theo tình hình hiện giờ, Triệu Kiều đối với hần chỉ như người dung nước lửa, chuyện hôn sự muốn bàn thì phải bàn thế nào?

Hần lời ít ý nhiều, thể hiện rõ tâm trạng bức bối.

Tuy biết hần không phải đang tức giận mình, nhưng Trung Khánh vẫn kinh sợ, lập tức như con rùa rút cổ.

Hạ Uyên xụ mặt hồi lâu, xuống giường ra khỏi tẩm phòng.

Trung Khánh theo sau hần, đem lời dận dò của hần giao cho gã sai vặt, lại tiện tay mang theo áo choàng rào bước đi theo Hạ Uyên.

Lúc này thái y đã dận dò không thể vận động mạnh, hần đương nhiên không thể đi quá xa. Đi tới đi lui, chẳng qua chỉ để giải tỏa bớt phiền muộn lẫn hoang mang trong lòng mà thôi.

Đêm qua tuyết đổ, không khí ngoài trời có chút lạnh.

Đập vào mặt là gió rét xen lẫn tàn tuyết đang tan, buốt giá đến thấu xương, làm thanh tỉnh đầu óc.

Hạ Uyên đến giữa hành lang thì dừng bước.

Đầu hần đang bị thương, Trung Khánh không dám lơ là, vội khuyên hần đội mũ trùm áo choàng lên.

Hạ Uyên cũng không cự tuyệt, ngần ngại nhìn chằm chằm vào nơi nào đó trước mái đình đến xuất thần.

Xế hôm qua, Triệu Kiều còn đứng ở đó.

Đôi mắt rung rung ửng đỏ rất đáng thương, nâng nức nở hỏi hần: “Hạ Uyên... làm sao bây giờ?”

Nếu hần biết nên làm gì thì bây giờ đã chẳng phải ngu ngốc đứng đây, ngay cả áo choàng trên người cũng phe phẩy như muốn trêu ngươi.

“Hồi trước ta và cô ấy,” Hạ Uyên quay đầu về phía Trung Khánh, ngập ngừng lúng túng, “Ý ta là Triệu nhị cô nương. Ta nhớ hôm qua người có nói, trước kia toàn là ta đến tìm cô ấy có phải không?”

Thấy sắc mặt hần đã hòa hoãn lại như thường, lá gan của Trung Khánh cũng lớn hơn một chút: “Nếu không phải đầu năm nay ngài được thăng lên làm Tả thống lĩnh, quá bận rộn không thể qua được, thì tông cộng bình thường cũng phải tám mười lần một tháng.”

Toàn thân Hạ Uyên cứng đờ.

Căn bản không thể tin nổi, bản thân mình lại dính người như keo đến thế.

“Hồi mùa hạ, ngài tranh đoạt tình nhân vì Triệu cô nương, đánh nhau với Hồng Lư tự Hành Chu đại nhân ngoài đường phố, bị phủ Ngự sử phạt ba mươi lượng cộng thêm đòn năm trượng.” Trung Khánh cau mày, “Sau khi lãnh phạt trượng, ngài còn chạy đến chỗ cô ấy, rên rĩ vô cùng thể thảm.”

Lúc đó vì để mang lại hiệu quả yếu ớt, Hạ Uyên còn đặc biệt bắt Trung Khánh đỡ mình tới tận nhà của Triệu Kiều trong ngõ Liễu Hạng.

“Ta?” Hạ Uyên chỉ chỉ mình, con ngươi hơi co lại, bị kinh sợ không hề nhẹ, “Bị đánh có năm trượng, mà còn chạy đến trước mặt một tiểu cô nương để rên rĩ?!”

Hạ Uyên hần sao có thể trước mặt con gái nhà người ta rên rĩ, làm bộ yếu đuối đáng thương để lừa nàng thương xót được?

Tường tượng đến cái hình tượng kia...

Thôi, không dám nghĩ.

Sau khi trở lại Tin vương phủ, Triệu Kiều trong lòng rối rắm, lại trốn vào phòng sưởi ở Hàm Vân điện.

Nàng ôm cái ấm sưởi nhìn tuyết đọng trên cây mai đỏ, suy nghĩ miên man.

Từ nhỏ, nàng đã là người luôn có chủ kiến, làm việc vừa nhanh vừa táo bạo, nhưng lớn đến thế này, đây mới là lần đầu gặp phải một việc khó khăn đến mức không nghĩ ra biện pháp.

Trời sầm tối, Triệu lão tam nghe người bẩm báo: “Nhị cô nương ngay cả cơm tối cũng không chịu ăn”, lập tức buông quyền sách yêu thích trên tay xuống.

Phòng sưởi đã lên đèn, đôi khi thoáng vọng tiếng lách tách từ bắc đèn, giống như nổ tung một phòng đầy tâm sự.

Sau khi hỏi qua đại khái tình hình hôm nay, Triệu Vị ngồi xếp bằng bình tĩnh gõ nhẹ lên mặt bàn: “Nhị tỷ, muốn thử biện pháp sáng nay đệ nói với tỷ không?”

“Đệ im đi.” Triệu Kiều nhồi người ngồi tựa vào song cửa, vành mắt hồng hồng trừng lên, “Ta đã đủ phiền rồi, đệ đừng có ở đây nói mấy lời không đáng tin cho thêm phiền nữa. Mặc dù Hàn Linh có nói qua, cái ông ấy suy đoán không phải hẳn đoán cuối cùng, nhưng ai mà không hiểu, ông ta nói thể chính là chắc chắn được sáu bảy phần rồi kia chứ?!”

Nàng tuy không hiểu y thuật, cũng chẳng mấy khi gặp Hàn Linh, nhưng Chiêu Ninh để cùng Chiêu Trữ để quân từng chỉ định ông làm một trong những thái y tùy giá, ngày Hạ Uyên bị thương lại đích thân phái ông đến chủ trị, như vậy cũng đủ biết y thuật ông ta không đơn giản chút nào.

Tuy việc bị Hạ Uyên lãng quên khiến nàng rất khó chịu, nhưng nàng cũng không thể mạo hiểm buộc hấn nhớ lại được.

Vạn nhất hấn giống như vị tiểu tướng quân mà Hần Linh kể trong y án, bị buộc nhớ lại rồi, ai dám chắc hấn sẽ chịu nỗi đau thương mà còn sống chứ?

“Tỷ thật không nghĩ lực gì hết, gặp chuyện liên quan đến tình nhân là chỉ biết trốn trong phòng ngồi khóc.” Triệu Vĩ bắt đắc dĩ “trách cứ”, “Đường đường là nhị tiểu thư Tín vương phủ, đại dương gia của Quy Âm Đường, lẽ nào lại ít gặp mấy chuyện kỳ lạ khó giải thể này sao? Mọi ngày tỷ luôn sáng suốt, sao bây giờ lại ngốc nghếch vậy?”

Cậu từ nhỏ đam mê nghiên cứu chế tạo các cơ quan tính xảo, vũ khí pháo binh, cho nên không hiểu nổi tại sao có những người lại nguyện ý lãng phí thời gian, tính lực vào mấy chuyện sến súa như thế.

Si mê quân quýt, lo trước sợ sau, khóc khóc cười cười.

Đều vượt tầm hiểu biết của cậu.

“Chuyện cũng đã rồi, vấn đề máu chót cũng đã có cách giải quyết. Cách này không được thì dùng cách khác, thử nhiều lần thế nào cũng ra được kết quả. Tỷ mới gặp có tí chuyện nghiêm trọng, tại sao đã khó chịu đến mức cơm cũng bỏ ăn rồi?” Triệu Vĩ vô cùng đau lòng, lắc đầu thờ dãi.

Triệu Kiệu bị cậu giáo huấn thì sùng sốt một lúc lâu, mãi sau mới tức giận kêu lên: “Đệ nói thì dễ lắm. Trước mắt đã ra thế này rồi, ta còn có thể làm gì?”

“Làm sao mà không có cách?” Triệu Vĩ bĩu môi, “Tỷ thử nghĩ lại xem điểm nào trên người tỷ hấp dẫn huynh ấy, bây giờ thử phô bày lại cho huynh ấy xem?”

Nghe cũng rất có đạo lý.

Triệu Kiệu gật đầu, nghiêm túc nhớ lại, sau đó hơi lúng túng nói: “Hình như ta chưa từng hỏi huynh ấy thích ta chỗ nào?”

Tính cách nàng thuộc loại nữ cường, vô tâm vô phế, có bao giờ nghĩ tới mấy vấn đề nhạy cảm này chứ?

“Được rồi, đổi sang cách khác.”

Triệu Vĩ bình tĩnh giờ ngón trở hươ hươ, liên tục ngoeo đầu chớp mắt, nhanh chóng chìm vào suy nghĩ.

Chỉ một lát sau đã nảy ra ý tưởng mới: “Hai người vì duyên có gì mà gặp nhau?”

“Lúc hồi kinh xảy ra chút chuyện, huynh ấy liền hộ tống ta.”, Triệu Kiệu nói thẳng đuột, lời ít ý nhiều, “Sau khi hồi kinh, chàng hay đến chỗ tòa nhà Liễu Hạng tìm ta, suốt ngày lớn vồn trước mắt ta. Hai chúng ta càng nhìn càng thuận mắt, cuối cùng liền ở chung một chỗ.”

“Tình sự nhạt nhẽo gì vậy? Một chút thăng trầm cũng không có, làm gì tới mức điên vì tình như tỷ chứ.”

Triệu Vĩ đầy ghét bỏ lăm bắm vài câu, đột nhiên vỗ tay bốp một cái: “Cứ làm như vậy đi. Kể từ ngày mai, tỷ cứ việc ngày ngày xuất hiện trước mặt huynh ấy cho đệ!”

Đã từng phải lòng một lần, chẳng phải cũng có thể phải lòng lần hai ư?

Pianvy Kim: Minh suy đoán bộ giáp “Kim Vân nội vệ” chắc là có màu vàng và hoa văn mây, tuy nhiên chỉ mới tìm được hình ảnh tạm coi như giống miêu tả trên thôi.

Ngoài ra, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Việc hôn sự, chỉ sợ phải tạm hoãn

– Edit & Beta: Pianvy Kim –

Triệu Vĩ tính đam mê nghiên cứu các loại cơ quan tính xảo, binh khí hỏa pháo, phương pháp đúc tượng, căn bản không mấy khi để tâm những chuyện tình cảm.

Cho nên, cậu có thể chỉ rõ phương hướng cho Triệu Kiệu, khuyên nàng “Quên đi chuyện cũ, trước mắt tập trung mang Hạ Uyên ngày xưa trở về”, như thế đã coi như sáng suốt rồi, còn về phần “mang về” như thế nào, cậu nghĩ ra được mới là lạ.

Mà Triệu Kiệu thì vốn chẳng có kinh nghiệm nào ra hồn về việc “lấy lòng nam nhân” cả.

Nếu không phải nhờ Hạ Uyên kiên nhẫn, mỗi ngày đều dính chặt nàng như sam, thì có lẽ cả đời này, hai người sẽ chẳng bao giờ ở bên nhau được.

Sáng sớm hôm sau, Triều Kiệu đi trên con đường đưa đến nhà Hạ Uyên, trong lòng đắng cay muôn và, thờ dãi nói: “Thế gian này, chưa nằm dưới lưỡi đao sao có thể hiểu được cảm giác?”

Thị nữ Nguyễn Kết Hương không hiểu hỏi: “Nhị cô nương đang nói về gì thế?”

Triệu Kiệu chột dạ, mặt mũi dựa thái dương lên vách xe ngựa, có chút không cười nổi.

Dĩ vãng luôn là Hạ Uyên nuông chiều nàng, bao dung nàng, cho nên bây giờ trời đang bắt nàng trả nợ hấn có phải không?

“Ngẫm lại hồi ấy ta đối xử với chàng như thế, thật chỉ muốn tự bóp cổ mình.”

Kỳ thật, nàng và Hạ Uyên là hai người hoàn toàn đối lập.

Nàng xuề xòa tùy tiện đã quen, thích gì làm đó, không quá để tâm đến bình luận người đời, cũng như hoàn toàn không miễn cưỡng mình phải làm hài lòng tất cả, trở thành “một tiểu thư vương thất có cốt cách”.

Mà Hạ Uyên lại là kiểu người tự kiểm chế, sống không để ai bắt được sai lầm, là một hình mẫu “thế gia công tử” điển hình.

Hoặc chí ít, ở bên ngoài, hắn tỏ ra như vậy.

Trước khi hai người bọn họ quen nhau, Triệu Kiều chỉ cảm thấy hắn quá mức khuôn khổ, cố tình quy củ hoàn mỹ cho người ta xem, cuộc sống vừa khó thờ vừa buồn tẻ.

Mà Triệu Kiều trong mắt hắn, ước chừng chính là “hoang đường lâm bấy, vô chí tiến thủ, hành xử kỳ cục”.

Tóm lại hai bên không chung quan điểm, nhưng vẫn khách sáo với nhau, không đối địch, cũng chẳng phải bạn bè.

Quan hệ giữa hai người cứ tiếp tục như vậy cho đến năm ngoài, sau khi lễ Đông thần tế diễn kết thúc, đoàn người hồi kinh, Triệu Kiều vô tình nắm nhầm bàn tay Hạ Uyên.

Đối với Triệu Kiều, sự nhầm lẫn này cười một cái là cho qua ngay được, căn bản sẽ không nói với ai khác.

Nhưng Hạ Uyên lại như lâm đại địch, hoàn toàn không tin lời hứa của nàng, suốt một đường hồi kinh lúc nào cũng dòng tai nghe ngóng, về đến rồi lại suốt ngày đến ngõ Liễu Hạng theo dõi nàng, chỉ cần vừa phát hiện nàng phát ra tín tức gì là lập tức muốn đem nàng diệt khẩu.

Bị một kẻ không quen suốt ngày trước mặt mình quan sát từng ly từng tí, lấy tính tình của Triệu Kiều mà nói, đương nhiên sẽ không đời nào mỉm cười cho qua được.

“Ta lúc đó, thật sự không thể coi là đối tốt với chàng.” Triệu Kiều ảo não lấy lưỡi cọ vào má.

Kết Hương thành thật gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Ban đầu, Triệu Kiều đối với hành động bám riết của Hạ Uyên vô cùng bức tức, nhưng nàng vẫn kiên trì nhẫn nại, đợi cho hắn yên tâm, liên tục cam đoan sẽ không tiết lộ bí mật.

Nhưng Hạ Uyên đã sớm nghe “danh tiếng” của nàng từ lâu, lần nào rảnh rỗi cũng chạy đến chỗ nàng, khiến nàng hết nói ngon nói ngọt nổi, chuyện qua dữ dần tục tằn, còn cho người xuống ngăn cản hắn.

Có được lợi thế lấy nhiều đánh ít, ai ngờ vẫn không cản nổi.

Qua mấy lần như vậy, Triệu Kiều cuối cùng cũng nhận ra hiện thực, đành phải bỏ cuộc, để mặc Hạ Uyên ra ra vào vào tòa nhà ngõ Liễu Hạng, suốt ngày đứng trước mặt nàng soi mói.

Bây giờ cục diện thay đổi, đến phiên Triệu Kiều liều mạng liều thân trước mặt hắn, đây không phải chính là tự và mặt mình sao?

“Hy vọng chàng không như ta, không chịu nổi mặt...”

** ***

Cũng may Hạ Uyên mặc dù rút mất một năm ký ức, nhưng cũng chưa rút luôn tu dưỡng nhiều năm.

Đối mặt với Triệu Kiều lại không mời mà tới, hắn không lộ sắc mặt gì, cũng không kêu người đuổi nàng ra khỏi cửa.

Thực ra, Hạ Uyên đã dự định làm như hôm qua suy tính, mời Triệu Kiều đến một nhà hàng nào đó ăn uống, song lại nghĩ rằng có lẽ nàng sẽ không muốn bị đối xử khách sáo như thế, nên mới đành tự thỏa hiệp.

Cuối cùng, tình thế biến thành hai kẻ đi dạo cùng nhau trong rừng mai một cách lúng túng, khó xử lẫn xấu hổ.

May là mùa đông còn có mai để ngắm, bằng không, giữa hai người thật sự không có gì để nói.

Sau hồi lâu im lặng, Triệu Kiều cuối cùng cũng lên tiếng bắt chuyện: “Hôm qua ta có việc đột xuất nên mới rời đi, không phải tức giận gì.”

Hạ Uyên hai mắt nhìn thẳng, giọng khẽ vuốt cằm: “Vây là tốt.”

Triệu Kiều không so đo thái độ nhạt nhẽo của hắn, quay đầu nhìn hắn lại hỏi tiếp: “Đầu huynh còn đau không? Hôm qua sau khi ta về rồi, Hàn thái y nói với huynh thế nào?”

“Làm phiền nhị cô nương quan tâm, đã không còn đau nữa. Hàn thái y chỉ là bắt mạch lại cho ta, cũng không có nói gì nhiều.”

Hỏi một câu đáp một câu, cứ tiếp diễn kiểu này chắc chắn sẽ rơi vào tẻ nhạt.

Triệu Kiều bất đắc dĩ cong môi: “Ta không mời mà tới, huynh có thấy phiền không?”

“Không hẳn là phiền.” Hạ Uyên bình thản đáp lại, nhưng đây cũng là lời nói thật.

Không thấy phiền lắm, chỉ là hơi ngại ngừng thôi.

Triệu Kiều đồng tình cười lên: “Làm khó huynh rồi. Người bình thường trọng thương như huynh cũng phải nằm giường mấy ngày mới hồi sức được đấy.”

Ánh mắt của nàng thoắt mái rơi vào sườn mặt hắn.

Hạ Uyên không tự nhiên “ừ” một tiếng.

Trong kí ức, hắn chưa từng một mình đi dạo với vị cô nương nào một cách gần gũi như vậy bao giờ, càng chưa từng nhận phải ánh mắt phóng điện nóng bỏng đến thế.

Bởi vậy, hai tai bắt đầu nóng lên, vô cùng xấu hổ nhìn nàng, cũng không biết làm sao để đáp lại nàng.

Đáy mắt Triệu Kiều lấp lánh ý cười, tựa như mang một loại mong chờ nào đó: “Vây ta hỏi huynh, nếu ngày mai ta lại đến, huynh có vui lòng không?”

Hạ Uyên thân hình cao lớn, khiến nàng phải ngẩng đầu lên mới nhìn được một phần nửa mặt hắn.

Lấy loại tư thế vận vẹo này vừa đi vừa nói chuyện, nàng liền không chú ý trước mặt có một cành cây sà xuống, đi thêm hai bước sẽ vừa vịn quệt lên trán nàng.

Hạ Uyên chưa trả lời vấn đề nàng hỏi, mà nhanh chóng vươn cánh tay dài ra vùng cành cây kia đi.

Dù hẳn đang bị thương, lực đạo tung ra vẫn không nhỏ, cánh hoa lập tức lộn xộn rơi xuống, rụng đầy trên mặt và cổ Triệu Kiều.

Hắn không biết mình bị trúng tà gì, đột nhiên bàn tay theo bản năng vươn ra, phũ nhẹ cánh hoa rơi trên tóc mai nàng.

Động tác kia vô cùng nhẹ nhàng, tựa hồ coi nàng là trân bảo, khiến hắn thực sự hoài nghi...

Cái tay này, không phải tay hắn đó chứ?!

Hạ Uyên bị chính mình hù dọa đến mức vội đem tay rút về giấu sau lưng, đôi mắt sụp xuống xấu hổ.

“Mạo phạm cô nương. Thật có lỗi.”

Hắn chẳng những đụng vào tóc người ta, mà lòng bàn tay còn không cẩn thận chạm vào trán người ta nữa.

Chỉ là một tiếp xúc rất nhẹ, nhưng cảm giác mềm mại trơn nhẵn kia đã in sâu vào đầu ngón tay, cảm giác nóng bỏng bất tán, khiến hắn run rẩy thật lâu.

“Khụ, không sao.” Triệu Kiều cười cười, cúi đầu xuống lấy tay vỗ vỗ lên đỉnh đầu, lại ngẩng lên nhìn hắn, “Vậy là có hay không?”

Hạ Uyên quay đầu tránh đối mặt với nàng, đưa tay lên chỉ chỉ vào bờ môi, ra hiệu khóc môi nàng còn dính một mảnh hoa nhỏ.

Bị hành động của hắn ngắt lời, Triệu Kiều tựa hồ quên mất mình định hỏi gì.

Nàng lơ đãng cười lắc đầu, vừa đi vừa nói: “Huynh không cần khẩn trương như vậy, thật ra ta đến chỉ để xem huynh đã khỏe hơn chút nào chưa thôi.”

Hạ Uyên vốn luôn cho rằng, nàng đến đây để gặng hỏi hắn, xem hắn đã khôi phục trí nhớ chưa, hoặc là cố gắng kể lại chuyện cũ để khiến hắn nhớ lại.

Bởi thế, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng câu trả lời, thậm chí còn lên tinh thần chịu đau đầu nếu nghe phải chuyện cũ.

Vậy mà, nàng dường như chẳng có vẻ gì là sắp sửa làm mấy cái hắn nghĩ, cũng chẳng hỏi hắn: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Thật sự chỉ đến đây thăm bệnh.

Hạ Uyên hồ thẹn lần ấy nảy trong lòng, lúc mở miệng, giọng nói vừa khàn vừa nặng nề: “Xin lỗi, ta thật sự không nhớ được gì cả. Còn việc hôn sự, có lẽ đành phải tạm hoãn vậy.”

Triệu Kiều mỉm cười gật đầu, sáng khoái tiếp lời: “Bằng tình hình hiện giờ, cho dù huynh miễn cưỡng cưới ta, ta cũng sẽ không đồng ý. Huynh không cần cảm tạ, cũng không cần xin lỗi ta, ta thật sự không trách huynh.”

Nàng không để hắn cảm tạ, cũng không chịu để hắn xin lỗi. Hạ Uyên không nói gì, nhìn về trước hít sâu một hơi, khí lạnh mang theo hương mai phũ đầy suy nghĩ trong lòng hắn.

Cứ như thế, mơ mơ hồ hồ đã đi hết nửa vòng rừng mai nhỏ.

Triệu Kiều nhìn sắc trời nói: “Vết thương của huynh còn chưa khỏi hẳn, nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt. Ta về trước nhé?”

Lúc này đã sắp trưa, Hạ Uyên còn đang do dự không biết có nên mời nàng ở lại dùng cơm không, bây giờ nghe nàng nói thế, lần cán trong lòng liền được giải tỏa, thay vào đó là chút phiền muộn lẫn mất mát.

“Được.”

Buổi trưa, Hạ Uyên ngăn người ngồi trước bàn cơm.

Hắn đang suy nghĩ về vấn đề mà Triệu Kiều đặt ra.

Nàng hỏi hắn: “Nếu ngày mai ta lại đến, huynh có vui lòng không?”

Với hắn mà nói, Triệu Kiều chính là một cô nương xa lạ bán đại bác cũng không tới.

Bản tính hai người không hợp nhau, nếu không có cơ duyên đặc biệt, chi sợ sẽ chẳng bao giờ trở thành bạn bè được.

Hắn cũng nhìn ra, nàng chỉ là đang cố tỏ vẻ thoải mái, cố gắng tìm một chủ đề để nói chuyện với hắn mà thôi.

Thật không biết trong một năm kia, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Ngay cả cưới hỏi cũng bàn đến rồi, đúng là không tưởng tượng nổi.

Bởi thế, nếu muốn hỏi hắn có vui khi gặp nàng không, thì đáp án tựa hồ đã rất rõ ràng.

Nhưng mà...

Trung Khánh đặt chiếc chén sứ Diêm Bạch (*) lên bàn, vừa mở chén đã thấy Hạ Uyên nhăn mày, tưởng là hắn ghét đồ thanh đạm, vội vàng mở miệng trấn an: “Thất gia chó giận, thái y đã dọn, nửa tháng này nhất định chỉ được ăn đồ thanh đạm.”

(*Diêm bạch – 緋白: kĩ thuật vẽ nung gốm sứ, khiến cho vân sứ óng ánh như đường, nên được gọi là “điểm bạch”, tức là đường trắng.)

Hạ Uyên không phải người thích soi mói những chuyện lông gà vỏ tỏi, cũng sẽ không vui giận ra mặt. Nhưng riêng về ẩm thực, hắn cũng như bao thanh niên tập võ cơ thể đang phát triển khác, đều thích ăn thịt hơn.

“Ừ.” Hạ Uyên không lộ vẻ gì đáp lại, tạm ngưng suy nghĩ trong đầu, hai mắt nhìn vào cháo bên trong chén: “Đây là gì vậy?”

“Phòng bếp dạo này tốn nhiều tinh lực để làm mấy món thanh đạm cho ngài đổi vị lắm. Đây là cháo hoa mai, ngài thử một chút, nếu không thích, buổi chiều bọn họ đổi lại món khác.”

Cháo được nấu từ gạo công phẩm của Tùng Nguyên, cho thêm nhân hạch đào đã sao chín, cuối cùng đặt một bông mai mười cánh lên trên.

Bông mai trước tiên phải được ninh lửa nhỏ trong nước tuyết một lần, để làm ánh lên sắc đỏ nhạt xinh đẹp, mềm mại, tròn bóng.

Hạ Uyên từ chối cho ý kiến, nhẹ cầm thìa múc một muỗng đưa vào miệng.

Bỗng nhiên sượng trân.

Nhìn hần mới ăn được vài ngụm cháo đã ngồi im lặng. Trung Khánh bất an chấp hai tay ra sau lưng vặn xoắn: “Thất gia.”

Suy nghĩ kĩ quắc trong đầu bị cắt ngang, Hạ Uyên có chút chật vật quay lại trừng mắt nhìn: “Làm sao?”

“Có phải là... cháo nóng quá không?” Trung Khánh dè dặt hỏi.

Hạ Uyên không hiểu sao hần lại hỏi vậy, cau mày đáp: “Cháo là người bụng tôi, nóng hay không sao lại không biết?”

“Ta sờ bên ngoài chén thấy không nóng.” Trung Khánh cúi đầu, nhỏ giọng thăm thi, “Nhưng ngài ăn xong lại mặt đỏ tía tai, nhìn qua giống như bị bỏng vậy.”

Hạ Uyên không nhìn hần nữa, trừng mắt nhìn vào đồng cháo bên trong chén, chiếc thìa bé xíu cấp tốc và vào miệng.

Chỉ là một bát cháo.

Chỉ là trong cháo có vài miếng cánh hoa.

Mà trong những cánh hoa đó, tuyệt đối không thể có mảnh hoa từng rơi lên khóe môi “nàng ấy” được.

Cho nên...

Hần cũng không biết tại sao tai mình lại đỏ có được không!

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Một hai lời là xong?

– Edit: Pianvy Kim, Quỳnh Như –

– Beta: Pianvy Kim –

Trong lúc Hạ Uyên nếm thử món cháo hoa mai kỳ lạ kia, thì Triệu Kiều đang trên đường từ nhà hần trở về Tín vương phủ, đi đến giữa đường thì gặp Hồng Lư tự tân tán Tuế Hành Chu. (1)

Kỳ thật lúc đó Triệu Kiều ngồi trong xe ngựa, không hề biết Tuế Hành Chu đang ở ngoài. Nhưng hần nhận ra xe ngựa Tín vương phủ, cười lên ra hiệu cho phu xe dừng lại.

Nghe phu xe thông báo, Triệu Kiều không đắn đo lập tức vén màn lên chào hỏi: “Hành Chu huynh, trùng hợp quá.”

Tuế Hành Chu mỉm cười nhìn nàng: “Trùng hợp cái gì mà trùng hợp? Ta đến Tín vương phủ tìm muội, Tam công tử lại nói muội ở nhà Hạ đại nhân, bây giờ đang định đi tới nhà Hạ đại nhân đó.”

Tuế Hành Chu là quan văn, bình thường đều ở Hồng Lư tự làm việc, đâu có mấy khi ra ngoài đường. Nhưng hôm nay phải chạy tới chạy lui, người sớm đã mệt đừ, cộng thêm ở đây gió lớn thổi tới, hai má đều ửng hồng lên.

Hần vốn là người nhã nhặn, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, trên mặt chỉ cần hơi ửng hồng đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Chạy nhiều như vậy để tìm cô, xem ra chắc là có chuyện.

Triệu Kiều áy náy nói: “Là lỗi của muội hại huynh phải chạy tới chạy lui, huynh đã ăn gì chưa?”

“Nói thật, đồ ăn sáng ta còn chưa kịp ăn.” Tuế Hành Chu cười đáp.

“Vậy huynh lên xe ngồi đi, chúng ta đi Soạn Ngọc Lâu. Đúng lúc muội cũng chưa ăn gì.” Triệu Kiều tự nhiên mời hần lên xe, “Có chuyện gì, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Soạn Ngọc Lâu là sân nghiệp của Triệu Kiều, cách nơi này khoảng năm con phố.

“Được. Gần nửa năm rồi chưa gặp, vừa hay có nhiều chuyện để tán gẫu.” Tuế Hành Chu cũng không khách sáo mà lên xe.

Lần gần nhất hai người gặp nhau là cách đây sáu tháng. Triệu Kiều có việc đi Hồng Lư tự tìm hần.

Sau lần đó, Tuế Hành Chu phụng mệnh đến vùng duyên hải ngoại thành đón tiếp đoàn sứ giả nước ngoài, đến hôm qua mới về tới kinh thành.

Chớp mắt một cái hạ đi đông đến, cũng đã nửa năm không gặp nhau rồi.

Soạn Ngọc Lâu, Triệu Kiều trực tiếp dẫn Tuế Hành Chu lên một nhà các hướng đông trên lầu.

Nguyễn Hương đi gọi chút đồ nhắm, hai người ngồi bên trong uống trà tâm sự.

Tuế Hành Chu bỏ túi xuống, từ bên trong lấy ra một cái hồng bao bằng nhung nhỏ bằng lòng bàn tay.

“Đây là quà của Hành Vân tặng muội nhân ngày sinh nhật. Muội ấy viết thư dặn ta, nói là Vương phủ có quy tắc, nếu phụ mẫu vẫn còn khỏe mạnh thì không được tùy tiện tổ chức náo nhiệt, đặc biệt dặn huynh trước ngày hai mươi hai tháng này phải đem quà đưa cho muội.”

Em gái của Tuế Hành Chu tên là Tuế Hành Vân, năm Vô Đức thứ tư tham gia tông quân, bây giờ đang là một tiểu tướng quân ngoài biên quan phía bắc.

Vốn dĩ Triệu Kiều và cô ấy bắn đại bác cũng không tới, chính là nhờ Tuế Hành Vân mà quen biết nhau.

Vừa nghe hần nhắc đến Hành Vân, Triệu Kiều liền mỉm cười. Hai người các nàng lúc mới mười một, mười hai tuổi, ở trên đường đã nhận nhau là “bằng hữu giang hồ”.

Dù xuất thân hai người như mây với cỏ, cũng không hay gặp nhau, nhưng giữa bọn nàng có một loại giao tình tên là “gọi một tiếng liền lập tức tới”.

Trước kia khi Tuế Hành Vân còn nhỏ, nhà cửa túng thiếu, việc học văn ở Quốc Tử giám và luyện võ ở núi Hạ Nhạn Minh đều do Triệu Kiều giúp đỡ, Tuế Hành Vân luôn ghi tạc phần tình này ở trong lòng.

Tuế Hành Vân sau khi nhập ngũ thì đóng quân ở phương bắc, suốt ba năm chỉ về nhà đúng hai lần, nhưng chưa từng cắt đứt liên lạc với Triệu Kiều.

Vì biết Triệu Kiều là tiểu gia hỏa không biết chữ, nên cô không trực tiếp viết thư cho nàng, mà chỉ gửi thư cho Tuế Hành Chu, để hần chuyển đạt lại bằng lời cho Triệu Kiều.

Những khi thấy mấy thứ mới lạ mà trong kinh thành không có, cô cũng sẽ đặc biệt gửi về cho Triệu Kiều xem.

“Làm phiền huynh phải chạy đôn đáo tìm ta rồi. Quy củ kia của nhà ta, ta lớn đến thế này, mà cũng chỉ được làm lễ đầy tháng, lễ trăm ngày, lễ trưởng thành với mừng sinh nhật ba năm đầu thôi. Chuyện này ta chỉ nói qua một lần, thế mà cô ấy vẫn nhớ.”

Triệu Kiều vui vẻ mở chiếc hồng bao nhỏ, lấy đồ vật bên trong ra.

Hóa ra là một cái mặt dây chuyền hồ ly làm từ thạch anh hồng (2). Con hồ ly hếch mõm cười hi hi, đôi mắt híp thành một độ cong giáo hoạt, trông rất sống động.

Bản thân thạch anh hồng không quý giá mấy, cho dù Hành Vân tặng nàng đã là loại vô cùng trong suốt, thì giá trị cũng chẳng quá ba mươi lạng bạc. Nhưng Triệu Kiều vẫn rất cao hứng, bởi đây chính là món quà mà bằng hữu phương xa phải nhờ người vượt qua ngàn dặm mới đến được tay nàng.

“Điều khắc khéo quá, không biết là thuộc trường phái nào?”

Thấy nàng trân trọng cất kỹ lại vào bao, Tuế Hành Chu cười đáp: “Là do tổ tông họ Tuế chúng ta truyền lại. Hành Vân ở chỗ doanh trại rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên tự mình khắc, nói trong lòng muội ấy, muội chính là có dáng vẻ này.”

“Sao lại thế được! Trong lòng cô ấy ta lại là con hồ ly mặt tròn ư? Hành Vân nhìn sai rồi, ta rõ ràng là mặt trái xoan!”

Nhận được món quà bằng hữu phương xa, Triệu Kiều có chút vui đến quên hình tượng, đập bàn cười mắng.

Tuế Hành Chu lắc đầu than thở: “Muội ấy bảo, muội cười lên nhìn giống con hồ ly, rất ư giáo hoạt.”

“Còn cô ấy cười lên nhìn giống con sói, hung tàn hoang dã nhé!” Triệu Kiều cười ha ha đáp lại, “Sau này ta sẽ làm cái mặt dây chuyền sói con mặt tròn, huynh giúp ta đưa cho Hành Vân nhé, coi như ta đáp lễ!”

“Được, nhất định.” Tuế Hành Chu ôn nhu, chất giọng trầm ấm đầy cảm khái, “Hai cô nương các muội, giống như chưa bao giờ trưởng thành vậy.”

Được bằng hữu nơi xa gửi tin tức và quà cáp, tâm tình Triệu Kiều vui vẻ, sáng hôm sau còn dậy thật sớm.

Khi nàng đến nhà Hạ Uyên, trời vẫn đang tờ mờ sáng. Nghe Trung Khánh báo Hạ Uyên đang ở sảnh chuẩn bị ăn điểm tâm, nàng liền dứt khoát tự mình đi qua.

“Dù sao ta không mời mà tới cũng sẽ không bị huynh đuổi ra ngoài, hôm nay nhất định phải tiến thêm vài bước đòi com mới được.” Nàng vừa đi vừa cười, lăm bằm giống như đang tự động viên mình.

Trung Khánh đi theo nàng nhanh nhẩu đáp: “Nhị cô nương nghĩ đi đâu vậy, thất gia sao lại đuổi ngài ra ngoài được? Buổi sáng ngài ấy còn bảo chuẩn bị com trưa cho kỹ, hôm nay muốn mời cô nương ở lại dùng com đó.”

Triệu Kiều kinh ngạc liếc nhìn Trung Khánh: “Huynh ấy... hôm nay dậy xong nhớ ra ta rồi sao?”

“Có lẽ vẫn chưa.” Trung Khánh áy náy, “Buổi chiều hôm qua bệ hạ phái người đến phong thư phòng, còn phái một vị trong đội nội vệ Kim Vân để thất gia hỏi chuyện, nghe nói Hàn thái y cũng ở đó, đóng kín cửa nói chuyện suốt một canh giờ, mấy sự tình trong một năm mà thất gia quên đều ôn lại một lượt, có điều ngài ấy vẫn không nhớ được gì.”

Triệu Kiều lo lắng: “Vậy, lúc huynh ấy nghe mấy việc trong quá khứ kia, có bị đau đầu giống lần trước không?”

“Không nghiêm trọng như lần trước, hôm nay chỉ bị xanh mặt một chút, nằm nghỉ một lát liền hết.”

Hai người nói đến đó thì đã đến trước cửa phòng ăn, Triệu Kiều gạt đầu một cái cảm ơn Trung Khánh, sau đó một mình bước vào.

Hạ Uyên đang húp cháo trông thấy Triệu Kiều vòng qua bức bình phong bước vào, bỗng chốc có chút giật mình.

“Huynh tưởng là Trung Khánh à?” Nàng chấp hai tay sau lưng, đôi mắt cong cong đi đến, “Ta tính ăn ké cháo của huynh nên kêu hần đi lấy chén bát rồi.”

Lúc nàng nói đến chữ “cháo”, Hạ Uyên giống như người vừa tỉnh mộng, trong mắt có một tia buồn bực bất đắc dĩ.

Sau đó, hần tựa hồ nhớ ra chuyện gì, lập tức lấy tay phủ lên bát cháo trắng nọ.

“Huỳnh làm gì thế?” Triệu Kiều khó hiểu hỏi.

Hạ Uyên ngăn ra, cũng không biết tại sao mình lại có hành động kỳ quặc như vậy.

“Không có gì.” Hắn giống như chẳng có việc gì thu tay lại, không tự nhiên hắng giọng, “Hôm nay muộn đến sớm.”

“Ta dậy sớm quá, nhất thời không có việc gì làm, cho nên tới thăm huỳnh sớm hơn bình thường một chút.”

Triệu Kiều hơi vui mừng thầm nghĩ, mặc dù giữa hai người vẫn còn xấu hổ, nhưng ít ra cũng không nghiêm trọng như hôm qua.

Sau khi ngồi xuống, nàng liếc qua chung cháo của hắn: “Cháo hoa mai à...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyên đã đỏ từ cổ đến mang tai: “Đang đến mùa thôi! Nên nhà bếp mới làm!”

Ngữ khí chém đinh chặt sắt, giống như cường điệu cái gì.

“Ồ, đúng là đang mùa hoa,” Triệu Kiều không hiểu ra sao hỏi hắn, “Sao huỳnh lại đỏ mặt?”

Hạ Uyên cúi xuống, một lần nữa cảm thìa lên mức cháo: “Cháo nóng quá.”

Sau đó, liền bày ra tư thế khi ăn không nói chuyện, vô cùng im lặng.

Ăn sáng xong, Hạ Uyên chủ động mời Triệu Kiều qua thư phòng, bảo là có lời muốn nói.

Triệu Kiều tất nhiên không từ chối.

Hai người tiến vào thư phòng, ngồi cách bàn đối diện nhau. Trung Khánh cho người dâng trà xong liền lui ra ngoài.

Trên bàn có một bình mai, hương mai nhạt nhòa như có như không bay vào chóp mũi, thấm vào ruột gan.

Triệu Kiều hai tay nâng chén trà lên, nghiêm túc quan sát Hạ Uyên: “Huỳnh có gì không?”

Nhớ tới Trung Khánh nói hôm qua người nội vệ kia đã kể hết cho hắn mấy chuyện năm rồi, Triệu Kiều mơ hồ đoán được hắn muốn nói gì với mình.

Mà Hạ Uyên đại khái cũng đã chuẩn bị đầy đủ, lần này gặp mặt đã nghĩ sẵn phải nói những gì.

Hắn trịnh trọng lên tiếng: “Chắc Trung Khánh đã nói muộn biết, hôm qua người bên Kim Vân đến kể cho ta chuyện một năm qua rồi phải không?”

Người kia tên Tôn Thanh, hai năm trước đi theo dưới trướng Hạ Uyên, hiển nhiên lúc tuyển chọn người nói chuyện với hắn đã được tiến hành rất tỉ mỉ, nhằm giúp hắn tránh cảm giác lạ lẫm cổ kị.

Hai người một hỏi một đáp, kéo dài gần một canh giờ, cuối cùng cũng giúp Hạ Uyên bỏ sung lại ký ức đã mất.

Triệu Kiều nâng chén trà nhấp một ngụm: “Huỳnh nghe xong có thấy khó chịu ở đâu không? Hoặc là, có nhớ ra được gì không?”

“Có hơi nhức đầu một chút, nhưng không nhớ ra cái gì.” Hạ Uyên nhẹ đáp, “Lúc nghe Tôn Thanh kể lại, ta có cảm giác giống như đang đọc một cuốn sách vậy.”

Điều đó khiến hắn biết “những chuyện này đã từng phát sinh”, nhưng lại chẳng hề có cảm giác “những chuyện đó đã xảy ra với mình”.

Ngay cả hôm hắn đại thương ác chiến chỉ cách đây có hai mấy ngày mà hắn còn không có ấn tượng gì nữa là.

“Hàn thái y nói, ta có thể sẽ nhớ lại vào bất cứ lúc nào, cũng có thể vĩnh viễn không khôi phục được.”

Hạ Uyên dừng lại, thấy Triệu Kiều rũ mi che giấu cảm xúc trong mắt, trong lòng như bị cái gì đó xé rách.

Vốn dĩ kế hoạch của hắn là mời nàng một bữa cơm trưa, ăn xong mới bắt đầu nói chuyện. Có điều nàng tới sớm hơn dự định, hắn cũng thay đổi kế hoạch theo.

Tóm lại là, nói không được, không nói cũng không được.

Đã thế thì nói sớm luôn cho bớt lẩn quẩn.

“Mấy ngày nay, ta có hỏi Trung Khánh chuyện giữa ta và muội. Mặc dù bọn họ biết không nhiều, nhưng so với những gì mà bên nội vệ nói, thì cũng không sai biệt lắm. Ta không nhớ rõ muội, không thể đối xử với muội như trong quá khứ, đối với muội như thế sẽ không công bằng. Tình trạng ta thế này sẽ làm chậm trễ muội, lại còn vô có được muội đối tốt, như vậy không thích hợp.”

Hạ Uyên một tràng dài đem hết những gì hắn suy nghĩ cả đêm tuôn ra xong, liền lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám đối mặt với sự thất vọng của nàng.

Đêm qua, hắn đắn đo rất lâu, nghĩ dù bản thân không ghét nàng, nhưng mà...

Trong ấn tượng của hắn, trước giờ quan hệ giữa hai người luôn là kiểu kính nhi viễn chi, tính cách hành động một chút cũng không hợp cạ.

Hắn nghĩ sao cũng không cảm thấy mình sẽ thích nàng.

Nếu đã thế, hắn càng không nên mập mờ với nàng, khiến nàng ôm ấp hi vọng, khiến nàng năm lần bảy lượt chủ động đến cửa nhà hắn lấy lòng, để rồi nhận lại là thất vọng cay đắng bỏ đi.

Còn về phần sáng nay vì sao lại kêu nhà bếp nấu một nồi cháo hoa mai, hắn trăm cách cũng không thể giải thích.

Cuối cùng, chỉ có thể đổ cho...

Đổ cho nàng xinh đẹp mê người, khiến hắn nhất thời mất bình tĩnh, thần hồn rung động.

Triệu Kiều cúi thấp đầu, liên tục hít thở thật sâu, cổ gồng bình ổn tâm tư đang gào thét như bão nổi.

Hồi lâu sau, nàng ngẩng đầu: “Ý huynh là, thái y đã nói huynh có thể sẽ không bao giờ khôi phục trí nhớ, nên chuyện giữa chúng ta coi như chưa từng xảy ra, một hai lời là xong việc?”

“Ta không có nói như vậy. Muội. . .”

“Nhưng ý huynh chính là như vậy!”

Thời khắc này, Triệu Kiều quên rằng, ban đầu Hạ Uyên đã đến ngõ Liễu Hạng theo dõi nàng ra sao, giữa hai người giường cung bật kiếm thế nào, kẻ tám lạng người nửa cân, đều chính là do tính cách bất bè không nhân nhượng này của nàng mà ra cả.

Với người xa lạ, Hạ Uyên ăn mềm không ăn cứng, sẽ không để ai hạ thấp uy phong của mình.

Mà trước mắt, nàng đối với hắn không phải chính là một người xa lạ đó sao? Hắn đâu phải Hạ Uyên người yêu nàng, lúc nào cũng bao dung, tự giác nhận thua vì nàng chứ?

Cho nên nàng lạnh giọng mạnh mẽ đập bàn như thế, đã khiến cho Hạ Uyên bộc phát tính tình.

-
- (1) Hồng Lư tự: nơi tiếp đón sứ giả; chức “tân tán” của Tuế Hành Chu ý chỉ người chủ trì các nghi lễ – mà ở đây là lễ tiếp đón sứ giả nước ngoài.
- (2) Không biết tác giả có chơi đá không, nhưng mình vẫn muốn chia sẻ với các bạn một chút về đá phong thủy vì thấy nó liên quan khá thú vị đến truyện. Thạch anh hồng dùng để cầu mong cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, trong khi mặt hồ ly có ý nghĩa mong tìm được ý trung nhân. Để xem nó có đem lại may mắn gì cho Triệu Kiều không nhé.
-

Pianvy: Trời dạo này trở lạnh rồi, người xung quanh bắt đầu ốm, mọi người cố gắng giữ gìn sức khỏe!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Ngọc Tú –

– Beta: Pianvy Kim –

Hai người ai cũng có uất ức, tính khí riêng, không ai cam lòng chịu yếu thế, bất phân cao thấp.

Mọi chuyện liền rơi vào bế tắc, nhất thời không có cách giải quyết, kết quả tất nhiên đành phải hậm hực giải tán.

Trung Khánh vẫn luôn đứng ngoài hành lang chờ, tuy không biết hai người đã nói những gì, nhưng vẫn nghe rất rõ Triệu Kiều vỗ bàn tức giận quát: “Ý tứ của huynh chính là như vậy!”.

Thấy Triệu Kiều dửng dưng tức giận đi ra, Trung Khánh cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đi theo sau tiễn nàng ra cửa.

Sau khi đưa Triệu Kiều đi, Trung Khánh quay trở lại thư phòng, gãi sai vật thấp thỏm tiến lên đón hắn, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi Thất gia giống như... đập thứ gì, nghe rầm rầm.”

Người bên ngoài không rõ nội tình luôn nghĩ rằng Hạ Uyên là kẻ lãnh đạm nghiêm trang, nhưng chỉ những người thân cận mới biết, thực ra hắn giống như cái vại chứa đầy buồn bực gió thường thổi không đổ, công việc lại đơn điệu buồn tẻ, ít khi có dịp cảm xúc bùng nổ ra ngoài.

Gãi sai vật hầu hạ bên cạnh Hạ Uyên mới được hai năm, chưa từng gặp cảnh hắn nổi giận đập đồ. Khi này mấy âm thanh kia làm hắn sợ run, không biết mình có nên vào hay không.

Rốt cuộc vẫn là Trung Khánh đi theo Hạ Uyên lâu hơn, so với gãi sai vật cũng bình tĩnh hơn. Hắn áp tai lắng nghe, thấy bên trong không có động tĩnh thì gõ cửa.

Trong phòng vẫn im ắng.

Trung Khánh cân nhắc một chút, lớn gan đẩy cửa thư phòng ra, cố gắng nhẹ tay nhẹ chân tiến vào.

Hai tay Hạ Uyên khoanh trước người, nhắm mắt dựa lưng vào ghế, yết hầu phập phồng.

Trung Khánh không dám lên tiếng, cúi xuống thu dọn sách vở rơi tán loạn trên mặt đất. Lúc ôm sách đứng lên, hắn đột nhiên bật thốt “A” lên một tiếng.

Hạ Uyên mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hắn.

Trung Khánh vội vàng đặt chồng sách trên tay lên bàn dài, khom người nhặt một thứ đồ nhỏ trên đầu ghế đưa cho Hạ Uyên xem: “Thất gia, hình như là đồ nhệ cô nương làm rồi?”

Chiếc mặt dây chuyền bằng đá thạch anh hồng khắc hình con cáo, phối với sợi dây làm từ tơ tằm chập đôi nhuộm màu hoa đào. Hình như chủ nhân của nó thất vọng, cho nên nút thắt đã bị lỏng.

Nhớ đến lúc nàng nổi giận đập bàn, sức lực mạnh đến mức làm bẹp cả nút thắt, không biết nắm tay có bị thương không.

Hạ Uyên tức giận nhìn món đồ kia.

Con hồ ly nhỏ giả hoạt cưỡi đến híp mắt cong cong, nó nằm lười biếng, cái đuôi to đầy lông mềm mại khoanh trước người, chớp đuôi hơi nhổng lên.

Không biết tại sao, từ trong điệu bộ ngây thơ vô tội kia, hắn lại mơ hồ nhìn ra một loại khí chất kiêu ngạo không sợ hãi.

Vật theo chủ.

Hạ Uyên nặng nề nhắm mắt, trong lòng lãnh đạm hừ một tiếng, thuận miệng trả lời: “Hừm.”

Hắn không nói vật này nên xử lý thế nào, con hồ ly trên tay như củ khoai nóng bỏng. Trung Khánh suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Thất gia, hay là để nô tài cho người đưa nó về Tín vương phủ?”

Hạ Uyên không trả lời, chỉ ngồi thẳng dậy, nâng tách trà sâm đã hơi nguội ở trước mặt nhấp một ngụm. Lòng mi dài rũ xuống, thần sắc điềm tĩnh, không nhìn ra là có ý gì.

Trung Khánh thăm dò sắc mặt hắn một chút, lập tức cười sù sụ lại: “Ồ, nô tài ngu ngốc. Hoa tai rớt cuộc cũng là vật tùy thân, nên trực tiếp giao tận tay cho chính chủ mới đúng, nếu để cho người khác chuyển qua tay mấy lần thì không thích hợp cho lắm. Triệu nhị cô nương có thói quen ở bên ngoài đi lại, bây giờ chắc vẫn chưa trở về Vương phủ. Không bằng trước tiên ta giúp tiểu thư cất giữ, chỉ kêu người thông báo cho Vương phủ biết đồ vật rơi ở chỗ chúng ta, mời cô ấy lúc rảnh rỗi tới nhận về?”

“Không cần phiền toái như vậy”, Mi mắt Hạ Uyên khẽ gợn lên, không mặn không nhạt nói: “Cứ để đó đi. Khi nào phát hiện mất đồ, nàng sẽ quay lại tìm.”

Sau khi rời khỏi chỗ Hạ Uyên, Triệu Kiều không trở về Vương phủ ngay, mà bực bội hừ một tiếng kêu xe ngựa chạy đến tòa nhà ngõ Liễu Hạng.

Nàng mau giận nhưng cũng mau nguôi, xe ngựa còn chưa chạy hết hai con phố, đã có chút hối hận ảo não cắn móng tay.

Hôm nay, Hạ Uyên không nhớ đến chuyện tình cảm giữa nàng và hắn, nàng đối với hắn cũng chỉ là người dung nước lã, quan hệ mấy ngày nay giữa hai người cũng thật lửng lơ.

Ngay cả thái y cũng không chắc chắn được sau này hắn có khôi phục lại ký ức không, cho nên hắn mới cảm thấy, giữa hai người không nên mập mờ kéo dài như hiện giờ. Về cả tình lẫn lý, hẳn đâu có gì sai.

“...Kết Hương, người nói có phải ta hơi vô lý không?”

Nàng thừa biết bản thân mình là kiểu người gì.

Từ nhỏ, Triệu Kiều nàng đã lăn lộn quây phá từ đầu đường đến cuối hẻm, đọc sách thì không bao nhiêu, ồn ào cãi lộn lại có thừa, tuyệt không bao giờ để mình chịu thiệt, một lời không hợp liền lườm mạnh đập bàn chửi rủa ngay giữa đường giữa lối là chuyện bình thường.

Có những thói quen không được tốt cho lắm.

Kết Hương tình bơ kéo tay nàng xuống, ngăn cản nàng tiếp tục cắn móng tay: “Nếu đứng từ phía tiểu thư, Hạ đại nhân trước khi rời kinh quan hệ với ngài nùng tình ý mật, ai ngờ trở lại liền quên mất ngài. Tiểu thư vừa giận vừa buồn, đang không biết nên làm sao mà ngài ấy còn nói như thế, tiểu thư nổi giận cũng là chuyện thường tình.”

“Vậy ư?” Triệu Kiều buồn bã bĩu môi, “Ta biết ta không nên đập bàn la hét như vậy. Đúng là giận quá mất khôn.”

Nàng nghĩ thầm, có lẽ lúc đó Hạ Uyên thực ra muốn nghe ý kiến của nàng, để mọi người cùng nhau thương lượng giải quyết vấn đề. Kết quả nàng lại vỗ bàn rầm một tiếng, giương cung bạt kiếm, dĩ nhiên không thể bàn bạc được nữa.

Nàng là người trưởng thành, rất nhiều đạo lý đều hiểu được. Ngọn lửa vô danh xông thẳng lên đầu nàng khi đó, đơn giản chỉ là vì nàng không chịu nổi cái thái độ “Chúng ta bình tĩnh xem xét thiệt hơn giải quyết vấn đề” mà thôi.

Triệu Kiều suy nghĩ một chút lại thấy khó chịu, tức tối lắm bầm: “Bình tĩnh cái rắm? Chuyện giữa ta và chàng là chuyện công việc sao? Muốn so xem nhà ta với nhà chàng ai thiệt hơn ai chắc?”

Nguyệt Kết Hương cảm thấy nhức đầu, thông minh lựa chọn im lặng.

Cô cảm thấy, nếu lúc này có Tam công tử ở đây, chỉ sợ sẽ lắc đầu chắc lưỡi: “Chàng chàng thiếp thiếp, ngày nào cũng như ngày nào, hết sáng nắng lại đến chiều mưa, âm tình bất định.”

Loại thời điểm này, người ngoài không thể đưa ra lời khuyên, càng không thể có biện pháp gì, chỉ cần lắng nghe là được.

Tòa nhà Liễu Hạng, Triệu Kiều đề nén phiền muộn trong lòng để xử lý công việc của Quy Âm Đường, bận bịu đến giờ thân (3-5h chiều) mới trở về phủ.

Triệu Vị nghe nói nàng đã về, lập tức lo lắng chạy đến Hàm Vân điện.

Nghe nàng kể xong chuyện một ngày qua, Triệu Vị chỉ có thể lấy ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn nhị tỷ nhà mình.

“Huynh ấy không nhớ nổi chuyện hai người, cũng không chắc sau này có thể nhớ lại không, cho nên cảm thấy như vậy đối với tỷ không công bằng. Mấy lời này đều không có vấn đề gì, sao tỷ lại tức giận tới mức đập bàn chửi mắng huynh ấy?”

“Ta là bị thái độ đó của huynh ấy chọc tức,” Triệu Kiều rúc vào một góc trong phòng sưởi, ngượng ngùng sờ mũi: “nên mới nhất thời xúc động”.

Triệu Vị vô lực nằm ngửa lên tấm đệm mềm mại, nhắm mắt nhìn xà nhà một lúc rồi bất chợt thở dài: “Huynh ấy bây giờ xem tỷ như là người dung, bình tĩnh cùng tỷ thương lượng giải quyết, không phải là chuyện có tình có lý sao? Nếu không huynh ấy còn có thể làm thế nào? Cùng tỷ ôm đầu khóc lóc, mặt ngọt đồ dành chắc?”

Hắn biết nhị tỷ tuy không thích đọc sách, nhưng cũng không phải là người ngu ngốc. Bình thường ở bên ngoài xử lý mọi chuyện luôn rõ ràng mạch lạc, lưu loát quả quyết, không hiểu sao với chuyện tình cảm riêng tư thì lại hồ đồ như vậy nữa.

“Nhị tỷ, sự thật trước mắt chính là tỷ thích huynh ấy nhưng huynh ấy lại không thích tỷ. Cho nên tỷ cứ làm như chúng ta đã bàn, phải liên tục xuất hiện trước mắt huynh ấy, làm cho huynh ấy thích tỷ thêm lần nữa. Chuyện chỉ đơn giản như vậy, tỷ còn nổi giận cái gì?” Triệu Vị thật sự không thể hiểu nổi tại sao hai người phải gây dục vì tình đến thế.

Những lời này của Triệu Vị đều là sự thật, nhưng từng câu từng chữ lại như dao đâm vào ngực Triệu Kiều.

Triệu Vị chỉ mới vừa mười sáu tuổi, thế mà đã giống như bán tiên, gần như cắt đứt hết thất tình lục dục. Bất kể chuyện gì xảy ra. cậu cũng chỉ đơn giản nghĩ: xác định mục tiêu, tiến hành thử nghiệm, phát hiện vấn đề, đổi loại phương pháp.

Đối với Triệu Vị mà nói, bất cứ chuyện gì cũng không nằm ngoài hai khả năng: hoặc “thành công”, hoặc “thất bại”. Cho dù xuất hiện loại kết quả nào trong hai loại trên, cậu cũng sẽ bình tĩnh tiếp nhận.

Nếu thành công, thì chính là mong ước được toại nguyện, mọi người đều vui. Ngược lại, nếu thất bại, thì đó chính là vì phương pháp không chính xác, chỉ cần đổi sang phương pháp khác là được.

Cậu tuyệt đối sẽ không lãng phí tinh lực vào những thứ gây mất tinh thần, dễ tâm lý bản thân sa sút, thậm chí là khổ sở thương tâm vì mấy chuyện tình cảm.

Biết trong suy nghĩ của đệ đệ mình toàn là “ai buồn kệ ai, ta đứng ngoài cuộc”, Triệu Kiều có chút thẹn quá hóa giận, vành mắt đỏ hồng kêu lên: “Đâu phải ai cũng giống như đệ, tuổi còn nhỏ đã thành cù non? Đệ có phải đệ ruột của ta không? Lúc này không thể nhẹ nhàng an ủi ta một chút sao?”

Triệu Vị ngồi dậy nghiêm túc nhìn nàng: “Đệ không hiểu hai người ngu ngốc đâm đầu vào yêu đương xong rồi giận dữ oán hờn làm gì? Nếu tỷ muốn hỏi ý kiến của đệ, chuyện đã đến mức này, tất nhiên chỉ còn hai cách để chọn.”

“Hai cách nào?” Triệu Kiều cũng đã suy nghĩ đến đau đầu.

“Thứ nhất, nếu tỷ vẫn muốn ở bên huynh ấy, vậy thì nhắm mắt coi như không có chuyện gì, tiếp tục ngày ngày xuất hiện trước mặt huynh ấy, đến khi nào huynh ấy thích tỷ thì thôi.”

“Hôm nay ta bỏ đi khí phách như vậy, lẽ nào còn có thể quay lại như đệ nói sao?” Triệu Kiều không cam tâm nhẫn nhịn một cái, “Còn cách thứ hai?”

“Cách thứ hai đơn giản hơn. Nếu huynh ấy đã không còn thích tỷ, thì tỷ cũng khỏi cần thích huynh ấy nữa.”

Triệu Kiều sững sờ. Đây mà là giải pháp hả? Nếu có thể nói không thích liền không thích, vậy thì mấy ngày nay nàng phiền não đau buồn vì cái gì đây?

“Cách này không khả thi, cách thứ nhất thì còn tạm được.” Triệu Kiều cúi mặt nhìn đất, than thở nói, “Nhưng mà, nếu mặc kệ ta cố gắng luẩn quẩn trước mắt huynh ấy thế nào, mà huynh ấy vẫn không thích ta thì phải làm sao?”

Triệu Vị đưa tay sờ sờ sau ót, suy tư một chút, rồi vững vàng gờ ngón trỏ lên nghiêm túc đáp: “Nếu đã nói thế thì chỉ còn cách thứ hai. Tỷ đừng thích huynh ấy nữa, đổi sang thích một người khác, không được sao?”

“Ta đúng là bị điên mới ở chỗ này nghe mấy lời quái quỷ của đệ.” Triệu Kiều đỡ trán.

Nói tới nói lui, vẫn chỉ có thể chọn biện pháp đầu tiên. Sáng mai, hay là nàng lại mặt dày tới nhà hắn nữa vậy.

Sáng sớm hôm sau, khi xe ngựa của Triệu Kiều bị chặn bên ngoài đầu hẻm phủ nhà Hạ Uyên, nàng mới sâu sắc hiểu rõ thế nào là “trời không chiều lòng người”.

Mấy ngày nay kể từ sau khi Hạ Uyên hôn mê tỉnh lại, trừ nàng và Tôn Thanh lĩnh mệnh đến phủ buổi chiều hôm trước ra, thì thật sự không có khách nhân nào tới thăm.

Đây không phải do quan hệ Hạ Uyên với người khác tệ đến mức hắn bị thương mà chẳng ai quan tâm, mà bởi vì thân phận hắn là Tả thống lĩnh của đội Kim Vân nội vệ, mọi thứ về hắn đều có liên hệ với đế vương, đặc biệt chuyện hắn bị thương nặng trong vụ “thánh giá bị tập kích ở Lân Thủy” vẫn còn nghi vấn trùng trùng, thậm chí Chiêu Ninh để còn hạ lệnh phong tỏa bí mật.

Thánh ý đã rõ ràng như vậy, ai cũng không dám tùy tiện tới thăm, sợ bị hiểu lầm thành “âm mưu thăm dò những bí mật không nên biết” từ hắn.

Chiều ngày hôm trước, nội vệ Tôn Thanh cùng hai gã nội thị đến phủ.

Tôn Thanh đến vì phụng mệnh giải đáp nghi vấn cho Hạ Uyên, còn hai tên nội thị thì đến vì trao tặng quà cáp do Chiêu Ninh đế và Chiêu Tương đế quân khen thưởng.

Trải qua một ngày hai đêm, tin tức này tất nhiên đã được truyền đi, bất cứ ai có mắt cũng đều hiểu ý hoàng đế: Hạ thống lĩnh có công hộ giá, mọi người phải quan tâm, muốn nịnh bợ gì, thì đều có thể đưa tới cửa.

Người trong kinh thành rất nhiều, khứu giác vnh viễn luôn nhạy bén, tùy theo chiều gió mà bay, lần này giống như hẹn nhau tới tập nập.

Vừa vén rèm cửa, liền có thể nhìn thấy một hàng xe ngựa kéo dài từ cửa lớn phủ Hạ Uyên đến chỗ nàng, Triệu Kiều chỉ có thể cười khổ, cái gì cũng không nói được.

Nguyễn Kết Hương cẩn thận hỏi: “Nhị cô nương, chúng ta...”

“Bỏ đi, sang ngõ Liễu Hạng.” Triệu Kiều cản môi, “Buổi chiều ta lại đến.”

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Triệu Kiều đến ngõ Liễu Hạng, trời đã sáng trong.

Mùa đông khô có khi được mặt trời sưởi ấm, ánh nắng chiếu lên mấy cành hoa mai trong hậu viện, hiện ra mấy phần sắc màu tươi điểm.

Triệu Kiều cho Kết Hương phủ một tấm vải lên băng ghế đá dưới tầng mai, lại bày chút trà hoa quả lên bàn.

Tiểu đương gia Kỳ Hồng phụ trách tập san mang đến bản thảo mẫu cho tháng sau đến, đọc lên từng chút cho Triệu Kiều nghe.

Tạp báo của Quy Âm Đường mỗi tháng phát hành một lần, thiết kế theo kiểu công báo (1) của triều đình, chuyên viết về những dị sự truyền thuyết ít người biết đến. Chắp bút phần lớn đều là người của Quy Âm Đường, luôn theo luật lệ nếu không biết rõ sự tình thì sẽ không viết linh tinh.

Nhưng vì lý do cẩn thận, Kỳ Hồng mỗi khi hoàn thành báo mẫu xong, liền sẽ mời Triệu Kiều xem qua một lần.

Bất quá Triệu Kiều có tật xấu, không bao giờ tự mình đọc, mà luôn kêu người ta phải đọc thành tiếng cho nàng nghe.

Đợi đến khi Kỳ Hồng đọc xong, Triệu Kiều thuận miệng nói: “Cái tên “phù thủy Hi Di” kia, mười nơi đánh chiêu thờ cúng thì chín nơi có mặt.”

Kỳ Hồng đáp: “Thượng tuần tháng mười này đã bắt đầu nghe phong phanh, mấy châu ven sông Huỳnh Giang bây giờ đều đang đồn rằng, bọn phù thủy Hi Di kia có thể giúp nhìn thấy tiên cảnh.”

“Tiên cảnh quý gì, già thần già quỷ kiếm tiền.” Triệu Kiều lẩn lộn trong kinh từ nhỏ, mấy thứ ảo thuật ranh ma đều biết một hai.

Bất quá đối với người thường, những chuyện thần ma quỷ khóc luôn rất được hoan nghênh, nàng cũng không thể đứng giữa đường nói với từng người “là già đồ” được, chỉ có thể làm những điều trong khả năng cho phép mà thôi.

“Sau này bớt viết mấy chuyện quỷ quái một chút, sẵn tiện dẫn dò các chương quỷ nhớ để ý đám “phù thủy Hi Di” này làm trò mách khỏe gì, nếu bọn chúng phạm luật cấm liền báo cho quan phủ.”

“Vâng.”

“Còn có, cậu kể chuyện buồn ngủ quá, chuyện thú vị mấy qua miệng cậu cũng thành vô vị.” Triệu Kiều che miệng ngáp một cái, miễn cưỡng cười nói, “Lần sau nếu Kỳ Uy có thời gian thì kêu nó đến đi. Kỳ Uy đọc có trăm có bông, ta nghe cũng không dễ thất thần.”

Kỳ Uy là đệ đệ của Kỳ Hồng, ở Quy Âm Đường là một trong nhóm những người viết truyện, tuổi mới chỉ mười ba mười bốn, tính tình rất hoạt bát.

“Được rồi, ủy khuất cô hôm nay lỗi tại bị liên lụy. Ta vốn cũng không có tài kể chuyện như nó.” Kỳ Hồng cười cười, “Tiểu thư đã lên tiếng muốn đệ đệ ta đến đọc truyện, ai còn quản nó bận hay không, tất nhiên phải ưu tiên đến đây trước rồi.”

Lời nói của Kỳ Hồng khiến Triệu Kiều xuất thần.

Nàng giương mắt nhìn phồn hoa dưới ánh trời đông tĩnh mịch, đầu ngón tay khẽ đập nhịp lên chén trà.

Xuất thân của nàng giúp nàng hiếm khi phải nhún nhường chiều lòng ai, ngược lại còn là đối tượng khiến người ta phải nịnh nọt.

Ngày trước khi cùng Hạ Uyên yêu đương, nàng cũng không cần phí hoài tâm tư gì nhiều, toàn bộ đều là Hạ Uyên từng bước tiếp cận; về sau nàng càng thích gì làm đó, bình yên đón nhận sự dung túng của hắn.

Bây giờ Hạ Uyên đột nhiên không nhớ chuyện cũ, nàng lập tức luống cuống, cũng giật mình nhận ra, hóa ra bản thân một chút cũng không biết đặc nhân tâm là thế nào.

Đó cũng chính là điều khiến mấy ngày nay trước mặt Hạ Uyên, lại sinh ra nhiều sự tình xấu hổ đến thế.

Lúc trời tối người yên, nàng nằm trên giường ngắm nhìn một phòng tối đen, dùng sức kéo góc chăn hồi tưởng lại dĩ vãng Hạ Uyên đã tiếp cận mình như thế nào.

Có những việc thật không dám nhớ kỹ.

Ngẫm đến ban đầu nàng đối xử với Hạ Uyên ra sao, liền cảm thấy cách hắn đối xử với nàng mấy ngày nay, kỳ thật không tính là quá tệ.

“Không biết lúc đó chàng phải nhịn bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu bức mình,” Triệu Kiều xấu hổ, lắc đầu lẩm bẩm, “Đúng là thiên đạo luân hồi, nay cười mai khóc.”

Nói trắng ra, dĩ vãng chính là nàng được Hạ Uyên nuông chiều, ngồi mát ăn bát vàng.

Mà trên thế gian, hầu hết mọi chuyện đều công bằng, sẽ không ai ngồi không mà được hưởng.

Tình yêu nam nữ nói chung cũng giống thế.

Rất nhiều lời Triệu Vị nói đều là sự thật.

Hạ Uyên bây giờ không nhớ rõ nàng, cho nên không muốn tiếp tục mập mờ, còn nàng lại là kẻ không nở buông tay.

Nếu nàng còn làm ra vẻ thanh cao chờ người ta đến yêu thương, này không phải mơ mộng hão huyền thì là gì?

Dù khó khăn đến mấy, nàng cũng nhất định phải làm gì đó, nếu không hai người thật sự sẽ chia ly.

Như thế, nội tâm nàng sẽ đau, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Đạo lý đã nghĩ thông, trong lòng vẫn còn sầu, chưa chắc chắn đến cùng nên làm thế nào mới phù hợp.

Giờ phút này, tâm trạng nàng giống như người ta hay nói: “Trống đánh một tiếng tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt.”

Buổi sáng nàng cẩn thận đến nhà Hạ Uyên, lại bị đám khách nhân nịnh bợ giành chỗ. Lúc này đã qua nửa ngày, liền không biết nên lấy tư cách gì đến đó, cũng không biết gặp hắn rồi nên nói gì mới không xấu hổ.

Nàng bỗng dung nhớ tới cảnh tượng xấu hổ ở vườn mai, người nghe thương tâm, người gặp roi lệ, thật không muốn lặp lại lần hai.

Càng không thể giống như hôm qua, tự dung náo lên ồn ào giận dữ, cuối cùng tan rã trong buồn bực.

Cho nên, phải có một cố gì đó thật tùy ý mới tốt.

Triệu Kiều cắn môi, bắt gác trở tay xoa gáy.

Trên cổ trống không, cái gì cũng không có.

“A? Dây chuyền tiểu hồ ly của ta đâu rồi?!”

Nghe tiếng nàng hô, Kết Hương đang ở cách đó không xa vội vàng chạy tới.

“Hôm qua trước khi ra cửa ngài còn đeo trên cổ. Buổi tối lúc Ngân Bình giúp tiểu thư tắm rửa thì ta không nhìn thấy. Ngài ngắm lại xem lúc đó dây chuyền có còn không?”

“Không có a? Ta bình thường không đeo đồ trang sức bao giờ, hôm qua tự dưng đeo, cho nên Ngân Bình trước khi cời đồ trang sức cho ta chắc chắn phải hỏi. Đêm qua Ngân Bình lại không đề cập gì, nói cách khác lúc ta hỏi phải là đã không còn rồi!” Triệu Kiều gấp gấp đứng dậy.

Đây chính là đồ mà bằng hữu của nàng tự tay làm nên, từ phương xa nhờ người đem đến cho nàng. Nàng chỉ mới mang có hai ngày thôi đó!

“Ngài đừng nóng vội. Hôm qua ngoài buổi sáng chúng ta đến nhà Hạ đại nhân, buổi chiều ở chỗ này, thì không còn đi nơi nào khác nữa. Ta trước kêu mọi người tìm xem, nếu ở đây không có, thì có lẽ đã rơi ở chỗ Hạ đại nhân rồi chăng?”

Nguyễn Kết Hương nói xong liền vội vàng chạy ra gọi người.

Vừa nghe tin đương gia bị mất đồ, mọi người lập tức buông xuống việc trong tay, lục lọi mọi góc ngách mà Triệu Kiều từng đi qua.

Chờ đến khi Kết Hương đến bầm không tìm được, Triệu Kiều đang ngồi hồi lâu cũng không có vẻ nóng nảy, mà trái lại cười đến mắt mày cong lên, y hệt một con tiểu hồ ly.

“Nhất định là rơi ở chỗ Hạ Uyên.” Nàng ý thức được đây là một cơ hội tuyệt vời, “thật muốn đa tạ Hành Vân, quả sinh nhật cũng quá hảo rồi.”

Roi đúng thời gian đúng địa điểm, hảo đến mức có linh tính.

Sau này nhất định nàng sẽ tặng một phần đại lễ cho Hành Vân, lại kể cho cô ấy nghe chuyện con tiểu hồ ly này mới được!

Đầu giờ thân, Trung Khánh ra ngoài đón Triệu Kiều.

Hắn vừa đi vừa áy náy cười lâm lâm: “Ủy khuất nhị cô nương phải đợi. Hôm nay mọi người cùng hẹn đến nhà thất gia, trời vừa sáng thì đã tới cửa, thất gia cả ngày bận rộn bởi mọi người dùng trà.”

“Huynh ấy lười nói chuyện, chắc toàn là nghe người ta huyền thuyên, ngoài bồi trà ra thì còn có thể làm gì?” Triệu Kiều mỉm cười trêu chọc.

Thấy nàng không có vẻ khó chịu, Trung Khánh thở phào một cái: “Nhị cô nương thật là hiền hậu, đa tạ tiểu thư không tính toán.”

Ngày trước bao giờ Hạ Uyên cũng là người tìm nàng trước, Trung Khánh mặc dù đi theo hắn, nhưng cũng chỉ toàn ngồi trong xe ngựa chờ, cho nên hiếm khi nói chuyện với nàng như dạo gần đây.

Tiếp xúc với nàng mấy ngày nay, hắn cảm giác nhị cô nương dù không thanh cao như mấy tôn thất quý nữ, nhưng cũng không lỗ mãng khó ở chung như lời đồn bên ngoài.

“Ta hiền hay không còn phải xem là đối với ai.” Triệu Kiều liếc mắt, vẻ mặt già bộ hù dọa, “Xem ta trờ mặt đây!”

Trung Khánh đầu tiên là ngẩn ngơ, song thấy nàng đạt được mục đích liền cười híp cả mắt, mới buồn cười nói nhỏ: “Ta giật mình làm tiểu thư liền cao hứng a?”

“Vẻ mặt người lúc bị ta dọa cực kỳ giống con mèo lục muội muội của ta nuôi, thật thú vị.” Triệu Kiều cười nhìn hắn một chút, nhỏ giọng thì thầm, “Hôm qua ta náo loạn chỗ thất gia nhà người, người cũng nhìn thấy rồi. Ta bây giờ vẫn còn hơi xấu hổ, nên mới đùa giỡn người một chút. Ủy khuất người chịu khó một chút nha?”

Bị gương mặt tươi cười và tâm sự thẳng thắn của nàng lây nhiễm, Trung Khánh cũng không khách sáo nữa, cười ha hả trầm giọng đáp: “Ngài đã nói vậy, ta còn ủy khuất gì nữa? Ngài còn muốn nhìn cái gì nữa không, ta biến cho ngài coi.”

Hắn bỗng nhiên có chút minh bạch, vị thất gia nhà mình cứng nhắc ngọt ngào, rốt cuộc vì sao lại yêu mến vị cô nương này.

Hạ Uyên thật không nhớ nổi hôm nay hắn đã tu hết mấy ấm trà, nghe bao nhiêu lời quan tâm thăm hỏi, được kể bao chuyện khách sáo linh tinh.

Chỉ biết đợi đến khi vị khách cuối cùng này đứng dậy cáo từ, thì đã là giữa giờ thân.

Băng vải trên đầu hắn dù đã được tháo ra, nhưng vết thương thì vẫn chưa lành hẳn. Người hắn lúc này có chút suy nhược, cho nên không có ý tự mình tiễn khách, mà gọi Trung Khánh đang đứng ngoài bình phong đến.

Không ngờ lúc vào lại là một gã sai vặt: “Thất gia, Trung Khánh đang bồi Triệu nhị cô nương đi dạo trong sân đợi ngài.”

Hạ Uyên nghe vậy hơi nheo mắt, đôi lông mi dài chớp chớp: “Đã biết. Người tiễn Tiền đại nhân về đi.”

Hai người khách chủ chấp tay làm lễ xong, gã sai vặt liền dẫn đường cho Tiền đại nhân ra cửa.

Còn lại một mình, Hạ Uyên ngậy ngẩn một lát, từ trong tay áo lấy ra mặt dây chuyền tiểu hồ ly, nắm trong lòng bàn tay, cũng không gọi người hầu, mà một mình đi tìm Triệu Kiều.

Trong sân đình có trồng vài cây đào, lúc này tiết trời chưa tới nên chưa nở hoa. Vừa đưa mắt nhìn quanh, liền có thể trông thấy bóng lưng Triệu Kiều một thân áo gấm đỏ rực lộng lẫy.

Kiểu dáng y phục nàng có đôi chút không giống bình thường.

Thất đại lung, bó tay áo, thoát nhìn giống như võ bào, gọn gàng lưu loát, nhưng lại không như bình thường cứng nhắc cắt may.

Vạt áo mềm mại là lướt, không bó sát người, khi đi chuyển liền như bông hoa nở rộ xòe cánh, làm tăng thêm vẻ thiếu nữ sáng láng tươi đẹp.

Hạ Uyên im lặng cười hừ, trong lòng lần nữa cảm thán, vật theo chủ.

Nàng cùng Trung Khánh tựa hồ trò chuyện vui vẻ, không hề cảm giác có người đang đứng sau lưng mình chỉ năm sáu bước.

Hạ Uyên dưới hiên đứng thẳng tắp, yên lặng nghe tiếng cười nói vọng lại.

“... Hồng Lư tự đại nhân họ Đoàn nào? Là Đoàn Vi Sinh chức Cửu Nghị có phải không?” Triệu Kiều hỏi.

Trung Khánh đáp: “Đúng là vị đó. Ngài ấy cùng Hạ đại tướng quân là huynh đệ đồng hao (2), hai nhà Hạ, Đoàn thông gia với nhau, cho nên thất gia mới mời ngài ấy ở lại dùng cơm trưa.”

Triệu Kiều cười một tiếng: “Các nhà trong kinh kiểu gì cũng có dây mơ rễ má, thế mà ta lại quên. Ngay cả ta với phu nhân của Đoàn Vi Sinh còn là đồng môn nữa... Ách, có điều không hay nói chuyện. Người nói Đoàn Vi Sinh hỏi thất gia nhà người những gì?”

“Ngài ấy hỏi thất gia có còn nhớ mùa hè năm ngoái, thất gia vì tranh giành tình nhân mà đánh nhau với Tuế Hành Chu đại nhân hay không?”

Hạ Uyên dưới hiên thừa dịp không ai chú ý trộm quay người khinh thường.

Tên Trung Khánh ăn cây táo rào cây sung, vừa quen người ta đã cái gì cũng nói toẹt, muốn ăn đòn.

“Đoàn Vi Sinh đúng là kẻ nhảm chán, chuyện đã qua nửa năm còn nhắc đến.” Triệu Kiều không biết nhớ ra cái gì, bỗng dưng bật cười.

“Cũng không phải nhảm chán, ngài ấy là sẵn chuyện nên mới nói. Vi Sinh đại nhân kể hôm qua thấy Tuế Hành Chu đại nhân mời tiểu thư đến Soạn Ngọc Lâu ăn cơm,” Trung Khánh dừng một chút, hừ hừ bất bình, “Ngài thích ăn ở Soạn Ngọc Lâu như vậy, đáng ra phải mời thất gia nhà ta đi mới đúng.”

Hạ Uyên không biết mình bị làm sao, chỉ thấy tim đột nhiên đập như trống bỏi, cổ họng căng lên.

Hắn nắm tay chống trước miệng, nhìn xuống con ho, không phát ra tiếng.

Triệu Kiều tựa hồ bị sững sốt, một lúc sau lập tức cười nói: “Đoàn Vi Sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại tung tin đồn! Không phải Hành Chu huynh mời ta, mà là ta mời huynh ấy.”

Hành Chu huynh? Hừ. Hàm răng Hạ Uyên không hiểu sao tự dưng chua chua.

“Vậy sao ngài không mời thất gia nhà ta mà lại mời hân?” Trung Khánh vô cùng bảo hộ chủ nhân, cực lực tranh thủ thay Hạ Uyên.

“Hơ, đâu có liên quan đến thất gia nhà người a,” Triệu Kiều cười xùy, “Hành Chu huynh thường xuyên tặng quà cho ta, ta mời huynh ấy một bữa là chuyện đương nhiên. Mà về mặt người là sao đây? Tính ta đâu có lỗ mãng như người ta hay nói chứ. Chỉ cần đối phương giữ lễ, ta đương nhiên cũng lễ phép theo. Mà người nói cái mặt dây chuyền kia của ta đã nhặt được rồi phải không... Ồ?”

Đang nói chuyện, nàng xoay người lại, liền thấy Hạ Uyên đứng dưới hiên.

“Huỳnh tới lúc nào vậy? Sao ta không nghe thấy tiếng...” Triệu Kiều nhỏ giọng hỏi, không giống khi nãy tùy ý nói chuyện phiêu với Trung Khánh.

“Vừa tới.” Hạ Uyên hơi nhướng mày, hai tay sau lưng khẽ xoắn lại.

Bầu không khí bắt đầu dâng lên xấu hổ, Trung Khánh vội vàng lên tiếng: “Nhị cô nương tới lấy lại đồ đánh rơi, hôm qua ta có cất kỹ nó lên bàn sách của thất gia.”

“Vậy sao? Ta không nhìn thấy.” Hạ Uyên đáp mây trời nước mây, vô cùng nghiêm trang.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Uyên: Đừng hỏi ta sao lại làm như thế, ta cũng không biết. Chỉ là trực giác ta cho biết, nhất định không thể đem đồ vật của một gã nam nhân xa lạ tặng mà trả lại cho nàng. Xin hết. (Chính khí cuộn trào.jpg)

Chú thích:

(1) Công báo

(2) Đồng hao: anh em rể. Ví dụ chồng của chị và chồng của em gái. Tiếng Việt gọi là “anh em cột chèo”

Chương 11

— Edit & Beta: Piamvy Kim —

Trong ấn tượng mọi người, Hạ Uyên là một kẻ nghiêm túc ít lời, chính trực đáng tin, cho nên ngay cả khi hắn nói dối, cũng sẽ không bị người ta nghi ngờ, mà ngược lại còn tưởng chính mình nhầm.

“Hôm qua ta có cất kĩ đồ của nhị cô nương lên bàn sách. Lúc đó chắc thất gia đang suy nghĩ cho nên không để ý.”

Trung Khánh nhìn Hạ Uyên không có ý đáp lại, liền nhìn Triệu Kiều cười trấn an: “Nhị cô nương, mời ngài cùng thất gia vào sảnh dùng trà tạm, đợi ta mang đồ đến cho ngài.”

Triệu Kiều gật đầu: “Được, không cần vội.”

Thực ra cũng chẳng phải nàng không vội gì, mà chỉ là do bây giờ không ở trong địa bàn an toàn của mình, phóng khoáng quá không tốt, phải thu liễm một chút.

Dù sao Triệu Kiều và Hạ Uyên cũng vừa cãi nhau một trận hôm qua, sau khi Trung Khánh rời đi, chỉ còn lại hai kẻ hai mặt nhìn nhau, khó tránh khỏi mấy phần lúng túng.

Hôm qua đập bàn chính là nàng, hậm hực bỏ đi cũng là nàng. Mà hôm nay, mượn cớ tìm đồ mà đến, lại vẫn là nàng.

Ngẫm lại, liền cảm thấy chính mình đập bàn cãi lộn chính là rảnh rỗi đi sinh sự.

Ngay khi nàng không biết nên nói gì, Hạ Uyên xoay người, chỉ tay vào sảnh: “Chúng ta vào sảnh ngồi nói chuyện.”

Mặt trời gần hướng về tây, con gió lạnh nhàn nhạt quét qua tóc mai Triệu Kiều.

Nàng bị lạnh nên giặt mình, đưa hai tay lên xoa xoa tai: “Không cần, ta đứng bên ngoài nói chuyện cũng được.”

“Triệu nhị cô nương,” Hạ Uyên tận lực giữ ngữ khí hòa hoãn, “Sự tình đã đến mức này, là ta hay cô nương cũng khó chịu như nhau. Đã như thế, chúng ta bình tĩnh ngồi xuống bàn luận, dù sao cũng tốt hơn giương cung bạt kiếm nhiều lần, có phải không?”

Triệu Kiều chậm rãi buông hai tay đang áp trên tai xuống, nhìn chăm chăm hắn, một lát sau, tươi sáng cười kêu: “Phải!”

Tuy nói nhị cô nương Tín vương phủ “thanh danh” có chút không đáng khen, nhưng tướng mạo của nàng thì không một kẻ nào dám tranh luận, đều phải thừa nhận nàng là một mỹ nhân.

Đặc biệt là đôi mắt hạnh biết nói long lanh nhu hòa kia, mỗi lần liếc nhìn lại như phát sáng, linh động cực điểm, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra mọi hi vọng ái ố bên trong.

Giờ phút này, nàng chậm rãi hé môi cười, giống như ánh mặt trời mùa đông không báo trước mọc lên, phá tan mây mù, tỏa sáng rực rỡ, đến mức khiến Hạ Uyên cảm thấy hơi sợ hãi, vội vàng quay mặt đi không dám nhìn.

Nói chuyện thì cứ nói đi, đột nhiên cười lên như vậy là có ý gì?!

“Ta nghĩ hôm nay huynh uống trà no bụng rồi, cho nên mới nói không cần đi vào,” Nụ cười trên mặt Triệu Kiều càng thêm thoải mái, “Huynh ôn tồn dễ dàng như vậy, làm sao ta lại cáu giận được?”

Chỉ là ôn tồn, chứ không hề dễ dàng nhé. Hạ Uyên trong lòng thầm nghĩ, ngoài miệng lại nói: “Đa tạ nhị cô nương thông cảm. Không còn giận nữa thì tốt.”

Đã đồng ý người ta sẽ nói chuyện đàng hoàng, Triệu Kiều cũng không nói thêm lời thừa, thoải mái đi thẳng vào vấn đề.

“Mấy ngày nay đầu óc ta hỗn loạn, mặc dù biết huynh không liên quan gì, nhưng mà vẫn rất buồn bã, lại không nghĩ ra được biện pháp nào, cho nên cũng khó mà nói chuyện thẳng thắn. Hôm qua ta giận dữ là do máu nóng dồn lên não, dĩ vãng đều là huynh nhượng bộ ta, ta đã sớm quen.”

Một lời nói ra, hai người cũng không thấy quá mức khó chịu.

Hạ Uyên hơi rũ mắt, chân thành đáp: “Thật xin lỗi. Mấy ngày nay ta đã nghe người khác nói rất nhiều, cũng đã cố hết sức suy nghĩ, nhưng chung quy vẫn không thể nhớ được gì.”

“Từ khi huynh tỉnh lại đã tạ lỗi ta mấy lần rồi. Đúng ra, cũng chẳng phải huynh tự đập thương đầu mình...”

Triệu Kiều khoát tay, khẽ phồng hai má: “Quên đi, ta cũng không giỏi ăn nói. Nhưng ta có chủ ý này, huynh có muốn nghe một chút không?”

“Được.” Hạ Uyên hơi nheo mắt, thăm nhìn nàng bị lạnh đến mức piem hong tai, không biết vì sao cảm giác có chút chói mắt.

Triệu Kiều chống nạnh, cúi đầu hít sâu một hơi rồi tuôn một tràng thật nhanh: “Trương lai thế nào, chúng ta trước mắt mặc kệ. Không bằng thử xem, một lần nữa thử “nhận thức” lại?”

Hạ Uyên ngăn người: “Nhận thức lại thế nào?”

“Kỳ thật ta cũng không chắc chắn nên làm thế nào,” Triệu Kiều ngẩng đầu, khoe miệng bắt đầu dĩ giật giật, “Dù sao thời gian tới huynh cũng chỉ ở nhà dưỡng thương, vậy ta mỗi ngày đều qua thăm huynh một chút, có được không?”

Hạ Uyên không cự tuyệt, lại chẳng biết mình đã tự đào hố: “Nhưng ta có thể vẫn không nhớ ra được gì, sợ rằng sẽ khiến cô khó chịu.”

“Chuyện đó không sao,” Triệu Kiều chớp chớp mắt cười, “Nhiều lần khó chịu, có khi ta lại thấy huynh không tốt như ta nghĩ nha!”

Từ khi Đại Chu lập quốc đến nay, quan điểm về tình cảm nam nữ của người dân xem như khá thoáng. Chỉ cần không phải có ý đòi bái, thì những chuyện tình cảm “tình sinh thì hợp, tình đi

thì tán” trước hôn nhân, cũng không phải là thứ gì to tát.

Bất quá, Triệu Kiều vẫn nhớ Hạ Uyên đã quên chuyện tình yêu giữa nàng và hắn, cho nên không thể nói buông là buông được.

Dù biết hắn nói rất đúng, rằng trước mắt sẽ không đối xử với nàng như trong quá khứ, mà nàng cũng nhất định vì vậy mà thất vọng, khó chịu, nhưng như thế mới càng không thể làm gì đã vội bỏ cuộc được.

Dù sao cũng phải cho một cái công đạo cho một năm kia, Hạ Uyên đã từng nâng niu nàng như trứng như hoa trong lòng.

Trung Khánh đương nhiên không thể tìm ra mặt dây chuyền tiểu hồ ly.

“Thật lạ, ta thực sự đã để nó lên bàn sách a!”

Triệu Kiều mặc dù sốt ruột, nhưng vẫn nhịn được nóng nảy, không có giận chó đánh mèo trách cứ hắn: “Hay là người nhặt được ở chỗ khác mà nhớ nhầm? Trung Khánh người đừng đi lung tung nữa, đứng ở đây nghĩ thật kĩ lại xem. Vật kia đối với ta rất quan trọng, nếu không tìm được, ta...”

Nếu không tìm được thì thế nào? Chẳng lẽ đem Trung Khánh xé đi?

Triệu Kiều gấp đến độ không cười nổi nữa, khòe môi dần dần trở xuống: “Hạ Uyên, ta có thể đến thư phòng của huynh tìm một chuyến không?”

“Cái mặt dây chuyền kia quý giá lắm sao?” Đuôi lông mày hắn khẽ nhướng lên.

Hắn mặc dù không hiểu biết về mấy thứ châu ngọc trang sức lắm, nhưng cũng biết đá thạch anh không hề hiếm lạ gì, chỉ ít là đối với nhị cô nương Tín vương phủ mà nói, có mặt một cái mặt dây chuyền thạch anh đi nữa, thì cũng tuyệt đối khó mà buồn đến mức khóc lóc được.

“Đương nhiên quý giá! Kia là quà sinh nhật của bằng hữu ta đặc biệt tặng.” Triệu Kiều ảo não nắm tay gõ trán, “Ta gần đây lúc nào cũng không tập trung, mất một đêm mới phát hiện ra.”

“Đừng gõ nữa,” Hạ Uyên cũng không hiểu mình bứt rứt chỗ nào, “Ta dẫn cô đi thư phòng.”

Triệu Kiều đuổi theo bước chân của hắn, sau khi vào thư phòng cũng không quan tâm đến cái khác, chỗ cao chỗ thấp, tất cả xó xỉnh đều không buông tha, cẩn thận tìm qua mọi ngõ ngách.

Hạ Uyên đứng bên cạnh giá sách sau lưng nàng, ngón tay dài tùy ý gảy từng quyển ra, bộ dáng như đang giúp đỡ tìm kiếm.

Sắc mặt hắn không một gợn sóng, có điều khóe mắt liếc nàng càng lúc càng sốt ruột, mi tâm cũng theo đó mà nhíu không ngừng.

Một lúc lâu sau, hắn chợt mở miệng: “Là cái này sao?”

Hai ngón tay dài móc lấy sợi dây hồng, tiểu hồ ly cười tủm tỉm treo lơ lửng giữa không trung.

Giây phút Triệu Kiều ngoái nhìn, cau mày lập tức giãn ra, cơ hồ là bay tới kêu: “Không sai không sai! Trung Khánh đồ ngốc. Rõ ràng để lên trên giá sách, thế mà lại nhớ là bàn đọc sách.”

Nàng nắm chặt chiếc mặt dây chuyền tiểu hồ ly trong lòng bàn tay, nghiêng qua nghiêng lại xem xét một lúc lâu, rồi đột nhiên cảm hứng lên môi, hôn chụt một cái.

Đồ mất nay đã tìm lại khiến nàng cười vui sướng đến ngọt ngào, Hạ Uyên trong lòng trào lên một tư vị khó tả.

“Cô nương vừa nói, đây là quà sinh nhật?” Hắn bỏ qua một bên tư vị kia, giả như thuận miệng hỏi.

Triệu Kiều cho mặt dây chuyền vào túi, có chút kiêu ngạo đáp: “Đúng vậy. Là bằng hữu của ta tự tay điều khắc nên, độc nhất vô nhị!”

“Sinh nhật của cô là ngày nào?”

Không ngờ tới hắn sẽ hỏi, Triệu Kiều trở mặt nửa ngày, thăm dò hỏi lại: “Huynh hỏi ngày sinh nhật của ta, chẳng lẽ là... muốn tặng ta một phần quà ư?”

Ngoài tặng quà ra thì còn gì nữa chắc? Hỏi sinh nhật mà không hỏi bất tự, chẳng lẽ để bốc xem có hợp mệnh kết hôn không à? Hạ Uyên nhẹ rù mi mắt, cố nén xúc động muốn tròn mắt nhìn nàng.

“Ra vậy, về tình về lý đúng là nên tặng.”

Bỏ qua chuyện giữa Triệu Kiều và Hạ Uyên, hai nhà Tín vương phủ và Phong Nam Hạ thị ở kinh thành rất thường xuyên gặp nhau.

Nếu không biết thì thôi, nhưng đã biết sinh nhật nàng sắp đến, lấy phong cách của Hạ Uyên, chắc chắn sẽ không thất lễ làm bộ không biết.

Thấy hắn chủ động đề nghị tặng quà, Triệu Kiều bỗng dưng nhớ tới chuyện cũ, cười ra tiếng nói: “Đừng khách khí như vậy, ta van huynh.”

Ước chừng thời điểm này năm ngoái, là lúc hai người bọn họ đang từ Khánh châu ngược dòng về kinh. Chỉ vì Triệu Kiều trong lúc vô tình nắm phải tay Hạ Uyên, hắn liền ngày ngày bám theo nàng, phòng nàng đem chuyện này kể ra ngoài.

Khi đó hai người chưa quen biết, một cái mặt cười khách khí cũng chẳng thêm cho đối phương.

Bất quá, lúc Hạ Uyên biết sinh nhật nàng sắp đến, thì vẫn lễ phép đưa một phần quà tới.

Không quen biết cũng chẳng quan hệ thân mật, hắn không biết nên tặng gì cho phù hợp, nên dứt khoát đưa ngân phiếu cho nàng.

Đối với những người xa lạ, hắn luôn bày vẻ lãnh đạm ít nói, vừa vận khi đó lại là ngay sau sự kiện Triệu Kiều cầm nhầm tay, hắn mặt không biểu tình đưa tám ngân phiếu trước mặt nàng, lấy tính tình hay suy nghĩ của Triệu Kiều, nhìn thế nào cũng thấy giống như “phí bị miệng”.

Tưởng hắn nghĩ mình là kẻ lừa đảo hạ lưu, Triệu Kiều tức giận đến mức suýt nữa nhét tám ngân phiếu kia vào miệng hắn.

Đương nhiên, những việc này, Hạ Uyên đều không nhớ.

Bởi vì nó liên quan đến sự việc hồi kinh từ Khánh châu, sợ hấn lại đau đầu tái mặt như lần trước, Triệu Kiều không định kể lại tí mị, chỉ cười cười liên tục khoát tay.

“Có tâm ý là được rồi. Có trời mới biết huynh định tặng ta cái quý gì.”

Hạ Uyên híp mắt: “Vậy cô nương muốn gì cứ nói ra, ta sẽ tặng cô.:

Thấy hấn vẫn không hiểu, Triệu Kiều thu lại nụ cười, ranh ma nhìn hấn: “Thật chứ? Ta muốn gì huynh cũng tặng?”

Bỗng cảm giác được một ánh mắt kì lạ rơi trên môi mình.

“Nói gì thì nói, đừng đưa mắt lung tung.” Hạ Uyên khề cần rắng, hai gò má gồ lên buồn bực, “Không thể yêu cầu khác thường. Hơn nữa, ta là người tự quyết định xem có khác thường hay không.”

“À,” Triệu Kiều như có như không cười, “Nếu ta muốn một cái dây chuyền mới, do huynh tự bện, vậy có coi là khác thường không?”

“Có,” Hạ Uyên không chút do dự bác bỏ, “Thỉnh nhị cô nương nghĩ thứ khác.”

Đừng tưởng hấn đoán không ra, nàng muốn dây chuyền mới, đơn giản là vì muốn phối với cái mặt dây chuyền hồ ly để tặng cho Tuế Hành Chu chứ gì!

Quà tặng của hấn, không lẽ lại rơi vào tay Tuế Hành Chu chắc?

Ý tưởng này đâu chỉ khác thường, mà còn quá phận khác thường mới đúng.

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy ngày nay có nhiều người bình luận, cho nên hôm nay muốn nói một chút.

Mọi người đừng gấp, tình tiết nam truy và mặt nhất định sẽ có. Bất quá chuyện xưa cũng cần vài tiết tấu thúc đẩy, một chút triển khai hợp lý.

Hiện tại đang trong giai đoạn Triệu Kiều trải qua một đoạn đau lòng chưa xát, chưa thể dễ dàng buông tay hoặc lạnh lòng. Dù sao người quên quá khứ cũng là Hạ Uyên, mặc dù hấn mơ hồ có điềm bị hấp dẫn, nhưng cho đến lúc này A Kiều trong ấn tượng hấn vẫn là “không đặc biệt tốt cũng không quá quen thuộc”. Mặc dù mọi người đều nói bọn hấn là một đôi, nhưng trí nhớ của hấn không khớp, cho nên không thể tưởng tượng được. Nếu A Kiều có lập tức bỏ đi chẳng nữa, cũng sẽ không đến mức tự và đau lòng gì.

Mà sinh hoạt hai người không gấp gờ quá nhiều, giai đoạn này A Kiều lại không đề ý hấn, quan hệ hai người sẽ từng bước gần nhau.

Tóm lại tôi đã định viết như thế, tự và nhất định sẽ tự và, ngao kiều không quan tâm nhất định sẽ chạy theo lấy lòng, mời tổ chức yên tâm!

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Dù hai người còn chưa nhất trí được quà cáp thế nào mới là không khác thường, nhưng đã đi đến một thỏa thuận chung về việc Triệu Kiều đến phủ Hạ Uyên “nhìn thăm” hàng ngày.

Liên tiếp ba ngày sau, gió mặc gió, mưa mặc mưa, Triệu Kiều cứ đúng hẹn mà tới, Hạ Uyên cứ khách sáo mà tiếp đãi. Mặc dù quan hệ vẫn chưa tiến triển bao nhiêu, nhưng cục diện bế tắc ngày trước đã tan hơn một nửa.

Triệu Kiều cũng không đến mức vứt bỏ mọi thứ đề quanh quẩn bên Hạ Uyên, mà chỉ là mỗi khi đến ngõ Liễu Hạng giải quyết công việc Quy Âm Đường, thì sẽ bớt chút thời gian nán lại chỗ hấn khoảng một hai canh giờ.

Mà bất kể đến lúc sáng sớm hay chiều tà, kiểu gì nàng cũng sẽ tới đúng lúc vừa sau bữa ăn.

Hạ Uyên có lẽ khám phá ra tâm tư nàng, không mở miệng hỏi khiến nàng xấu hổ, mà căn dặn Trung Khánh nấu thêm chút đồ ăn, miễn cho nàng chỉ có thể dùng tạm mấy món nhạt nhẽo thanh đạm của hấn.

Khi nhàn rồi, hai người một kẻ đọc sách, một kẻ “nhìn thăm”, không hẳn không nhạt nói với nhau vài câu chuyện phiếm; nếu có khách tới thăm, Hạ Uyên liền ra phòng khách tiếp đãi, còn Triệu Kiều đi tìm mấy người rảnh rồi, nghe ngóng mấy việc vặt và tin đồn thú vị liên quan đến Hạ Uyên, hoặc tràn đầy khí thế kể cho họ mấy tin tức ngoài ngoài đường phố, chờ Hạ Uyên trở lại thư phòng thì nàng sẽ đi vào theo.

Hạ Uyên quanh năm một biểu cảm, thế nên người ngoài không biết tâm cảnh hấn mấy ngày nay có bao nhiêu biến hóa.

Mà cũng bởi vì hấn nhẹ nhàng ôn tồn, Triệu Kiều dù cố gắng yếu điệu đến mấy, thỉnh thoảng cũng sẽ giấu đầu lòi đuôi một vài thói quen cũ.

Hạ Uyên lúc làm việc là một người cực kỳ ngọt ngào khô khan, bây giờ lại vì đường thương mà không thể hoạt động mạnh, lúc không có khách tới thăm, hấn liền sẽ ở lì trong thư phòng đọc sách, lật xem công báo, cứ như thế cũng hết một ngày.

Trong trí nhớ còn lại của hấn, từ khi mười bốn, mười lăm tuổi, hấn tiến vào kinh làm Kim Vân nội vệ, cuộc sống mấy năm nay đều là như vậy.

Người ngoài có lẽ thấy tẻ nhạt vô vị, nhưng hấn lại rất thích ứng, không thấy chỗ nào không tốt.

Chẳng cần suy nghĩ hành động sao cho phù hợp khuôn mẫu “thế gia công tử”, chẳng cần sợ nói sai làm sai, chẳng cần sợ biến thành trò cười, bị người ta xầm xì Phong Nam Hạ thị có tiếng không có miếng.

Hắn luôn rất hưởng thụ thời gian yên tĩnh một mình trong thư phòng, vừa an tâm vừa thoải mái.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, không thể có con mắt xinh đẹp kia liên tục quấy rầy.

“Nhàm chán?” Hạ Uyên buông công báo trên tay, đôi mắt sáng khẽ híp, hết sức tự nhiên bung chén trà trước mặt lên.

Triệu Kiều ngồi xiên vẹo một tay chống cằm, hai mắt cong như vầng trăng khuyết: “Không có a. Huynh muốn làm gì thì làm đi, không cần để ý đến ta.”

Muốn làm gì thì làm? Không cần để ý? Ngược lại thì có.

Hạ Uyên quay mặt đi, nhin xuống khó chịu trong lòng: “Nếu không nhàm chán, vậy cô nương nhìn ta làm gì?”

Triệu Kiều cười giảo hoạt: “Ài, đây chính là huynh đồng ý ta mỗi ngày đến “nhìn thăm”, ta lại không hề mở miệng ồn ào, cũng không nhúc nhích gì hết, thực sự chỉ có “nhìn thăm”, vậy thì không đúng chỗ nào?”

Ánh mắt của nàng trong giây lát không rời khỏi gương mặt Hạ Uyên, khiến hắn khắp người không thoải mái, lại không thể tìm ra chỗ nào sai sót.

Bị nàng nhìn chăm chăm đến miệng đắng lưỡi khô, Hạ Uyên chỉ có thể khẽ cắn môi, bung trà giữa cổ uống cạn.

Tay chân không yên, chén trà đổ ra hai giọt.

Cảm giác được có hơi ướt chảy xuống cần cổ, thất công tử chú trọng thể diện xấu hổ đến hai tai đều nóng, chặt vật đặt chén trà trống không lên bàn.

Đang muốn lên lật lau sạch nước đọng, vừa nhấc mắt lên, đã thấy Triệu Kiều má phẫn ửng đỏ cắn môi cười, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cần cổ mình.

Hắn đối với mọi thứ đều luôn rất nhẫn nhịn, kể cả là trong lòng đi nữa, cũng hiếm khi mắng chửi ai cay nghiệt. Nhưng giờ khắc này, hắn thật sự muốn nói:

Triệu nhị cô nương, ánh mắt của cô rất giống biến thái!

Tức là, hắn hôm nay vẫn chưa biết về con người Triệu Kiều, cũng hoàn toàn không nhớ rõ hai người đã chung đụng thế nào trong quá khứ.

Cho nên vạn không ngờ tới, cô nương này lúc lộ ra nguyên hình, căn bản không chỉ là “ánh mắt như biến thái” mà thôi.

“Lau chưa sạch kia, hay là để ta giúp huynh?” Nàng lười biếng chống đầu lên bàn, cười gian xảo như góa phụ nhà giàu nhìn trai nhà lành, “Huynh đồ mặt cái gì? Ta cũng đâu có giúp huynh giống như hồi trước, nhiều nhất cũng chỉ là cho huynh mượn khăn tay để lau thôi, không nên đoán mò a.”

Hạ Uyên nhìn trời thề, hắn thật sự không hề nghĩ lung tung. Nhưng nàng không biết vì sao nói xong câu đó, lại bỗng dưng mím môi cười.

Là ai nhìn thấy cũng sẽ không tự chủ được nghĩ: Chẳng lẽ hồi trước nàng giúp hắn, không chỉ là “cho mượn khăn tay” thôi ư?! Chẳng lẽ còn đã...

Ông trời! Rốt cuộc là ai dưỡng nàng thành cái đức hạnh thế này?!

Thất công tử bị đùa giỡn đến xù lông nhím, thẹn quá hóa giận kêu lên: “Trung Khánh! Tiễn khách.”

Cái gì mà “ánh mắt như tên biến thái”? Cả người cô ta chính là một tên biến thái mới đúng!

Bị “đuổi ra khỏi cửa”, Triệu Kiều vô cùng vui vẻ bước lên xe ngựa, phân phó cho Kết Hương hướng đến ngõ Liễu Hạng.

“Nhị cô nương vớt được hời gì sao?” Kết Hương giữ vững Triệu Kiều đang cười vật vã, “Nhìn tiểu thư vui mừng thế này, rất giống con chuột rơi vào hũ gạo.”

Triệu Kiều tựa trên người Kết Hương ửng đỏ mặt, cười đến nhe răng mắt híp: “Kết Hương, hôm nay kết quả quá tốt.”

Ba ngày này trước mặt Hạ Uyên, nàng không hề cứ vậy cầm đầu như thiêu thân, mà thực ra luôn cẩn thận thăm dò giới hạn cuối cùng của hắn.

Mỗi lần thử nghiệm đều có kết quả tốt hơn nàng dự tính rất nhiều, cho nên liền không nhịn được thuận đà tiến một bước dài.

Nàng đùa giỡn hắn, còn dùng chính thủ pháp vụng về trong mấy cuốn sách cũ để đùa giỡn.

Hắn mặc dù thẹn quá hóa giận gọi Trung Khánh tới tiễn khách, nhưng khi nàng vừa đi tới cửa, hắn vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, lại xụ mặt hướng về giá sách đối diện nói một câu, “Trưa mai có cá chua ngọt, muốn ăn thì qua.”

“Ta không biết chàng có thích ăn cá chua ngọt hay không.” Nếu không phải đang ngồi trong xe ngựa, Triệu Kiều có lẽ đã chống nạnh nhìn trời cười to, “Nhưng ta nhớ rất rõ, buổi chiều hôm qua ta có nói với chàng: “Lâu rồi không ăn cá chua ngọt!””

Lấy tính tình Hạ Uyên, nàng vốn dĩ cho rằng sau hôm nay, hắn sẽ kiếm cách ngăn cản nàng đến nhà hắn, thậm chí còn nghĩ trước ngày mai nên mặt dày mày dạn thế nào qua quấy rầy đòi hỏi.

Nhưng xem ra, mấy mảnh khố kia tạm thời không cần dùng rồi.

“Dù hắn không nhớ ta, nhưng mà vẫn đồng ý nhượng bộ, vậy có phải là không đến mức chán ghét ta không?” Triệu Kiều cười vuốt chóp mũi, nghiêng đầu nhìn Kết Hương đợi sự đồng tình.

Kết Hương đáp: “Đúng là như vậy. Lấy tính Hạ đại nhân mà nói, nếu đã chán ghét thật, thì lúc gặp tiểu thư đã không vui vẻ rồi. Hôm nay đã tiến đến nước này, hắn là thích.”

Nghe được đáp án, Triệu Kiều càng thêm thoải mái.

“Bất quá ta thực sự không ngờ, tiểu thư trước mặt Hạ đại nhân vẫn còn ngồi vững được. Hơn nữa mấy ngày nay khi tiểu thư trở về, cũng không nghe người than thở gì.” Kết Hương cười

lên sáng khoái.

“Nhớ hồi trước ngồi ở thư viện Minh Chính học hành, một tuần mà có được hai ngày thành thực ngồi trong giảng đường không trốn học, dù có ngủ gật trên bàn đi nữa, cũng đủ khiến phụ tử vui mừng muốn khóc không ít.”

Theo số tuổi ngày càng tăng, Triệu Kiều mặc dù không còn cuồng chân như trước, nhưng có thể im lặng ngồi trong thư phòng Hạ Uyên như mấy ngày nay, thì vẫn thật là hiếm hoi.

“Thực ra ngồi nhìn chàng cũng không nhàm chán đến vậy.” Triệu Kiều rũ mắt thôi cười, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác chua xót.

Dĩ vãng luôn là Hạ Uyên nuông chiều nàng, có khi gặp vài chuyện mà hắn không hào hứng lắm, thậm chí còn cảm giác được nàng vô lý, nhưng lại không hề cố gắng muốn bàn cãi, chưa từng ngăn cản nàng làm những điều nàng thích, càng chẳng nói một lời oán thán trách móc chi.

Ba ngày nay nàng im lặng quan sát hắn, mới phát giác ra quá khứ cách mình đối xử với hắn, thật sự không gọi là tốt.

Lúc trước nàng không để tâm, nguyên lai Hạ Uyên lúc ngồi một mình trong thư phòng, lại có vẻ tự tại hơn nhiều khi đi cùng nàng.

Dù tư nghĩ vẫn là thẳng tắp, nhưng cả người sẽ không căng cứng như ở ngoài.

Khi hắn tập trung tinh thần đọc sách, sắc mặt ngoài dự liệu rất thoải mái.

Thỉnh thoảng sẽ kinh ngạc trừng mắt, có lúc sẽ nghi hoặc nhíu mày, ngẫu nhiên còn cười trộm vô đầu, làm lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ trên má phải, thậm chí nhiều lúc còn vô thức lẩm bầm.

Nàng hiểu mỗi người đều có một mặt rất khác với cái phở ra bên ngoài, khi hai người còn có quan hệ yếu đương, nàng còn không hề biết hắn vốn chẳng phải kẻ kiêu lời lạnh lùng như hay tỏ vẻ.

Hạ Uyên tiêu dao tự tại thế này, nàng chưa từng thấy qua. Hoặc đúng hơn, là chưa từng lưu tâm.

Cho dù hai người đều đã trải qua bước tỏ tình, quyết định hôn sự, nàng cũng chưa từng nghiêm túc lưu tâm.

“Kết Hương, ta có chút hối hận.”

Hối hận khi trước chỉ chăm chăm vào công việc, chưa từng nghiêm túc hỏi qua Hạ Uyên, rốt cuộc vì cái gì mà thích nàng, lại vì cái gì mà có thể cười mím phối hợp sự tùy tiện tùy hứng của nàng.

Hối hận vì chỉ nhận lấy sự nuông chiều của hắn, mà lại không đối xử ngược lại hắn một cách công bằng.

Triệu Kiều xoa đôi mắt đang dần nóng hổi: “Về sau, ta nhất định sẽ nhường nhịn huynh ấy, không miễn cưỡng chàng làm những điều không thích nữa.”

Về sau đối hắn thật tốt, mặc hắn làm cái hắn thích, thoải mái tự tại mà sống.

Tiến vào tòa nhà ngõ Liễu Hạng, Triệu Kiều còn chưa kịp mở miệng gọi người, đã thấy Tiểu Phi ôm một chồng sổ sách chạy tới.

Là một trong ba tiểu đương gia của Quy Âm Đường, Tiểu Phi phụ trách tổng hợp những tin tức từ khắp nơi đưa lại, phân biệt thật giả nặng nhẹ, rồi phân phối cho gánh kẻ chuyện hoặc tạp san bên Kỳ Hồng.

Công việc này vừa tỉ mỉ vừa rối rắm, Triệu Kiều không mấy khi hỏi thăm. Tiểu Phi biết tính này của nàng, nên nếu không có chuyện lớn thì sẽ không đến gặp.

“Đại đương gia, lần trước cô phân phó ta để ý, nay ta đã tìm hiểu được đại khái những kẻ kia làm sao xuất hiện được gần chỗ đài diễn nghi thế nào rồi...”

Thấy Triệu Kiều nghi hoặc chớp mắt, Tiểu Phi bất đắc dĩ cười than thở: “Chính là chuyện thích khách ở Lâm Thủy đó! Không phải cô ra lệnh ta tra xem là ai hạ độc thủ với Hạ đại nhân sao?”

“À phải rồi, ta gần đây hồ đồ, lời vừa ra khỏi miệng, quay đầu đã quên ngay”, Triệu Kiều cười cười, “Đến thư phòng phía nam rồi nói.”

Tiểu Phi vỗ vỗ chồng sách dày cộp trong ngực: “Việc này như hồ nước sâu, có vài chi tiết cần ngài phải tự xem qua. Kỳ Hồng cũng sẽ tới đây, chúng ta trước chuẩn bị một chút.”

Triệu Kiều giương mắt nhìn chồng sổ sách cao ngất trong ngực hắn, hai mắt muốn phun lửa: “Ý là trong đêm nay ta phải đọc hết sao?”

Tiểu Phi mặt dày phun một câu: “Cô là đại đương gia, ngẫu nhiên làm gương, vậy những thuộc hạ chúng ta liền càng cố gắng trau dồi kiến thức, cố gắng cúc cung tận tụy!”

“Ít nói lời văn hoa, nghe không hiểu!” Triệu Kiều nóng nảy liếc Tiểu Phi một cái, quay đầu ngoác ngoác Kết Hương lại, ghé vào tai cô nói, “Em thay ta ra chỗ Hạ Uyên báo một tiếng, ta có việc đột xuất cần xử lý, ngày mai có lẽ sẽ không qua nhà chàng ăn cá chua ngọt được.”

Trước kia khi nàng có việc đột xuất, rất hiếm khi nghĩ đến phải báo tin cho Hạ Uyên.

Mà bây giờ nàng như học trò, học cách hắn đối đãi nàng, học cách đem hắn đặt trong tim.

Tác giả có lời muốn nói:

Cá chua ngọt: Không ai ăn ta, cứ để ta bị nguội như vậy sao?

Hạ Uyên lạnh lùng: Giả sách, cá chua ngọt cho nguoi.

A Kiều:????!! Không! Cá chua ngọt của ta mà! o(〒_〒)o!

Mọi người nhất định đã cảm giác được có kẻ muốn đi tìm chết rồi phải không →, →

Chúc các vị cuối tuần vui vẻ ~ Xe hòa táng (*) đã vào chỗ, mong mọi người vui vẻ giúp đỡ, duỗi bàn tay ấm, nhiệt tình giúp Hạ Uyên tiên sinh mở cửa xe, cảm ơn mọi người!

(*Nguyên văn câu “Nhất thời ngạo kiều sáng, truy thê hỏa táng tràng” -傲娇一时爽, 追妻火葬场: nam chủ lúc đầu ngạo kiều lạnh lùng, sau truy đuổi nữ chính)

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Nguyên bản Tiểu Phi mang đến gần mười cuốn sổ, đợi đến khi Kỳ Hồng đi vào thư phòng phía nam, lại mang thêm ba quyển.

Bên trong những cuốn sổ này đều là tin tức mà các chương quỹ thu thập từ chuyện phiếm của khách nhân, sau đó được thuộc hạ Tiểu Phi ghi chép lại.

Mười mấy cuốn sổ thế này, người bình thường muốn đọc qua loa đã tốn hơn một canh giờ, đối với Triệu Kiều lại càng thêm mất thời gian.

Đầu tiên phải có người đọc lên cho nàng nghe, sau đó nàng ghi chép lại bằng những kí hiệu chỉ mình hiểu vào giấy, cuối cùng mới coi lại một lượt rồi suy ngẫm.

Nàng bình thường không thích nhúng tay vào công việc của Tiểu Phi, chính là vì duyên cớ này.

Nếu không phải những tin tức này mang manh mối về vụ án thích khách Lâm Thủy, thì đối mặt với chồng sô sách cao ngất như thế, Triệu Kiều lâu nhất nửa canh giờ sẽ hất bỏ cuộc ngay.

Tiểu Phi và Kỳ Hồng tuy là thủ hạ của Triệu Kiều, nhưng giữa bọn họ còn là tình bằng hữu giang hồ nhiều năm, cho nên tự nhiên cũng biết rất nhiều chuyện về nàng, cũng hiểu đồng sô sách này với nàng mà nói, là có bao nhiêu tổn sức lực và bực mình.

Dù có đồng tình, nhưng lại không nhịn được cười.

Triệu Kiều trừng mắt hai tên tiểu gia hòa cười trên nỗi đau của người khác: “Kêu Kết Hương sắc một ấm trà đặc ra đây. Đêm nay chưa tra xong, chúng ta tuyệt đối không ai được ngủ. Ai bỏ cuộc trước làm chó!”

Nói xong, bắt đầu ném phăng đồng sách vờ trước mặt, thẹn quá hóa giận chửi rủa: “Không biết chữ đã quá thâm rồi, hai người còn cười cái rắm!”

Trà đặc vừa dâng vừa chất, có thể giúp hưng thần tỉnh não, đúng là thức uống tuyệt hảo để thức khuya.

Ba người bận rộn xong, trời đã sáng rõ.

Tiểu Phi liên tục nhắc: “Bệ hạ có lệnh, cảm chi tìm hiểu, bàn luận chuyện thích khách Lâm Thủy. Lỡ có người biết chúng ta phá luật, có khi nào sẽ làm ‘mặt rồng tức giận’ hay không?”

“Theo lời bệ hạ mà nói, chúng ta chỉ là chấp vá mấy lời nhàn thoại ngoài đường, không hề chủ động tìm hiểu. Nhưng mà hai người có ra ngoài cũng đừng nói chuyện lung tung, ‘Triệu Kiều nâng chén trà lên, nốc hơn phân nửa, ‘Già như bệ hạ có phát hiện, nhiều nhất chỉ bắt ta đứng nghe chứ. Không cần lo lắng, điểm này ta chắc chắn.”

Nàng đối với việc đại sự luôn có chừng mực, nếu không phải Hạ Uyên vì vị thích khách này mà trọng thương mất trí nhớ, nàng cũng chẳng nhiều chuyện dưng vào.

Vài ngày trước, Triệu Vị còn nói bóng gió, việc này có lẽ liên quan đến Gia Dương công chúa cai quản Lợi châu, mà Chiêu Ninh để lại ra lệnh cho huynh trưởng nàng cùng đại tướng quân Hạ Chính đến nơi đó.

Trải qua một đêm phân tích cân nhắc, việc này có lẽ không đơn giản như vậy.

Tựa hồ còn có quan hệ với thổ tộc man di Thổ Cốc Khế ở biên giới phía bắc nữa.

Nếu đem tất cả mọi manh mối vào cùng một chỗ...

Gia Dương công chúa Triệu Oanh, có lẽ đã thông đồng với địch.

Triệu Kiều trọng tình người, dù là đối với một vị đường ty đã nhiều năm không gặp, nàng cũng rất không hi vọng phỏng đoán này chính là sự thật.

Tay chân chung một nguồn huyết mạch, đánh xương tủy sẽ động đến gân, vốn nên cùng nhau giúp đỡ bảo bọc, ai ngờ lại cốt nhục tương tàn...

Nàng không đành lòng nghĩ tiếp nữa.

Suốt đêm hết lo lắng đến mỏi mệt, nghỉ ngơi cùng lo lắng ngày càng tăng thêm, Triệu Kiều không biết bản thân nên làm gì tiếp theo, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ăn một chút điểm tâm đơn giản xong, Kỳ Hồng cùng Tiểu Phi mỗi người một ngựa về nhà ngủ bù.

Triệu Kiều khàn khàn phân phó: “Kết Hương, tạm chưa hồi phủ, chúng ta đi chỗ Hạ Uyên.”

Hạ Uyên hiện giờ ước chừng sẽ chẳng cho nàng được chút hành động an ủi gì.

Nhưng trong thời điểm này, dù chỉ là lẳng lặng ngồi trước mặt hắn, cũng đã khiến tâm tư rối rắm của nàng có một chút thư thái.

Cần trư, Triệu Kiều đến phủ Hạ Uyên, Trung Khánh như cũ đứng đợi ngoài cửa.

“Hôm qua Kết Hương tới báo tiểu thư không kịp qua ăn trưa, cho nên thất gia không đợi.” Trung Khánh áy náy cười, “Trùng hợp hôm nay biểu thiếu gia hưu mộc (*), cho nên chiều nay tính trước khi về quê Phong Nam, thì sang thăm thất gia một chút. Hai người họ vừa mới dùng bữa, thất gia báo, nếu nhị cô nương không chê, thì qua dùng chung luôn.”

(*Hưu mộc: 10 ngày nghỉ 1 ngày)

“Biểu thiếu gia” mà Trung Khánh nói là biểu đệ của Hạ Uyên, Lạc Dịch. Triệu Kiều đã từng nghe Hạ Uyên nói qua, có điều chưa từng gặp.

Lạc Dịch so với Triệu Vị tuổi tác không sai biệt lắm, bên trên cũng có một tỷ tỷ.

Phụ mẫu hai tỷ đệ họ đã qua đời trong chiến loạn mười mấy năm trước, chính là mẫu thân Hạ Uyên đưa hai người họ về quê cũ Phong Nam mà nuôi lớn.

Tỷ tỷ của Lạc Dịch không đi học, cho nên chỉ ở chỗ mẫu thân Hạ Uyên làm mấy việc vặt; trong khi đó, Lạc Dịch sau khi hoàn thành việc học ở thư viện chỗ Phong Nam, thì đến Quốc Tử Giám để học cao hơn.

Lạc Dịch đối với việc học rất cố gắng, bình thường sẽ không tới chỗ Hạ Uyên lười biếng, nhưng mỗi lần hưu mộc về quê thì sẽ ghé qua, vừa để hỏi thăm, vừa để có cái báo lại cho lão thái thái.

“Hai anh em huynh ấy nhất định có nhiều chuyện để nói, ta không tiện qua.” Triệu Kiều mệt mỏi cười cười, “Hôm nay ta ăn điểm tâm trễ, bây giờ vẫn chưa đói. Người đi hỏi thất gia một chút, ta có thể ngồi đợi huynh ấy trong thư phòng được không?”

Quan hệ giữa nàng và Hạ Uyên vẫn còn chưa rõ ràng, thêm nữa nàng một đêm không ngủ, tâm tình trĩu nặng lo toan, dung nhan tiều tụy, lúc này nhất định không thể lộ mặt trước người thân của hần được.

Theo lý mà nói, lúc này nàng nên trực tiếp trở về vương phủ nhà mình, đợi chiều hoặc sáng hôm sau lại tới. Nhưng nội tâm nàng đang khó chịu, liền muốn nhìn Hạ Uyên một chút, nghe hần tùy ý nói vài ba câu cũng tốt.

Nàng tới nhà hần không đúng dịp, Hạ Uyên cũng không có khả năng sẽ để lại biểu đệ một mình trong phòng ăn, như vậy chỉ có thể là nàng đi thư phòng ngồi đợi.

Trung Khánh chậm chậm đi về nhà ăn hỏi ý Hạ Uyên, chỉ một lát sau đã thờ gấp chạy về, đưa Triệu Kiều đến thư phòng.

“Thất gia nói được. Tiểu thư trước ngồi đợi ở đây, để ta kêu người mang trà và điểm tâm tới.”

“Không cần phiền.” Triệu Kiều hữu khí vô lực khoát tay, “Người làm việc của người đi, ta ngồi đây một lát.”

Không yên lòng ăn xong một bữa cơm trưa, Hạ Uyên trực tiếp đến thư phòng, đẩy cửa ra lại không thấy Triệu Kiều đâu.

Lạc Dịch đòi đi theo hần quay đầu hỏi Trung Khánh: “Người không phải nói đã dẫn Triệu nhị cô nương tới thư phòng rồi sao? Người đâu?”

“Tiểu thư nói cứ để cô ấy ngồi một lát, không cần để ý, chúng ta liền không quấy rầy.” Trung Khánh nghi hoặc lắm lắm, “Có khi nào ngồi một mình chán quá, nên mới đi ra ngoài tìm người tán gẫu chăng? Ta đi tìm một chút.”

Mấy ngày gần đây, lúc Hạ Uyên ra phòng chính đãi khách, nàng ngồi một mình buồn chán thì sẽ tản bộ tìm người tám chuyện một phen.

Hạ Uyên cất bước tiến vào thư phòng, nhặt nhèo nói với Lạc Dịch: “Còn chưa đi, không lẽ còn muốn ở lại ăn cơm tối?”

Lạc Dịch không bị uy hiếp chút nào, tự nhiên đi theo hần, lại tự nhiên ngồi xuống trước mặt hần: “Thất ca, ta hỏi huynh một chuyện, huynh trả lời xong ta liền đi.”

“Được.” Hạ Uyên bất động thanh sắc nhìn ra ngoài cửa, thầm quyết định trước khi Triệu Kiều trở lại phải mau chóng đuổi tên biểu đệ này về.

“Thất ca, bây giờ huynh cảm thấy Triệu nhị cô nương thế nào?”

“Không nhớ rõ, không quen thuộc, ngoài mấy đó ra thì còn có gì nữa?” Hạ Uyên lạnh giọng, ần ần có chút bực bội.

Vấn đề này hần còn chưa nghĩ ra, mà tiểu tử này một bữa cơm bóng gió mấy lần, khiến cho hần nhất thời không thoải mái.

“Vậy huynh còn để tỷ ấy tự nhiên ra vào đây?” Lạc Dịch không hiểu.

“Ta bị mất trí nhớ, tóm lại với cô ấy không công bằng. Nàng cũng không oán không hận, chỉ có yêu cầu đơn giản như vậy, sao ta có thể không đáp ứng?” Hạ Uyên đưa mắt hướng ra cửa sổ đáp.

“Thất ca, ý huynh nói, bây giờ huynh không thích tỷ ấy?”

Thích ư? Lời này Hạ Uyên không có cách nào trả lời. Nếu hần biết đáp án, liền sẽ không phiền hà như bây giờ.

Lạc Dịch nháy mắt mấy cái: “Nếu bây giờ huynh không thích, vậy thì ta yên tâm.”

“Cái gì mà yên tâm? Ý đệ là sao?” Hạ Uyên nghe vậy lập tức quay đầu, ánh mắt cổ quái.

“Vốn dĩ ta vẫn cảm thấy hai người không hợp, nhưng lại không dám nói.” Lạc Dịch hít sâu một hơi, có chút khàn khàn, “Huynh nhất định không biết, tháng trước lúc huynh còn ở Lâm Thủy, tứ đệ của Triệu nhị cô nương xảy ra xung đột với tiểu nhị tử nhà Phàn đại nhân, khiến cho son trường thư viện phải thông tri hai nhà đến gặp mặt giảng hòa. Cô ta ngay trước mặt son trường mắng Phàn lão thái thái đến mức khiến bà khóc ngã trên đất, còn làm chủ cho đệ đệ đánh con trai nhà Phàn đại nhân một trận, đánh xong liền ném một nửa nguyên bảo trước mặt lão thái thái rồi kiêu ngạo bỏ về.”

Hạ Uyên giật mình, mặc dù cảm giác được có chỗ không đúng, nhưng lại không giải thích được là chỗ nào.

Trong ấn tượng của hần, hành vi phách lối như thế, Triệu Kiều ước chừng thật sự làm ra được.

“Đồn đại về cô ta trong kinh thành xưa nay đã vậy. Loại chuyện ý thể hiếp người này, chẳng cần ta có ý nghe ngóng, mấy lần nghe đồng môn nói chuyện đã biết ngay.” Lạc Dịch chớp mắt dò xét Hạ Uyên, “Ta cảm thấy, kỳ thật huynh cũng không thiếu nợ cô ta. Chuyện đã tới mức này, huynh không còn thích cô ta, vậy cũng không cần phải dây mơ rễ má gì đến nhau nữa. Ta nhìn thấy cũng muốn bực bội thay.”

Đáy mắt Hạ Uyên dần hiện lên khó chịu: “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

“Thất ca, nếu huynh thật sự thích nhị cô nương kia, cô ta ở bên ngoài thế nào cũng không quan tâm, vậy ta không còn gì để nói. Nhưng nếu không thích, thì nên giải quyết dứt khoát càng sớm càng tốt.” Lục Dịch không dám nhìn thẳng hắn, kiên trì nói hết những lời suy nghĩ lâu nay.

Hạ Uyên liếc qua đỉnh đầu hắn, thẳng tắp rơi vào nơi nào đó chỗ giả sách đối diện, đôi môi mím lại thẳng tắp.

Một lát sau, hắn trầm giọng nói: “Chuyên tâm đọc sách, chuyện của ta không cần đệ quan tâm. Giờ không còn sớm, tranh thủ thời gian lên đường đi.”

Nghe ngữ khí hắn biến thành lạnh lẽo cứng rắn, Lục Dịch vội chấp tay làm lễ, nín thở rời khỏi thư phòng.

Vừa đi tới cửa, lại nghe Hạ Uyên lạnh giọng: “Đóng cửa lại. Tiện thể nói Trung Khánh, ai cũng không được vào.”

Hạ Uyên dựa vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt chăm chú vào tầng giả sách cao nhất.

Nơi đó ngoài trung một cái bình lưu ly không đẹp lắm ra thì chẳng còn gì.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở...

Của hai người.

“Còn không ra?”

Hạ Uyên thần sắc lạnh lùng đề phòng, bộ dáng giống như lâm địch.

“Triệu nhị cô nương, cô tốt nhất nên giải thích rõ ràng, tại sao lại ở trong ám thất của ta?”

Lấy thân phận hắn, vô luận là công hay tư, trong nhà có mấy ám thất là chuyện bình thường.

Nhưng hắn mất đi một năm kìm ức, mấy ngày trước cũng là mới phát hiện ra, trong thư phòng này có một ám thất, phần lớn là chứa ký sự và hồ sơ về Kim Vân nội vệ.

Nội vệ và thống lĩnh chương quân rất nhiều thứ, lại không cần ngày nào cũng phải đi trực, nên được cho phép chép lại những bộ phận cơ mật vào pho bản, đem về nhà bí mật lưu trữ, để nếu trong thời gian lưu một có chuyện khẩn cấp, thì cũng có thể kịp thời xử trí.

Ngay cả Trung Khánh cũng không biết làm sao để vào căn ám thất này, thì Triệu Kiều làm thế nào biết? Hơn nữa, đi vào để làm gì?

Giấy lát sau, giả sách chậm rãi tách ra hai bên, lộ ra cửa vào ám thất.

Trên tường có khám mấy viên hòa tề châu có tác dụng phát sáng, quang mang nhu hòa, nhân nhậ lưu chuyển.

Triệu Kiều bối rối đứng giữa quang mang, sắc mặt nhợt nhạt tiêu tụy.

Cả người nhìn qua yếu ớt chưa từng thấy.

“Là lúc trước huynh nói cho ta. Huynh nói, vận chiếc bình lưu ly về bên trái là có thể mở ra, bên trong ngoại trừ có tủ hồ sơ, còn có một cái giường nhỏ. Huynh còn kể rất nhiều thứ khác, bảo ta nếu đến thư phòng một có thể vào nằm.” Nàng cúi đầu, nhỏ giọng giải thích, “Ta bận rộn suốt đêm không ngủ, mới vừa này buồn ngủ quá, liền lại nhớ tới.”

Ám thất cơ mật, đóng sổ sách kia lại vô cùng trọng yếu, Hạ Uyên đương nhiên muốn tra hỏi rõ ràng. Nhưng giờ phút này nàng quá mệt mỏi, không còn khí lực kể lại tỉ mỉ.

Sự tình kia chỉ có mình nàng nhớ kỹ, khi đó bao nhiêu ngọt ngào, bây giờ liền bấy nhiêu khó khăn.

Nguyên lai tưởng hắn vẫn còn thích, nàng mới càng bạo gan lợi hại. Nhưng khi này nghe hắn nói chuyện với tiểu đệ, nàng mới hiểu ra, hắn chẳng qua xuất phát từ áy náy, mềm lòng, bắt đắc dĩ, mà miễn cưỡng nhẫn nại nhượng bộ nàng.

Đối với Hạ Uyên mà nói, nàng bất quá chỉ là một kẻ “không nhớ rõ, không quen thuộc”, hơn nữa còn có tiếng xấu đồn xa.

Ngoài ra, còn có không thích.

“Tủ hồ sơ ta không động tới. Huynh yên tâm, ta coi như chưa nhìn thấy gì. Nếu không tin, huynh có thể hỏi bộ hạ hoặc đề quân, hai ngài ấy đều biết, ta bẩm sinh không nhận được mặt chữ.”

Sau một hồi bí thương im lặng, Triệu Kiều rút cuộc ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt dò xét của Hạ Uyên.

Song, giống như hạ quyết tâm cái gì đó, nhắm mắt lại.

“Chưa hỏi huynh đã tự tiện đi vào, thật xin lỗi. Về sau, sẽ không vậy nữa.”

Về sau, sẽ không lại tới quấy rầy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ting ting ting, xe hòa tấu xuất phát ~

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Giữa giờ Thân, Trung Khánh gõ cửa thư phòng.

Được chủ nhân bên trong cho phép, hắn khẽ đẩy cánh cửa đi vào, nhẹ giọng thưa: “Thất gia, xe ngựa Triệu nhị cô nương đã về Tin vương phủ an toàn.”

Hắn không rõ khi nãy trong thư phòng xảy ra chuyện gì, chỉ biết Triệu nhị cô nương lúc rời đi, sắc mặt có vẻ không giống thường ngày.

Mà thất gia nhà hắn càng không thích hợp, thế nhưng lại phản phó cho người đi theo xe ngựa Triệu tiểu thư, xác nhận cô ấy an toàn hồi phủ với được trở về báo cáo.

Trước đây, chuyện này chưa từng xảy ra, ngài ấy nhiều nhất chỉ là cho người ra tiễn mà thôi.

“Ân,” Hạ Uyên vươn ngón trỏ thon dài chống đỡ thái dương, cúi đầu nhắm mắt, “Đã biết.”

Vừa lúc rời đi, thần sắc nàng khác thường, giống như bị tổn thương sâu sắc.

Hắn không xác định được, nàng canh cánh trong lòng, là vì nghe được đoạn đối thoại giữa hắn và Lục Dịch, hay là phần nợ hắn nghiêm trọng chất vấn nàng lý do xuất hiện trong ám thất.

Tóm lại thật rối rắm.

Phảng phất nghe thất gia nhà mình phiền muộn thở dài, Trung Khánh kinh ngạc tròn mắt, hoài nghi mình nghe nhầm. Hắn không nhận được lắm miệng hỏi một câu: “Mới vừa rồi Triệu nhị cô nương nhìn có vẻ buồn bã. Thất gia, là do ngài nói tiểu thư cái gì sao?”

“Ta nói cái gì sai?” Hạ Uyên nghe vậy, thôi khoanh tay, dựa vào ghế, con mắt có chút nheo lại, “Cô ta tự dưng xông vào ám thất, ta chỉ muốn nghe cô ta giải thích rõ ràng.”

Mặc dù mắt đi trí nhớ một năm thăng nhiệm lên làm tà thống lĩnh, nhưng hắn mười tám tuổi đã gia nhập Kim Vân nội vệ, mười sáu tuổi đảm nhiệm chức tiểu kỳ ba năm. Trong bốn năm đó, đã sớm đồ bao mồ hôi xương máu, tích lũy kinh nghiệm, cũng như hình thành thói quen đa nghi.

Giữ kín việc cơ mật là nhiệm vụ cực kỳ quan trọng của một nội vệ.

Hôm nay dù coi như đổi Triệu Kiều thành mẹ ruột hắn đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không thể khoan nhượng.

“Ta chỉ hỏi cô ta một câu, để cô ta giải thích rõ ràng, vậy mà sai rồi sao?” Ta cũng đâu hề phát cáu.

Trung Khánh làm việc thân cận với Hạ Uyên đã năm năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe chủ nhân nhiều lời như vậy.

Mặc dù không có vẻ giận dữ đến mức quát tháo, nhưng lại có điểm thâm bất lực nghiền răng nghiền lợi.

“Tất nhiên là nên hỏi,” Trung Khánh vụng trộm liếm môi dưới, nhấc mí mắt lên dò xét hắn, “Triệu nhị cô nương không chịu giải thích sao?”

“Có giải thích.” Hạ Uyên đột nhiên có chút suy sụp, mệt mỏi dựa vào thành ghế, “Nói ta trước kia đã chỉ cho cô ta cách mở ám thất.”

Đáp án này khiến hắn chặt vật, hoảng hốt, khó tin.

Những bí mật ẩn chứa trong ám thất có trình độ cơ yếu vô cùng cao, thậm chí còn có cả danh sách những nội vệ ẩn danh, hoặc những phòng tập hợp thư kín mà bỏ câu đưa tới. Đường đường là nội vệ tà thống lĩnh, chẳng nhẽ hắn còn không biết chúng liên quan đến tính mạng đồng liêu hay sao?!

Vậy mà vì dễ lấy lòng một cô gái, còn kỹ càng giảng giải cho nàng cách mở cơ quan, đồ dành người ta là “mệt thì vào nghỉ”?!

Hạ Uyên trước đây thiếu kiên nhẫn vậy sao? Gấp thành dạng này, rốt cuộc là thích người ta bao nhiêu?!

Trung Khánh trấn an nói: “Tin vương điện hạ cùng bộ hạ giải quyết quốc chính, cấm địa cơ mật trong phủ có lẽ không ít Triệu nhị cô nương cũng không giống người không phân biệt nặng nhẹ, huống chi ám thất còn liên quan trực tiếp đến công vụ của ngài. Tiểu thư có lẽ nhất thời tức giận thái độ của ngài, quay đầu liền sẽ hết giận, chắc hẳn cũng thông cảm ngài khó xử.”

Hạ Uyên cứng đờ: “Nếu, không phải vì chuyện ám thất này thì sao?”

“A?”

“Lúc cô ta ở trong phòng tối, hơn phân nửa là đã nghe được Lục Dịch nói chuyện với ta.”

Hạ Uyên trừng mắt nhìn xà ngang khắc hoa trên nóc phòng, có chút ủy khuất không thể làm rõ.

Nàng giận hắn vì lúc người ta nói xấu nàng, hắn không mở miệng biện hộ cho nàng ư?

Nhưng hắn cũng không biết chân tướng, biết phải nói thế nào đây?

“Lúc trước khi về, đã khóc sao?”

“Không phải, nhưng về mặt trông rất thương tâm thất vọng.” Trung Khánh nghĩ nghĩ, “Ngài không yên tâm, chỉ bằng...”

Hạ Uyên lạnh lùng liếc mắt, cắt ngang lời hắn: “Ta có chỗ nào không yên tâm?”

Lòng tràn đầy day rối không nói rõ.

Đội nàng hết giận lại đến, hắn phải nói chuyện với nàng mới được.

Vừa qua giờ Tý (12h đêm), chính là ngày hai mươi hai tháng mười hai.

Giữa đêm đông, bầu trời không trăng không sao, gió lạnh vù vù thổi qua, đánh vỡ yên tĩnh trong vườn.

Ven hồ núi già trong hậu hoa viên Tín vương phủ, có hai thân hình lơ mờ.

“Nhị tỷ, người đau khổ xác thực nên thống khoái phát tiết, tỷ khóc là hợp tình hợp lý.” Triệu Vĩ một tay cầm bầu rượu, gió đêm cuồng thổi phát qua đình đầu, “Nhưng mà, sao phải đợi tới hơn nửa đêm mới khóc?”

Triệu Kiều thanh tú “hắc” một tiếng, khàn giọng buồn bức đáp, “Chẳng lẽ ta muốn khóc còn phải xem hoàng lịch, chọn giờ lành hay sao?!”

Buổi chiều, mặc dù lòng nàng đau đến khó chịu, nhưng một giọt nước mắt cũng chẳng rơi.

Đến tối qua cùng các đệ muội ngồi chung ăn cơm, không thể cười vui vẻ như bình thường, nhưng vẫn là không hề khóc.

Ngay cả nàng cũng ngạc nhiên, sao mình có thể bình tĩnh như vậy.

Nhưng khi nằm trên giường, mở mắt nhìn một vùng tối đen u ám, đột nhiên cảm xúc liền không kiềm lại được nữa.

Không những muốn khóc, mà còn nhất định phải dùng hết khí lực để khóc.

Giống như khi này vậy.

Khóc đến mệt, nhiều chuyện như trăng mờ trời sáng.

“Tỷ hoàn toàn có thể ngồi trên giường khóc, hoặc trong Hàm Vân điện chỗ nào cũng có thể tùy ý mà.”

Triệu Vĩ ngáp một cái, không hiểu vì sao nàng phải đến tận hậu hoa viên, lại còn bắt hán ra ngoài bồi nàng.

“Như vậy sao được? Nếu đánh thức tiểu lục nhi, nó nhất định sẽ chạy đến nhìn ta khóc, như vậy sẽ rất mất mặt.” Triệu Kiều ôm bình rượu ực một hớp.

Tiểu lục nhi Triệu Trấn sống trong Hàm Vân điện chung với nàng. Có điều cô bé làm môn hạ La gia tử cô nương La Duyệt Ngưng đại học sĩ, bình thường luôn ở La gia.

Hôm nay vừa lúc ân sư trả cô bé về nhà để nghỉ đông.

“Hàm Vân điện lớn như vậy, tỷ khóc mà làm con bé tỉnh lại được mới là lạ.” Triệu Vĩ nâng bầu rượu lên, cũng hớp một ngụm.

“Tình tình ái ái, chẳng phải chuyện bé như cái lỗ mũi ư? Thích khóc thì khóc, khóc xong thì thôi. Tỷ lần này khóc đến cháy hết hai nén nhang, thật không giống bình thường chút nào.”

Nhị tỷ của hán là người thế nào chứ?

Khi còn bé bị phụ vương dùng gia pháp, cột cứng trên ghế dài mà còn có thể rống to các kiểu: “Chi cần không bị đánh chết, ta liền còn có thể đứng lên”, “Ngày mai ta lại trốn học, ai cũng đừng nghĩ ngăn được ta.”

Cuối cùng bị đánh tới mức nằm liệt giường mấy ngày, vậy mà vẫn chưa từng rơi một giọt nước mắt trước mặt người khác.

“Ta từ khi đó đã nghĩ, nhị tỷ của ta là tiểu cô nương uy phong nhất kinh thành. Bướng bỉnh có thừa, nói trốn học liền trốn học, bị đánh gãy chân cũng không thỏa hiệp,” Triệu Vĩ ngừng khi tràn đầy tán thưởng, “Dũng cảm, kiên định, can đảm, còn dám chịu trách nhiệm, quả thực khiến cho ta tôn sùng.”

Triệu Kiều ngẩn người, từ trong thút thít nghẹn ngào tràn đầy nghi hoặc lên tiếng: “Lão tam, cách đệ nói lên lòng tôn sùng người ta, thật là kỳ quái. Hừc.”

Triệu Vĩ thở ơ khoát tay: “Cái kia không quan trọng. Ý đệ là, người gặp chuyện thương tâm, tất nhiên sẽ khóc. Nhưng tỷ không phải thuộc loại yếu đuối bất lực, đã nói hạ quyết tâm không gặp hán nữa, khóc xong thì lau sạch nước mắt, trời sáng ra lại trở về bình thường, như vậy có được không? Không có tên Hạ Uyên kia, tỷ như cũ trở về làm vị cô nương thống khoái nhất trong kinh thành này, như vậy có gì khó chứ.”

Triệu Vĩ không phải người hay an ủi. Nhưng mỗi khi gặp sự tình khổ sở, chỉ cần nghe hán nói mấy lời kỳ quái quái xong, liền sẽ bỗng dưng cảm thấy, sự tình hình như cũng không lớn đến vậy.

Cảm giác khổ sở chỉ là tạm thời, biết vậy thì tốt.

Triệu Kiều thở phì một cái, suýt nữa cười ra bong bóng nước mũi. Nàng bá đạo giật ống tay tam đệ, che ở trên mặt xóa loạn một trận.

Triệu Vĩ ghét bỏ khịt mũi: “Nhị tỷ, áo của ta mà.”

Nhưng cũng không có ý kéo lại.

Khóc rống một trận, lại bị tam đệ dùng một đồng ngôn luận chọc cho nín khóc mỉm cười, nỗi lòng Triệu Kiều bình phục rất nhiều.

Kêu là mây đen gió lớn, hai tỷ đệ tìm một chỗ cản gió, không chút hình tượng ngồi xổm xuống, bất chấp uống rượu.

Nghe nhị tỷ kể lại đại khái từ đầu đến cuối câu chuyện, Triệu Vĩ lắc đầu thờ dãi: “Khóc thảm như vậy, ta còn tưởng Hạ Uyên làm gì tỷ, còn định kêu lão tử ngày mai đến đánh hán một trận. Hán rất lợi hại, một mình ta chỉ sợ đánh không lại.”

“Còn biết thức thời, biết không bằng người ta.” Triệu Kiều buồn cười nhấp rượu, mang theo giọng mũi do vừa khóc xong hỏi, “Không gọi huynh ấy là ‘Hạ gia thất ca’ nữa à? Làm sao đột nhiên đổi?”

“Đây không phải vì ta tưởng hán sắp thành nhị tỷ phu sao? Tỷ nói không cần hán nữa, vậy ta còn để ý làm gì?” Triệu Vĩ hừ hừ hai tiếng.

Chợt nhìn hán bình thường một bộ “nói đạo lý không nói tình cảm”, khi thấy người trong nhà chịu ủy khuất, vẫn sẽ là bao che khuyết điểm.

“Bất quá, nghe tỷ kể xong, ta lại thấy hán hình như cũng không làm gì tỷ.”

Triệu Kiều trong lòng vừa ám áp lập tức lại muốn lạnh: “Người là đệ đệ nhà ai? Rót cuộc theo phe nào? Hán mặt lạnh dữ dần chất vấn ta, một bộ chỉ cần ta nói sai liền muốn diệt khẩu, ta

còn không thương tâm được chắc?!”

Rõ ràng chính hắn nói cho nàng biết, còn năn ni nàng nằm thử cái giường nhỏ kia nữa.

Đáng tiếc hắn không nhớ.

“Hừm, thư phòng đại ca cũng có âm thất, cơ quan ta có thể phá. Hay là đợi đại ca về, chúng ta tìm đường chết thử một chút, xem coi đại ca có về mặt ôn hòa không? Ta thấy, đại ca không đem hai chúng ta xé thành từng mảnh mới là lạ.” Trong bóng tối, ánh mắt Triệu Vị đặc biệt rõ ràng.

“Chuyện công là công, tư là tư, ta biết. Nhưng mà, chúng ta không giống.” Triệu Kiều không cam lòng trách móc, “Đệ gọi đại tẩu vào âm thất của đại ca thử mà xem. Ta dám cá trên mặt huynh ấy chắc là còn cười chảy ra đường.”

Ở Đại Chu, cha mẹ con cái, huynh đệ tỷ muội, những quan hệ này tuy thân mật, nhưng vẫn là thấp hơn “vợ chồng”.

Rất nhiều chuyện, đối với phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội, thì không thể kể ra, nhưng giữa phu thê lại không phải vậy.

“Tỷ và Hạ Uyên sao có thể so sánh với đại ca đại tẩu được.”

Triệu Vị miệng lưỡi như dao, Triệu Kiều đưa tay lên bấm vào cánh tay hắn một cái.

Hắn ngao một tiếng, kiên trì giảng đạo: “Đối với Hạ Uyên mà nói, tỷ chính là người nửa quen nửa lạ, chạy vào chỗ cấm địa cất giữ công vụ cơ mật của hắn, chẳng nhẽ còn có thể tươi cười mời chào sao?”

Triệu Kiều thu tay, ôm bình rượu lại mở rót.

“Ta không nói trước đã vào âm thất của hắn, này chính là không lễ phép. Chỗ đó cất giữ công vụ cơ mật, hắn cường ngạnh chất vấn ta, cũng chỉ là vì chức trách nên cảnh giác mà thôi.”

“Sự tình với Phan gia ở Minh Chính thư viện hồi trước, Lạc Dịch nghe phải tin đồn, lại còn là phiên bản đối trắng thay đen. Ta chưa từng kể chuyện này cho Hạ Uyên, huynh ấy không rõ chân tướng, cho nên không mở miệng biện hộ, cái này ta cũng không oán.”

“Thực ra, những đạo lý này ta đều hiểu.” Triệu Kiều nuốt xuống một ngụm đắng chát, ngơ ngẩn nói, “Nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.”

Hạ Uyên hỏi đó biết bí mật của nàng là không đọc được chữ, vô luận thế nào cũng sẽ không lạnh mặt chất vấn.

Hạ Uyên hỏi đó biết nàng mặc dù lưu manh, nhưng sẽ không vô cớ ức hiếp người khác; dù hắn có không biết rõ chân tướng, nhưng nếu nghe thấy ai nói xấu nàng, nhất định cũng sẽ giúp nàng biện hộ.

Hạ Uyên hỏi đó tuyệt sẽ không nghe xong câu hỏi “Huynh có thích cô ấy không”, mà trầm mặc im lặng.

Nói cho cùng, nàng thương tâm khổ sở, đơn giản là vì không muốn đối mặt với sự thật.

Hạ Uyên bây giờ không phải Hạ Uyên khi trước, còn Triệu Kiều thì vẫn là Triệu Kiều.

Nàng đánh giá cao chính mình, tưởng rằng có thể gạt bỏ chuyện tình ngày xưa, cùng hắn một lần nữa quen biết hiểu nhau.

Nhưng thứ nàng chân chính muốn, kỳ thật vẫn là Hạ Uyên khi trước.

“Hạ Uyên của ta không còn nữa rồi, bây giờ vị này cùng ta căn bản không quen.” Triệu Kiều ôm chặt vô rượu nhỏ, yên lặng cười khế, “Ta phải chậm rãi quen dần thôi.”

Hắn đầu heo mắt trí nhớ, còn có gì đặc biệt nữa đâu?

Người không thích ta, ta cũng không cần mất thể diện mặt nóng dán vào mông lạnh.

Ngày mai như thường đi ngang, coi như trong lòng đau đến chết, cũng tuyệt sẽ không rót nửa điểm phẩm giá.

Một thời gian không ngắn không dài sau, chuyện quá khứ, sẽ thật sự trở thành quá khứ.

Cứ như vậy tách đôi ra, để mỗi người vui vẻ đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Vị: Tỷ, ta thường thức bộ dáng dũng cảm kiên định, xác định mục tiêu là bám lấy của tỷ! Chúng ta không muốn hắn cũng không cần hắn, đừng do dự!

Triệu Kiều: Được!

Editor: Haha, ta đã trở lại!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit & Beta: Pianvy Kim—

Đêm lạnh mùa đông chạy đến hậu hoa viên uống rượu, phơi sương khốc đã đời xong, cuối cùng ngủ đến gần trưa mới dần dần hồi tỉnh.

Say rượu tỉnh lại khó tránh có chút mệt mỏi, Triệu Kiều mất híp sung phù, đỡ đỡ giang tay như con rối, tùy ý để Ngân Bình kêu người giúp nàng mặc áo.

Nguyễn Kết Hương nói: “Nhị cô nương, phủ Đô ngự sử từ mai đóng cửa nghỉ, vương phi điện hạ vừa trở về sáng nay, đã kêu Hoa điện chuẩn bị cơm trưa, đợi tiểu thư tỉnh ngủ thì qua ăn cùng.”

Tín vương phi Từ Tĩnh Thu làm việc trong phủ Đô Ngự Sử, sau lần hồi kinh từ lễ đông thần tế điện, công việc bề bộn đến mức phải trực tiếp ở lại quan xá giải quyết, bởi thế Triệu Kiều đã lâu không gặp vị tẩu tử này.

Từ Tĩnh Thu so với Triệu Kiều chỉ nhiều hơn nửa tuổi, nguyên là cháu gái bà con xa của Tín vương phi tiền nhiệm, tám mười một, mười hai tuổi thì vào kinh, sống nương nhờ trong Tín vương phủ, vai vế với Triệu Kiều cũng có thể xem như biểu tỷ muội. Sau khi thành thân với Tín vương Triệu Triệt xong, liền từ biểu tỷ biến thành đại tẩu.

Hai người tính tình hay sở thích cũng đều khác nhau một trời một vực, lại không biết vì sao, từ nhỏ đã chung sống hòa hợp.

“Bình thường không có việc gì thì không cần phải xưng “vương phi điện hạ”, tỷ ấy vốn thích người ta gọi là “Từ ngự sử” hơn.” Triệu Kiều thoáng chốc tỉnh thần, giọng nói khàn đặc khó chịu, nhưng tâm tình so với hôm qua đã khoan khoái hơn nhiều.

Cần say đã say, cần khóc đã khóc, người cũng nên tỉnh thôi.

Như Triệu Vị nói, kỳ thật Hạ Uyên khác xa nàng.

Tạm chưa nhắc giữa hai người họ ai là người thua thiệt, ai là kẻ cô phụ, nhưng mắt trí nhớ không phải ý muốn của hắn, cho nên hiện nay hắn quên mất chuyện quá khứ, không còn thích nàng nữa, vậy cũng đâu có lỗi gì?

Hắn nhìn nàng “không quen”, cái này ai cũng thấy, chỉ có nàng bướng bỉnh cưỡng cầu.

Tự cho là đúng đi lấy lòng thân cận, còn cố tình thử ranh giới cuối cùng của hắn, tự quyết định muốn đối xử tốt với hắn.

Từ lập trường của người khác mà nói, nếu như là nàng, đột nhiên xuất hiện một người xa lạ không ấn tượng lắm đối tốt với mình thế này, có khi còn chẳng giữ được kiên nhẫn và nhượng bộ tối thiểu như Hạ Uyên.

Sau khi nghĩ thông suốt xong, mặc dù vẫn hơi đau lòng, nhưng cũng không còn cảm thấy ủy khuất hay căm giận nữa.

“Có lẽ qua ít ngày, chút đau này cũng sẽ phai đi.” Triệu Kiều nhìn đôi mắt sưng sưng của mình trong gương, tự cười cổ vũ, “Cứ như thế, liền có thể vượt qua được.”

Dù sao đi nữa, không thể nói không thích liền có thể không thích ngay, chậm rãi một chút cũng tốt.

Lúc Triệu Kiều đến thiện sảnh Hoa điện, phát hiện không chỉ có tẩu tử Từ Tĩnh Thu, mà Triệu Vị, Triệu Tông, tiểu ngũ nhi Triệu Nhụy và tiểu lục nhi Triệu Trấn cũng tới.

Hôm nay là hai mươi hai tháng mười hai, cuối năm đã rất gần, môn sinh đều trở về nhà nghỉ đông, ai chức quan nhỏ thì được hưu mặc, trừ Tín vương Triệu Triệt đang phụng chỉ đi Lợi châu, huynh đệ tỷ muội Tín gia hôm nay xem như tề tụ đầy đủ.

“Tiểu ngũ nhi về từ khi nào?” Triệu Kiều ngồi xuống bên cạnh Từ Tĩnh Thu, khàn giọng cười yếu ớt.

“Sáng nay, vừa vận lúc đại tẩu hỏi phủ.” Triệu Nhụy nghiêng đầu dò xét nàng, đôi lông mày nhỏ nhủ lại, “Nhị tỷ, phong hàn của tỷ còn chưa tốt sao? Đã hai tháng rồi đó!”

Tuổi tác cô bé còn nhỏ, thời gian ở trong phủ không nhiều, khi không có người ngoài, sẽ giống hệt một đứa nhỏ lấm miệng giăng đạo các huynh tỷ trong nhà.

Từ Tĩnh Thu đã sớm nghe Triệu Vị kể lại nội tình, lập tức nhanh chóng giảng hòa: “Trời lạnh nha, phong hàn tái phát, rất bình thường. Phái rồi, tiểu ngũ nhi năm nay được nghỉ đông sớm vậy.”

Triệu Nhụy quả nhiên bị chuyển đề tài: “Làm gì mà sớm a? Thư viện của tứ ca không phải hôm kia đã cho nghỉ sao? Tiểu lục nhi cũng là về từ hôm qua. Rõ ràng muội được nghỉ muộn nhất.”

Cô bé cùng tiểu lục nhi đều chưa đến thư viện học, mới chỉ là đơn độc bái sư thụ giáo.

Triệu Nhụy bái trụ quốc Thần Võ đại tướng quân Chung Ly Anh làm sư phụ, tới nay đã được ba năm.

Chung Ly Anh thuận ý Võ Đức để đánh đuổi ngoại địch, là danh tướng có công dựng nước, môn hạ hiện giờ lại chỉ có một tiểu đồ là cô bé, tất nhiên phải tỉ mỉ bồi dưỡng, hai phương văn võ bên nào cũng dạy dỗ tỉ mỉ.

Cho nên so với lục muội là đồ đệ đại học sĩ La Duyệt Ngưng, cùng tứ ca học tại thư viện, tiết học của cô bé quả thực rất nặng nề.

“Vừa nhắc tới nước mắt liền chảy ra, hic.” Triệu Nhụy giả vờ chấm nước mắt, chọc đại tẩu cùng huynh tỷ bật cười.

Đang lúc nói chuyện, đồ ăn đã bùng lên xong, những người hầu theo lệ cáo lui.

Không còn người ngoài, mọi người lập tức không câu nệ khách sáo nữa, đều tự mình cầm đũa lên bắt đầu chuyển động.

“Ai nha, ta thật đáng thương, tứ ca sao huynh lại đoạt chân vị của ta!” Tiểu ngũ nhi cười to trách cứ.

Triệu Tông cười nhạo đáp trả: “Ai đoạt? Chính là muội tay ngắn không với tới.”

“Tay ta không ngắn! Là do ta chưa kịp đuổi ra thì huynh đã lấy!”

“Ngũ tỷ tỷ, ta có chân gà, chúng ta chia nhau đi.” Tiểu lục nhi Triệu Trấn thanh âm ngọt ngào, làm hòa hai người.

Kỳ thật, bọn họ làm sao có chuyện thiếu ăn thiếu uống bao giờ? Đơn giản là mấy tháng nay không có cơ hội ngồi chung bàn, náo nhiệt cướp ăn mới là thân mật.

“Muội ăn nhiều một chút, tương lai mới cao được,” Triệu Nhụy nhìn muội muội còn nhỏ đáp một câu, lại tiếp tục đấu khẩu với Triệu Tông, “Tứ ca, chúng ta chia nhau đi!”

Triệu Tông hắc hắc cười xấu xa: “Ta cần một cái, xem ngươi làm sao chia.”

“Lại nháo, có tin ta đã hai đứa vào tường không?” Triệu Vị bụng chén canh lên, “Quang quác quang quác, ồn ào quá.”

“Đại tẩu, tẩu nhìn tam ca! Hắn muốn đánh người!”

“Không phải đại ca người, ta cũng không nói được gì. Có mâu thuẫn, huynh muội các người tự mình giải quyết.”

Trong lúc cười đùa, tiểu lục nhi liên tục chụp bàn tay nhỏ múp míp lên bàn: “Tam ca, hai cánh vịt không để cướp lấy hết nha! Nhị tỷ cũng thích ăn, nhớ để lại một cánh!”

Toàn gia cứ như vậy cười toe toét, dù là cãi nhau, hành sự thiếu quy củ, nhưng lại khiến lòng người cảm thấy ấm áp và an tâm.

Triệu Vị đột nhiên lên tiếng: “Năm nay chúng ta đi biệt viện tắm suối nước nóng không?”

“Tốt, vừa thưởng tuyết vừa ngâm nước nóng, xong lại mang thêm súng săn tam ca chế tạo. Nhị tỷ, chúng ta vừa vặn có thể đi săn.” Triệu Tông hưng phấn đề nghị.

“Muội nghe nói vào năm mới, chùa Liên Thương trên núi sẽ phát com chay, ở đó có một tăng nhân da đen ngoại bang làm điểm tâm rất đẹp! Ngoài ra còn có vũ tăng biểu diễn “Hàm sơn cầu phúc”, muội cũng chưa từng thấy bao giờ!” Tiểu ngũ nhi chờ mong nhìn Từ Tĩnh Thu, “Đại tẩu, chúng ta đi có được không?”

“Nếu mọi người đều muốn, vậy ta tự nhiên đồng ý,” Từ Tĩnh Thu nhìn về phía Triệu Kiều, “A Kiều, muội thấy sao?”

Triệu Vị, Triệu Tông, Triệu Nhụy, Triệu Trấn không hẹn mà cùng giơ hai tay lên, bộp bộp liên tiếp gục xuống bàn, làm ra tư thế giống quỷ lay.

“Nhị tỷ, van người!” Bốn miệng đồng thanh, một lòng đoàn kết.

Triệu Kiều cười đáp: “Vậy ta đi chung với các người!”

Hạ Uyên vẫn còn đang dương thương, theo lời thái y can dặn, ít nhất đến tháng giêng không thể hoạt động mạnh, cho nên hắn chắc chắn sẽ đón tân niên trong thành.

Mất không thấy, tâm không loạn. Nàng trốn xa một chút, miễn cho chính mình đầu nóng lên lại chạy đi tìm hắn.

** **

Liên tiếp ba ngày không thấy Triệu Kiều, mọi người trong nhà Hạ Uyên đều có chút không quen.

Hạ Uyên ngược lại vẫn hết thấy bình thường, nhìn không ra trong đầu nghĩ gì.

Trung Khánh một lần đánh bạo hỏi: “Thất gia, nhìn tình cảnh này, chính là nhị cô nương tức giận không có chỗ xuống tay, bị mất thể diện, lại không có bậc thang để trèo xuống. Sao ngài còn bình chân như vại?”

“Cô ta vô duyên vô cớ vào ám thất, ta hỏi cô ta một câu thì sai chặc?” Hạ Uyên khẽ nhủ mày.

“Không phải ngài sai, ta là nói, thỉnh thoảng cũng cần cho người ta bậc thang trèo xuống mới được, bằng không...” Thấy ánh mắt hắn nhấp nháy, Trung Khánh lập tức ngâm miệng, “Thất gia bận rộn, ta ra ngoài trước.”

Lạnh lùng nhìn cửa thư phòng đóng lại, Hạ Uyên mới bỏ công báo trên tay xuống, bực bội dựa vào thành ghế, nhắm mắt thở dài.

Mấy ngày nay, hắn nghĩ thế nào cũng không cảm giác được, rốt cuộc hôm đó mình làm sai chỗ nào. Triệu Kiều lúc ấy đột nhiên bộc phát cảm xúc, cứ như thể bị hắn khi dễ vậy.

Trước đó lúc hắn nói thẳng là hắn không nhớ gì hết, đại khái sẽ không đối xử với nàng được như trước, thì nàng bảo “muốn thử nhận thức lại.”

Nàng vào ám thất của hắn, hắn phòng bị, chất vấn, thể chẳng phải lẽ thường hay sao?

Tình cảnh lúc đó, hắn thật sự không phải phát cáu thật, mà nàng thì làm như phải nhẫn nhịn lắm, bộ dáng nén khóc, nói vài câu xong liền đi, để lại một đoàn dây tơ rối mù cho hắn.

Có thể nói đạo lý một chút được không? Không hợp ý nữa thì liền không tới, thế là thế nào?

Vấn đề này mấy ngày nay luôn quấy nhiễu hắn, vốn còn định đợi nàng hết giận sẽ đến hỏi cho rõ ràng, cùng nhau nói chuyện đang hoàng.

Hạ Uyên nóng nảy vô đầu: “Rốt cuộc là ai đường thành cái tính khó hiểu như vậy.”

** **

Buổi chiều hai lăm tháng mười hai, tiểu đồng gác cửa vội vã đi vào cửa phòng ngủ Hạ Uyên, hết sức thấp giọng nói với Trung Khánh: “Có khách... khách quý tới.”

“Thế mà cũng rồi lên? Đừng để truyền ra ngoài, khéo lại bị người ta chê cười.” Trung Khánh nhỏ giọng đáp lại, quay đầu nhìn một chút cánh cửa đóng chặt, “Là Triệu nhị cô nương sao? Thất gia hôm nay nhừ đầu, vừa mới nằm nghỉ trưa một lát, chắc là để ta...”

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, lực đạo mãnh liệt, quạt thành một trận gió.

Trung Khánh giật mình, chỉ cảm thấy cổ chột lạnh, vội vàng quay đầu: “Thất gia, ngài tỉnh rồi?”

“Các người nói chuyện quá lớn, làm ồn đến ta.” Hạ Uyên thần sắc bình tĩnh, ngữ điệu thông dong bình thản, “Ai tới?”

Trung Khánh chỉ cảm thấy trên đầu mình cùng tên tiểu trúc đồng kia tung bay hai chữ “oan ức” to đùng. Hai người bọn họ rõ ràng nói chuyện rất nhỏ, trước nay khi thất gia nghỉ trưa, bọn họ cũng là dùng âm lượng này mà đối thoại, chưa từng ồn ào tới hắn. Ai mà nghĩ tới, vị gia này hôm nay lỗ tai tự nhiên thính như vậy?

“Bẩm thất gia,” Tiểu trúc đồng khi này chạy quá nhanh, hơi thở có chút gấp gáp, “Là Lâm đại nhân Lâm Thu Hà.”

Nội vệ tổng thống lĩnh Lâm Thu Hà, quan cấp trên của Hạ Uyên.

Quả đúng là một nữ khách quý, theo lý mà nói, Hạ Uyên nên đến nhà người ta bái phỏng, nào có việc người ta ngược lại đến thăm, khó trách tên tiểu đồng vội chạy đến bẩm báo, sợ mình chậm trễ sai sót.

Hạ Uyên lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái, trong giọng nói ẩn chứa khó chịu: “Dù có là Lâm đại nhân tới cửa, ngươi cũng phải bình tĩnh. Lão đạo chạy vào, nói cái gì cũng không xong.”

“... Hôn phu Lâm đại nhân cũng đến.” Tiểu trúc đồng chậm rãi hít thở, cuối cùng bổ sung một câu hoàn chỉnh.

Lâm Thu Hà ngoài chức danh ra, còn có một danh phận khác, đó là Thành vương phi điện hạ.

Mà hôn phu của cô, dĩ nhiên chính là Thành vương Triệu Ngang.

Nếu như Lâm Thu Hà một mình đến, vậy thất gia nhà mình chỉ cần đội nón quan đi ra đón, tiểu trúc đồng quá lăm thì kinh ngạc một chút, cũng không đến mức đánh mất khuôn phép.

Nhưng nay lại có Thành vương điện hạ đi theo, hần không biết nên dùng cấp bậc lễ nghĩa nào đối đãi với đối vợ chồng nhà này, cho nên mới bị luống cuống tay chân.

“Đã lấy thân phận “hôn phu Lâm đại nhân” mà đến, vậy chính là lấy danh công chức tới đây, không cần đại lễ.” Hạ Uyên trật tự rõ ràng dặn dò.

Tiểu trúc đồng lúng túng đáp vâng, lĩnh mệnh đi mất.

“Thất gia, ta đi mời vợ chồng Lâm đại nhân đến sảnh chính dùng trà,” Trung Khánh rũ mắt nhìn nơi nào đó sau cánh cửa, liếc mạng nhện xuống xúc động muốn chế giễu, “Không phải ngài chờ vị kia nên mới gấp gáp vậy chứ? Xin ngài cũng nên bình tĩnh, trước sửa soạn lại y phục.”

Hạ Uyên thuận theo ánh mắt cổ quái của Trung Khánh nhìn xuống, gương mặt anh tuấn màu đồng bỗng hiện lên một mảnh đỏ chót.

Sau cánh cửa, chính là một đôi bàn chân to đi vớ không đi giày.

“Ta, không, có, chờ, ai, hết!”

Cửa phòng “âm” một tiếng đóng lại, lực đạo mạnh mẽ, so với khi nãy mở cửa cũng không kém nhiều lắm, lại phả vào mặt Trung Khánh một trận đầy gió lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit & Beta: Pianvy Kim—

Kim Vân nội vệ tổng thống lĩnh Lâm Thu Hà cùng hôn phu đến thăm, Hạ Uyên tất nhiên mời phần khách sáo, tất cả cấp bậc lễ nghĩa đều chiếu theo chức vụ Lâm Thu Hà mà thực hành.

Có lẽ có tiết, đem Thành Vương điện hạ đi theo như nhân vật vô hình bên cạnh Lâm đại nhân.

Hần thuyên vài câu xong, Triệu Ngang đột nhiên cười mỉa: “Ta không làm phiền nữa, các người nói chuyện đi.”

Nói xong, gọi Trung Khánh đến, bồi mình đi tới sảnh mộc sau bức rèm che, hứng thú thưởng thức mấy bức tranh chữ trên tường.

Phảng phất hết như khách nhân bình thường, cùng thê tử đến nhà thuộc hạ thăm hỏi mà thôi.

Hạ Uyên không dấu vết liếc nhìn mộc sảnh, khó hiểu vì sao Triệu Ngang lại tránh đi.

Lâm Thu Hà lấy danh nghĩa quan trên của Hạ Uyên mà tới thăm, ngoại trừ lo lắng cho thương thế của hần ra, đương nhiên chuyến này còn liên quan một chút đến công việc nội vệ.

Nhưng “Thích Nhân luật” của Đại Chu có một điều khoản tên là “vợ chồng cộng sinh”. Càng có chức vị cao, vợ chồng càng phải liên kết chặt chẽ, phú quý sẽ chia, phong hiểm đồng lòng gánh vác.

Nếu như một trong hai người phạm tội, gây ra hậu quả xấu, bạn lữ cho dù không biết mà không ngăn cản, thì cũng đều phải gánh chịu trách nhiệm liên quan theo luật án.

Vì duyên cớ này, những cặp vợ chồng nắm chức vụ cao trong triều đình nếu gửi yêu cầu được xem bản báo cáo công việc (báo bị), và được những nơi có thẩm quyền chấp thuận, thì sẽ có quyền được biết việc cơ mật trong công vụ của đối phương.

Thậm chí khi bạn lữ bị trọng thương hoặc tử vong, vào những tình huống nhất định, còn có thể thay nhau nắm quyền hành, cố gắng giảm tổn thất đến mức nhỏ nhất.

Hạ Uyên mất đi một năm kỷ ức, lúc này không biết Lâm Thu Hà đã dâng báo bị đến bệ hạ chưa, hay là gửi rồi mà chưa được chấp thuận.

Nhìn hần nghi hoặc, Lâm Thu Hà cười nhẹ, tiện tay nâng chén trà lên: “Đã làm rồi. Chỉ là chàng lười biếng đã quen, ta cũng không muốn lúc làm việc có người bên cạnh quấy rối, việc nhỏ không đáng kể liền sẽ không đề chàng liên quan.”

“Thì ra là vậy.” Hạ Uyên lấy ngón tay ấn lên thái dương, đột nhiên than nhẹ, “Thật có lỗi.”

Lâm Thu Hà nhấp một ngụm trà thơm, một chốc sau mới ngẩng mặt cười đáp: “Ngươi có thể sống sót mà không ngốc không què, như thế đã là may mắn lắm. Quên chút chuyện thì có gì to tát đâu? Cứ nghe thái y nói, thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng ép bản thân. Muốn biết cái gì thì hỏi người đáng tin, không nên nghe những lời bàn tán.”

“Đa tạ Lâm đại nhân thông cảm,” Hạ Uyên bất đắc dĩ mím môi, “Lần trước ngài phái Tôn Thanh đến giúp ta giải đáp nghi vấn, hần mấy sự tình khác đều nói rõ ràng, chỉ có chuyện Đông thần tế điện ở Lâm Thủy là qua loa đại khái. Ta nói với hần muốn đọc hồ sơ kỷ sự, thì hần lại bảo ta đang dưỡng thương, không thể đọc những hồ sơ này. Thế là có ý gì?”

Hạ Uyên hần ngày trước đảm nhiệm chức tiểu kỳ, thời gian hưu mộc vẫn còn đọc được, vậy tại sao đến lúc làm Tả thống lĩnh thì lại không thể?

“Có một số việc đối với ngươi quá nặng nề, cho nên Thái Y viện mới đề nghị tạm thời không để ngươi tiếp xúc với vụ án Lâm Thủy,” Lâm Thu Hà sàng khoai lưu loát đáp, “Thẳng thắn mà nói, ta sợ ngươi vừa biết được một chút liền đã chịu không nổi.”

Hạ Uyên hơi nhú mảy: “Trong mắt ngài, ta yếu ớt như vậy?”

“Ngay cả đối với người khỏe mạnh cũng có nguy hiểm, huống chi bây giờ vết thương trên đầu người còn chưa tốt. Ta cùng bệ hạ nghĩ rồi, vẫn là nên cẩn thận tuân theo lời dặn thái y, không thể cầu may mà làm bậy, cũng không cần phải nóng vội làm chi.” Lâm Thu Hà cười cười, “Thái y nói, lấy tình trạng của người, dưỡng thương nhiều lắm là gần hai tháng, liền có thể phục chức làm việc. Chúng ta vì cẩn thận, nên muốn đợi người khỏi hẳn mới nói tí mĩ về vụ án thích khách Lâm Thủy, như vậy được chứ?”

Thấy cô rõ ràng đã sớm quyết định từ lâu, mà bệ hạ cũng là có ý tứ này, Hạ Uyên liền không phản bác nữa, chỉ gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Còn có sự tình khác muốn hỏi hay sao?” Lâm Thu Hà nâng chén trà lên.

Hạ Uyên hoàn hồn, ngược mắt nhìn về phía cô: “Lúc này thật cũng không còn gì muốn hỏi nữa. Chỉ có một việc, ta muốn thượng bẩm, đồng thời thỉnh tội.”

Lâm Thu Hà kinh ngạc: “Việc gì?”

“Mấy ngày trước, có người tiến vào ám thất, là nơi ta cất giữ danh sách nội vệ ngầm.” Hạ Uyên thấy Lâm Thu Hà thần sắc chuyển sang sững sờ, tốc độ nói càng gia tăng, “Mặc dù ta không nhớ rõ vì sao ta lại nói cho người đó, nhưng nếu ta không nói cho người đó biết biện pháp để mở ám thất, người đó tuyệt đối sẽ không có khả năng tiến vào được. Nói tóm lại, đây là do ta thất trách, việc trách phạt cứ để ta gánh, không liên quan gì đến người khác.”

Bản thân nàng đã nói, nàng bẩm sinh không đọc được chữ, bệ hạ và đề quân đều biết.

Nhưng hẳn có chức trách, đương nhiên phải đảm đương trách nhiệm. Ngày đó ngay sau khi Triệu Kiều rời đi, hẳn liền lập tức suy nghĩ, việc này vô luận thế nào cũng đều do chính mình thất trách, cần phải tự mình đi tạ tội.

Nhưng sau đó lại thấy, chỉ cần hẳn dâng lên một tấu chương, giấy trắng mực đen rõ ràng, thì chẳng phải Triệu Kiều như ván đã đóng thuyền bị cuốn vào luân sao?

Mặc kệ giữa nàng và hẳn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không thể đẩy nàng vào mớ phiền phức này được.

Cho nên hẳn tính toán đợi khai triều năm sau, chính mình đi tìm Lâm Thu Hà thỉnh tội, kể lại sự tình rõ ràng, thuận tiện gạt Triệu Kiều ra khỏi vòng liên quan, để mình hẳn lãnh phạt là được.

Lâm Thu Hà buông chén trà trên tay xuống, nhú mảy: “Người hiếm khi nhiều lời như vậy, mà vấn đề mấu chốt lại mập mờ không đề cập, thật kỳ lạ. Rốt cuộc thì ai đã vào ám thất?”

“Chuyện đó không quan trọng, người đó cái gì cũng không thấy. Vô luận ngài muốn phạt bổng lộc, giáng chức, hay là giam giữ, ngài cứ nói, ta đều chấp nhận.” Hạ Uyên mấp máy môi.

Lâm Thu Hà nghiêm túc dò xét hẳn một lượt, đột nhiên hai mắt trừng lên, thăm dò hỏi: “Triệu Kiều?”

Lông mi Hạ Uyên run rẩy. Lâm đại nhân làm sao vừa đoán liền trúng luôn?

“Khi thật,” Lâm Thu Hà bừng tỉnh đại ngộ, vừa kinh ngạc cũng vừa buồn cười, cho nên nhìn không được chửi bậy, “Ta chỉ mới nghe nói người quên mất một vài chuyện, ai ngờ lại quên sạch sẽ mọi thứ chứ? Trong thoại bản chẳng phải nói bệnh mất trí nhớ đều là “quên ai cũng được, chỉ trừ người trong lòng” đó sao? Sao đến lượt người lại trái ngược như vậy?”

Lời này khiến Hạ Uyên có chút ngờ ngác: “Sao cơ?”

“Tháng sáu, người ngay trước mặt ta và bệ hạ nói rằng, người không biết làm sao để khiến nàng ấy vui vẻ, chỉ có thể nghĩ ra chiêu quên “triệt để giao phó tính mạng để bày tỏ thành ý”. Bệ hạ khi đó liền nhắc nhở người, hai người còn chưa ước hẹn kết hôn, vội vã gào rống đòi cột chung tiền đồ bản thân với người ta, sớm muộn sẽ đem tính mạng của mình đặt vào tay nàng. Mấu chốt là, khi đó hai người quan hệ vẫn còn mập mờ, cho nên bệ hạ không có đáp ứng.”

Hạ Uyên khó tin trố mắt nửa ngày, bụng chén trà lên giấu đi lúng túng.

“Người có biết lúc đó người trả lời bệ hạ thế nào không?” Lâm Thu Hà dừng một chút, nhìn vào đôi mắt nghi ngờ của hẳn, lại bổ thêm một đao, “Người nói, “tình thế quá cấp tốc, đành phải mặt dày muốn buộc chặt nàng bên cạnh, tuyệt không thể để người khác lợi dụng sơ hở đào góc tường được.”

Chiêu Ninh để dù sao cũng là đường tử của Triệu Kiều, mặc dù không quá thân cận với nàng, nhưng cũng biết vị muội muội này đối với đại sự tự có chừng mực, ngoài ra còn có bệnh bẩm sinh không đọc được chữ, cần nhắc đến hành động của Hạ Uyên lần này chính là vì để theo đuổi, không nên phá hỏng, cho nên cuối cùng cũng đồng ý.

Con mắt Hạ Uyên đã trừng to đến mức không thể lớn hơn được nữa, nước trà trong miệng nuốt vào không được, nhả ra cũng chẳng xong.

Bản thân mình khi đó... thật sự nịnh nọt lấy lòng như vậy?

“Bình thường người chưa từng lỡ mạng làm ầu, khó có một lần nổi điên, huống chi bệ hạ cũng không hiềm nghi gì về Tín vương phủ, cho nên không đành lòng để người khó xử,” Lâm Thu Hà cố gắng nén cười, phun ra một câu tuyệt sát, “Dù sao đi nữa, ai cũng nhìn ra, người rất là cung nịnh nàng.”

Ngậm trà kia rốt cuộc không nhịn được bay ra, hóa thành một vùng hơi nước đầy trời.

Thành vương Triệu Ngang vừa đi xem tranh xong trở lại, tay mắt lạnh lẽ, trong khoảnh khắc Hạ Uyên thất thố, lập tức kéo Lâm Thu Hà nhét vào trong ngực.

Hơi nước phun ra, đầy lưng Thành vương điện hạ.

Một lát sau, Triệu Ngang quay đầu, yếu ớt trừng mắt: “Hạ đại nhân, người thật vô phép tắc.”

Lâm Thu Hà đến giải đáp vấn đề quấy nhiễu Hạ Uyên mấy ngày nay xong, cuối cùng cũng giúp hẳn biết tại sao lại đem chuyện trọng yếu như vậy nói cho Triệu Kiều.

Nhưng hẳn thật khó mà tin, chính mình không ngờ còn có thể làm ra loại sự tình như vậy.

Khó tin nữa chính là, bản thân mình lại có thể đi đến bước đường thích một người phụ nữ đến mức gần như điên dại, đánh mất lí trí.

Mà điều khiến hẳn chấn động cùng bối rối nhất, người ấy không ai khác ngoài Triệu Kiều.

“Trung Khánh, người từng nói, sau lần hồi kinh từ lễ Đông thần tế điển năm ngoái, ta mới quen biết nàng ta, có phải không?” Hạ Uyên híp mắt, trong lòng vô cùng loạn.

(*Từ giờ đổi từ “cô ta” thành “nàng ta” là vừa rồi heng)

Trung Khánh chần chờ một lát, gật đầu: “Vâng, đúng vậy ạ. Trước đó ngài và Tín vương phủ không hề có chút quan hệ gì, Triệu nhị cô nương lại không có công chức trong triều đình, nếu không có mấy cung yến gì đó trong kinh thành, hai người các ngài chắc là khó mà biết mặt.”

Hạ Uyên cong ngón trỏ, lấy đốt ngón tay di vào giữa trán: “Chuyện kia xảy ra hồi tháng sáu, tính ra lúc đó ta với nàng ta quá lắm cũng chỉ mới quen biết được nửa năm”

Ngẩn ngui nửa năm mà thôi, liền đã bình tan tướng bại, không tiếc thân mình chạy đến trước mặt bà hạ kêu lên “ta không cần mặt mũi, chỉ cần nàng ấy và ta chết chung một chỗ?”

Đầu óc loạn đến mơ hồ, Hạ Uyên vô thức nhắm mắt, thấp giọng thốt lên: “Đến cùng là thích vì cái gì...”

Mặc dù hẳn nói một mình, nhưng Trung Khánh đứng trước bàn sách vẫn có thể nghe rõ, thế là tận tâm trả lời ngay: “Ngài thích Triệu nhị cô nương vì cái gì, điều này chưa từng đề ai biết. Hay là, ngài gặp tiểu thư hồi thư xem?”

Hạ Uyên phút chốc mở mắt, sắc mặt lạnh nhạt cộng thêm bức bối chật vật, trông rất giống với một con mèo cáu kỉnh.

“Ta mất trí nhớ, không phải mất trí. Loại chuyện này phải hỏi thế nào?”

Chẳng nhẽ chạy đến trước mặt người ta xong nói, xin làm phiền, lúc trước ta rốt cuộc thích người ở điểm nào nhất vậy hả?

“Đúng là như vậy, xác thực không tiện hỏi,” Trung Khánh cúi đầu nghĩ nghĩ, “Hay là ngài thử lưu tâm quan sát xem, có lẽ có thể giống như quá khứ, nhìn ra điểm tốt của tiểu thư?”

“Nàng ấy liên tiếp ba bốn ngày ngay cả cái bóng cũng không thấy, ta đi chỗ nào nhìn?” Hạ Uyên giận cá chém thớt trừng mắt.

Trung Khánh nghiêm mặt cúi đầu nhăn trán, nhỏ giọng lầm bầm: “Là bốn ngày sao? Ta lại không cảm thấy lâu đến vậy nhi...” Chỉ mới ba ngày thôi mà?

“Người hồi trước ở Phong Nam không phải là gia sư dạy trẻ con sao, làm thế nào mà phép tính như vậy cũng không làm được?” Hạ Uyên hơi khinh bỉ hừ một tiếng, vô cùng buồn bức tự nhéo vành tai mình, “Sau giờ này, tổng cộng chính là 3 ngày 11 canh giờ.”

Đã qua bốn phần năm thời gian, chẳng phải tính là ngày thứ tư rồi ư?

Trung Khánh vô tội bị khinh bỉ nhấc mí mắt lên, mau lẹ dò xét thất gia nhà mình một chút, lại cấp tốc cụp xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Trong lòng hẳn, có một thanh âm đang lớn tiếng cãi lại: Ta lại không có chờ ai, hơi đâu để ý mà đếm chính xác từng canh giờ chứ!

“Người trước tặng lễ vật, ta đi sau viết thư tạ lỗi, chúng ta mang qua Tín vương phủ giao cho Triệu nhị cô nương”, thấy Trung Khánh kinh ngạc, Hạ Uyên lên tiếng giải thích, “Lâm đại nhân đã nói, chuyện kia sớm đã được bà hạ cùng ngài ấy cho phép, việc Triệu nhị cô nương vào âm thất của ta không phải lỗi của nàng, chỉ là ta quên.”

Trung Khánh lĩnh mệnh mà đi, Hạ Uyên thờ ơ mài mực, trong đầu chỉ nghĩ đến một điều bí ẩn: Mê man người ta như thế, rốt cuộc là đã thích người ta ở điểm nào?

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Lão nội hấn lại viết thư!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

— Edit & Beta: Pianvy Kim—

Trung Khánh giao việc chuẩn bị lễ vật giao cho Bàng đại nương: “Thất gia nói, lễ vật để tạ lỗi, không cần quá quý giá. Có điều tôi nghĩ, dù sao đi nữa, Triệu nhị cô nương cũng có thân phận đặc biệt, phải làm sao để vừa quý giá vừa đúng mực, vẫn là xin bà hao tâm tốn trí chuẩn bị cho thỏa đáng.”

Bàng đại nương ở góa nhiều năm, dưới gối không có con cái, ngày xưa là người hầu thân cận bên mẫu thân Hạ Uyên, giúp đỡ lão phu nhân nuôi nấng hần, cũng xem như nhìn thấy hần lớn lên.

Năm năm trước bà cùng Trung Khánh từ gia trạch của Hạ gia ở Phong Nam vào kinh, Hạ Uyên nhớ kỹ mấy năm chăm sóc ân cần khi còn bé kia, cho nên đối đãi với bà khác biệt với người bình thường một chút.

Lấy tính tình của hần mà nói, đương nhiên sẽ không thể làm ra được mấy việc hồi han ân cần, khoe khoang thành tích đối với người thân, hần thông cảm bà đã già lại không có nơi nương tựa, cho nên để bà quản lý khổ phòng trong trạch, lại để bà sống trong một tiểu viện, còn cho nha hoàn và gã sai vặt đến chăm sóc, để bà được an hưởng những ngày tuổi già.

Bàng đại nương cảm tạ ý tốt của Hạ Uyên, nhưng cũng chịu không ăn không ngồi rồi, mà thường hay đi giúp đỡ các nơi trong trạch, chỗ nào thiếu người liền sẽ vào phụ một tay.

“Được, ta vào trong kho chọn ra vài món.” Bàng đại nương vui vẻ đáp, “Mấy ngày nay, mấy đứa nha đầu tiểu tử trong bếp còn thăm nói với ta, bảo sao Triệu nhị cô nương lâu rồi không tới, bọn nó trông mong tiểu thư muốn mời có rồi đấy!”

Trung Khánh bởi vì luôn đi kè kè bên cạnh Hạ Uyên, cho nên hiếm khi theo kịp chủ đề nóng sốt của mọi người, bởi vậy lúc nghe Bàng nương kể thì có chút ngạc nhiên.

“Sắp đến tết rồi, Tín vương phủ chắc là không ít người ra vào, Triệu nhị cô nương cũng không thể suốt ngày chạy tới chỗ chúng ta được.” Trung Khánh buồn cười lại khó hiểu, “Với lại, nhị cô nương tới hay không liên quan gì tới mọi người? Làm sao lại phải rước cổ mong chờ thế?”

Bàng đại nương cười đến mức nếp nhăn ở khóe mắt đều sâu: “Sao lại không liên quan? Ngay cả ta cũng trông mong tiểu thư đến nữa là! Lần trước người kể cho ta chuyện “Hung Dữ Dàn và Lạnh Như Băng” còn chưa xong...”

Mấy ngày Triệu Kiều còn đến, nếu Hạ Uyên ra phòng ngoài đãi khách, thì nàng sẽ rời thư phòng đi tản bộ, tìm người tám chuyện.

Nàng không có loại tính cách tiểu thư kiều căng, khó chịu như mọi người tưởng tượng, hơn nữa còn ăn nói thú vị, mỗi khi nàng vừa mở miệng, liền sẽ có rất nhiều gia nhân trong nhà tụ lại

trước mắt nàng, mà đương nhiên chuyện của nàng cũng không khiến họ phải thất vọng.

Mấy ngày nay nàng không tới, mọi người đều cảm thấy có chút mất mát.

Lúc Trung Khánh trở lại thư phòng, Hạ Uyên đã xếp gọn gàng thư tạ lỗi, đang chuẩn bị lấy sáp niêm phong.

Trung Khánh tự giác tiến lên làm thay, Hạ Uyên lại không chịu, kiên trì muốn chính mình làm.

Đứng một bên cũng không có chuyện cần đụng tay, Trung Khánh xem sắc mặt chủ nhân, thấy không quá nghiêm trọng, liền thuận miệng kể chuyện nghe được từ Bàng đại nương cho hắn nghe.

“...Triệu nhị cô nương cũng hay thật, làm ai cũng ngóng cổ mà chờ, ngay cả Bàng đại nương cũng không thoát.”

Hạ Uyên lúc này vuốt mép thư, cẩn thận hơ sáp trên nền, nghe vậy thì dừng lại một chút, một lát sau mới thờ ơ hỏi: “Bàng đại nương thế nào?”

“Bà ấy nói nhị cô nương kể cho bà ấy nghe chuyện gì mà tên là “Hung Dữ Dẫn cùng Lạnh Như Băng”, vừa mới đến khúc “Lạnh Như Băng lấy ngân phiếu làm quà sinh nhật cho Hung Dữ Dẫn, bị Hung Dữ Dẫn giận đến mức vò cái ngân phiếu kia thành một cục, sau đó chuẩn bị nhét thẳng vào miệng Lạnh Như Băng, mấy ngày sau Hung Dữ Dẫn không chịu gặp Lạnh Như Băng nữa.” Trung Khánh nói xong liền bật cười.

Lạnh Như Băng? Hung Dữ Dẫn? Là cái gì vậy?

Hạ Uyên cau mày, lại hỏi: “Vi sao lấy ngân phiếu làm quà sinh nhật, lại bị vò một cục nhét vào miệng?”

“À, là bởi vì Hung Dữ Dẫn có một lần vô tình bắt được nhược điểm của Lạnh Như Băng, Lạnh Như Băng sợ Hung Dữ Dẫn tiết lộ ra ngoài, cho nên liền suốt ngày kè kè theo dõi. Hung Dữ Dẫn tính tình không tốt, bị người khác suốt ngày bám theo cũng ráng nên giận, thấy Lạnh Như Băng đưa cho mình ngân phiếu lại không nói rõ lý do, Hung Dữ Dẫn liền cho rằng Lạnh Như Băng nghĩ mình lừa đảo hạ lưu, lập tức nổi trận lôi đình.”

“À, đúng là nên tức giận.” Hạ Uyên đem phong thư đã được dán kín đưa tới, “Cho nên, ngân phiếu kia cuối cùng đã bị nhét vào miệng Lạnh Như Băng sao?”

“Bàng đại nương khó chịu cũng là vì chuyện này, khúc sau Triệu nhị cô nương vẫn còn chưa kể hết,” Trung Khánh có chút há hê nhếch miệng, “Xong rồi, sợ là thất gia ngài cũng muốn cùng mọi người ngóh cổ đợi Triệu nhị cô nương trở lại.”

“Người nghĩ nhiều, ta chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.” Hạ Uyên phát tay, “Mặt trời sắp xuống núi rồi, bây giờ đem tặng đồ tới có chút không thích hợp, đợi sớm mai người đem qua Tín vương phủ đi.”

“Vâng.”

Sau khi cửa phòng đóng lại, Hạ Uyên ngưng mắt nhìn vào giá sách đối diện nửa ngày tựa như có điều suy nghĩ.

Thật lâu sau, hắn nâng tay lên sờ sờ sau gáy, không tự giác làm bầm: “Ta làm sao có thể hiểu kì chờ mong người nào chứ.”

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, “Lạnh Như Băng” kia đầu có bị bệnh không? Rõ ràng đang tò tò theo dõi người ta đến mức làm người ta bức mình, tự dưng còn đi tặng quà sinh nhật nữa?

Không biết vì sao, chuyện cũ này lại khiến hắn có cảm giác như đã từng quen biết.

Còn có, tấm ngân phiếu kia rốt cuộc có bị nhét vào mồm “Lạnh Như Băng” hay không?

Giờ tự hôm sau (9-11h sáng), Hạ Uyên ngồi trong phòng ăn, thần sắc mệt mỏi hiếm thấy.

Trung Khánh sáng nay đã đến Tín vương phủ tặng lễ, lúc này bên cạnh hắn chỉ có một gã sai vặt đang gấp thức ăn.

Gã sai vặt nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, nhin không được thấp giọng lo lắng hỏi: “Thất gia, đêm qua ngủ không ngon sao?”

“Đêm qua toàn mơ mấy thứ kì cục.” Hạ Uyên tức giận ngáp một cái, đáy mắt nổi lên một tầng nước.

Cả đêm mơ màng, chỉ thấy Hung Dữ Dẫn bưng bưng lừa giận đang vò ngân phiếu thành một cục, tay cứ nâng lên lại hạ xuống, đến lúc hắn tỉnh cũng không biết rốt cục cái tờ ngân phiếu kia có bị nhét vào mồm Lạnh Như Băng hay không.

Thật là vừa mệt vừa khó chịu, thể xác tinh thần cũng xuống dốc theo.

Đợi đến khi Hạ Uyên mệt mỏi dờ dẩn ăn hết gần nửa chung cháo, Trung Khánh liền trở lại.

“Đã tặng xong đồ hết rồi chứ?” Ngón tay dài Hạ Uyên lướt một vòng quanh mép chén cháo, ngay cả mắt mày cũng không nhấc lên, như thể chỉ là hỏi chuyện bình thường.

Trung Khánh gật đầu: “Rồi ạ.”

Đã nhận lấy quà tạ lỗi, vậy tức là đã đồng ý giảng hòa, không để bụng chuyện lần trước nữa.

“Nàng, có nói gì không?” Lông mi khép hờ khẽ run rẩy. Kỳ lạ, sao bản thân lại có chút khấn trương?

“Nhị cô nương sao ạ? Tiểu thư không ở trong phủ, đã cùng đệ muội đi tiểu viện Tuyền Sơn tắm suối nước nóng rồi ạ. Nói là phải năm sau mới trở lại, đồ vật là Tín vương phi nhận thay tiểu thư. Ngài ấy nói, sáng mai ngài ấy theo thánh giá đi tổ chức mấy nghi lễ cuối cùng để mừng năm mới xong, thì sẽ mang qua cho Triệu nhị cô nương.”

Trong suy nghĩ của Hạ Uyên, bỗng nảy lên một nỗi buồn bức khó nói, nhưng trên mặt vẫn rất bình ổn, không mấy may có chút rung động nào: “Đã biết.”

Tết nhất tới nơi, còn mang người trong nhà ra tiểu viện bên ngoài, kỳ cục. Hừ.

Buổi trưa 27 tháng 12, khi xa giá Tín vương phi vừa đến tiểu viện Tuyền Sơn, thì cũng là lúc Triệu Kiều cùng các đệ muội đi săn trở về.

Giữa đường núi vô cùng hẹp và dài, Triệu Kiều khoác một bộ trang phục thợ săn đen trong ngoài đỏ, trong rất hiển ngang khỏe khoắn, trên vai nàng vác một cây “Thủy Liên Châu”, cùng các đệ muội cười vui vẻ, đưa lưng về phía trời chiều chậm rãi đi tới.

Từ Tĩnh Thu lấy tay che miệng, đè nén nụ cười: “Các người thừa dịp huynh trưởng không ở đây, tẩu tử ta dễ tính dễ nói chuyện, cho nên mới lấy “Thủy Liên Châu” của tam đệ đem đi săn phải không? Sau này có muốn tìm ta khóc lóc, một đồng bạc ta cũng không cho đâu nha!”

Thứ mà lão tam Triệu Vị tinh thông nhất, chính là súng đạn.

Khẩu “Thủy Liên Châu” này chính là do cậu căn cứ trên bí tịch tiền triều mà cải tiến, uy lực chẳng những vượt xa cung nỏ, mà còn mạnh mẽ hơn cả các loại súng ống cầm tay của Binh bộ. Tầm bắn nhiều khi dài hơn ba trăm bước, còn có thể bắn liên tục mười một phát.

Mấu chốt chính là, để làm ra thứ này mất rất nhiều phí tổn, mỗi lần sử dụng mười một phát “đạn được” kia chẳng khác gì vung tiền ra đốt, cho nên trước mắt, không có khả năng sản xuất ra nhiều, mang thanh danh động trời, lại cũng là bảo bối hiếm có khó cầu.

Mọi người vừa nhìn thấy đại tẩu, liền lập tức lộp bộp mở rộng bước chân chạy tới.

Triệu Kiều ập đến chộp lấy vai của nàng, cười hắc hắc: “Tẩu đường đường là Tín vương phi điện hạ, là Từ đại nhân khoác đồng phục ngự sử trắng tinh, vậy mà lại cò kè mặc cả vài ba đồng bạc với các đệ muội hay sao?”

“Ta chính là quân gia cần kiệm, còn các người thì sao hả?” Từ Tĩnh Thu mỉm cười lấy khăn tay của mình ra đưa cho nàng.

“Đại tẩu, do tẩu chưa nhìn thấy, nhị tỷ quả thực,” Lão tứ Triệu Tông mặt mày hớn hờ, “là một tay thiện xạ đó nha! Thứ này của tam ca vào tay nhị tỷ, thật sự là như buồn ngủ mà có gối đầu vậy...”

“Vị von kiêu gì vậy.” Triệu Vị đẩy đầu cậu một cái, một mặt cười tươi nói với Từ Tĩnh Thu, “Đại tẩu đi đường vất vả, vẫn nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút. Đợi tối chúng ta mang thỏ ra nướng!”

Nói xong liền chỉ chỉ vào cái bao Triệu Tông đang vác, trên bao có một chút vết thấm máu.

Đáng thương cho Từ Tĩnh Thu vốn là quan văn, “thò” đối với nàng có một ngụ ý đặc biệt, cho nên sắc mặt lập tức chuyển xanh thành trắng, lại từ trắng thành đỏ, một lúc lâu cũng không mở miệng nói nên lời.

“Lão tam người xong đời rồi, xương kim khí từ nay chấm dứt vì chuyện nướng thỏ,” Triệu Kiều có chút hà hê cười, kéo Từ Tĩnh Thu bước vào trong tiểu viện, “Sợ thì đừng nhìn, nướng xong sẽ hết sợ. Kỳ thật chúng ta còn có gà rừng và mấy thứ khác nữa...”

Vào đến bên trong tiểu viện, Từ Tĩnh Thu cuối cùng cũng hoàn hồn.

“Phải rồi, hôm qua Hạ đại nhân phái Trung Khánh đến tặng muội một cái bình Khánh Châu men hồng (*), còn tự mình viết một phong thư, nói là Hạ đại nhân đáng lẽ tạ lỗi.” Từ Tĩnh Thu nấp mấy môi, “Ta tự chủ trương thay muội nhận.”

Triệu Kiều đang cầm khăn tay lau mồ hôi trán sững lại, kinh ngạc, không nói gì, càng không nhúc nhích.

Từ Tĩnh Thu vội vàng giải thích: “Mấy ngày trước bệ hạ đặc biệt phái người đến dặn ta, nói tình hình trước mắt của Hạ đại nhân tương đối đặc thù, hy vọng nhà chúng ta thông cảm hần một chút, không nên khó xử hần quá.”

“Tuy nói dĩ vãng bệ hạ rất coi trọng hần, nhưng lần này giống như càng...” Triệu Kiều như có điều suy nghĩ thầm nói, chợt dừng lại cười cười, “Không phải muội để ý tẩu nhận đồ, cái này là chuyện nhỏ thôi. Cho dù bệ hạ có không dặn dò đi chăng nữa, nếu hôm ấy muội ở nhà, tất nhiên cũng sẽ vẫn thư.”

“Vậy là tốt rồi, khi nãy ta cứ tưởng muội giận.” Từ Tĩnh Thu nhẹ thở một hơi, “Bình kia ta đã để ở nhà rồi, chỉ cầm phong thư mang theo.”

Triệu Kiều cần mồi đến hần dầu rằng, cuối cùng khẽ rít một câu: “Ta không có giận huynh biết chưa, ta chính là giận cái đồ đầu heo huynh sao lại không nhớ được việc kia chứ!”

Hôm đó lúc bước ra khỏi mật thất, rõ ràng đã nói với hần rất rõ ràng.

Nàng! Bẩm sinh! Không!! Đọc! Được! Chữ!

Vậy mà lão nội nhà hần còn viết thư?

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Kiều: Viết thư cho một kẻ mù chữ, chuyện này mà cũng làm ra được?!!! Đây tuyệt đối không phải tình yêu!!

Hạ Uyên: ... Ta có thể giải thích o(╯___╰)o

(*) Bình sứ Khánh Châu Hồng Dứu

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tìm ta để làm gì?

Nhận lấy phong thư từ Từ Tĩnh Thư xong, Triệu Kiều không muốn mở ra nhìn, nhưng lại thấy hơi luyến tiếc, chỉ có thể cười gượng, đem lá thư đáng thương kia ném lên trên giường.

Quay lưng chống nạnh một lúc lâu, nàng quay người lại, chép miệng nhặt phong thư kia lên, bóp chặt trong tay.

Sau một hồi do dự, nàng cắn môi, hít một hơi gạt dấu niêm phong, rút ra tờ giấy bên trong.

Sau đó, ngây ngẩn.

Trên tờ thư không hề có chữ, chỉ có những bức họa.

Hóa ra chuyện mà hôm nàng ở trong ám thất nói với hắn, hắn vẫn để trong lòng, biết được điều này, cổ lửa giận trong lòng Triệu Kiều chậm rãi nguôi đi, hốc mắt có chút chua xót.

Vạn không ngờ tới, bức thư tạ lỗi mà hắn tự tay viết, lại chính là từ về mà nên.

Dĩ vãng Hạ Uyên từng nói với nàng, bởi vì hắn sinh ra trong thời chiến loạn, luôn phải lang bạt kỳ hồ, sống những ngày trốn chui trốn nhủi, những thứ không cần thiết cho sinh tồn như âm luật, vẽ vời, thưởng hương, dùng trà, hắn căn bản không bao giờ có cơ hội được học.

Về sau, hắn căn răng quyết chí, khổ luyện học tập.

Triệu Kiều nhìn lá thư trong tay, vừa muốn cười, vừa có chút đau lòng.

Hạ Uyên thiên tư không tồi, lại quyết tâm kiềm chế tâm tính, mấy năm sau tuy không gọi là tinh thông, nhưng tuyệt đối cần gì có đó, đều vừa đủ dùng.

Có điều hắn như cũ không hề thích vẽ tranh, cũng không thích mấy cái gì mà nghe nhạc, thưởng hương, dùng trà.

Hắn thuở thiếu thời, chỉ vì vài chuyện mà bị người ta đồn đại nhiều điều ác ý, cho dù tới nay đã qua rất lâu, nhưng loại cảm giác lúng túng cùng khó xử kia vẫn còn là bóng ma trong lòng hắn.

Thế mà bây giờ, chỉ vì để viết thư tạ lỗi cho kẻ mù chữ như nàng, hắn lại nghiêm túc nhắc bút lên, làm ra những chuyện mà mình không thích.

“Dù không nhớ rõ, nhưng vẫn biết ta sẽ không cười nhạo huynh có phải hay không?” Triệu Kiều dùng sức làm tan đi hơi nước trong mắt, nghiêm túc ngắm bức họa nhỏ trên giấy, khóe

môi giương lên.

Trong bức họa, có một con hồ ly nhỏ oai phong lẫm liệt đang ngồi trên ghế, nó hất cằm một cách kiêu ngạo, đuôi to dựng thẳng, uy phong như chiến kỳ.

Trước ghế, có một người không rõ dung mạo, chỉ thoáng thấy được gương mặt tròn cùng đôi lông mày. Người đó cung kính khom người, khom đến mức lưng cũng cong thành một vòng tròn.

Một lúc lâu sau, Triệu Kiều nghiêm túc xếp thư nhét lại vào phong bì, lại búng tay vào nó nói: “Hừ, đồ tiểu nhân không có mặt chi có lông mày.”

Sau khi Triệu Kiều tắm rửa thay y phục xong, thì cũng đến khi mặt trời lặn.

Tiểu ngũ nhĩ Triệu Nhụy ngoài cửa nhảy lên hô: “Nhị tỷ nhanh lên đi! Thủy Thủ Viên sắp chuẩn bị xong lửa nung rồi, tiểu lục nhĩ đã cùng đại tẩu và tam ca tứ ca tới, chỉ còn hai chúng ta là chưa đi nữa! Tam ca nói hai chúng ta mà không nhanh chân thì ngay cả thịt cũng chẳng có mà ăn đó!”

Tiểu cô nương còn chưa thành niên, giọng nói vừa ngọt ngào vừa trong trẻo, hơn nữa Triệu Nhị bá đại tướng quân Chung Ly Anh làm sư phụ, võ nghệ được dạy dỗ vô cùng bài bản, hơi thở vì vậy cũng rất vững vàng.

Lúc này cô bé nhảy lên nói, chữ chữ như châu ngọc phá cửa sổ, đỉnh đang vọng vào bên trong, khiến sự yên lặng đến mức khó chịu này giờ bị phá vỡ.

Triệu Kiều đang ngồi trước gương đồng phiến muộn đến xuất thần, nghe vậy thì bật cười nói: “Đứa bé tiểu ngũ nhĩ này, mới sáng sớm nay bị lão tam đánh cho lần thật xa, còn tức giận đến mức khóc lóc hồ “Ta không cần tam ca nữa, đôi này nếu còn gọi một tiếng tam ca, ta chính là chó con”. Vậy mà chưa được bao lâu đã muốn bội ước rồi.”

Nguyễn Kết Hương thay nàng chải đầu, đôi mắt cong cong cười đáp: “Chỉ là tiểu cô nương mới mười mấy tuổi mà thôi, lúc nổi nóng liền nói bậy vài ba câu, sao có thể ghi thù thật.”

Chuẩn bị sẵn sàng xong, Triệu Kiều ra ngoài, phức tạp nhìn mọi người của mình: “Đi thôi.”

Triệu Nhụy đuổi theo, lại quay đầu nhìn nàng hỏi: “Nhị tỷ, sao lại nhìn ta như vậy? Còn cười nữa?”

“Buổi sáng không phải muội nói không cần tam ca nữa sao?” Triệu Kiều đùa, “Làm sao khi này ta nghe muội gọi một tiếng tam ca rõ ràng thế nhỉ.”

Triệu Nhụy nhớ tới chính mình sáng nay thân nhiên thể thốt trước mặt mọi người, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, vừa đi vừa chạy: “Vây, vây huynh ấy về sau xin lỗi ta đi! Huynh ấy chịu cúi đầu làm hòa, ta liền rộng lượng coi huynh ấy là tam ca!”

“Được.” Triệu Kiều cười đến mức bả vai run run.

“Nhị tỷ... ta không phải... Này nha! Hắn là tam ca, ta thích hắn, tự nhiên muốn tạo cơ hội cho hắn làm hòa. Cũng giống như ta thích nhị tỷ, nếu tỷ không cần thận khi để ta mà chịu xin lỗi, vậy ta cũng sẽ làm như vậy nha!”

“Được rồi, là tiểu ngũ nhĩ của chúng ta khí phách,” thấy Triệu Nhụy sốt ruột, Triệu Kiều cũng không đùa giỡn nữa, xoa lên đỉnh đầu mềm mại của cô bé, “Ta thật hâm mộ muội!”

Tiểu cô nương bỗng dưng được khen lập tức an tĩnh, gãi mặt nói: “Tỷ là đại nhân, hâm mộ đứa nhỏ như ta làm gì?”

“Hâm mộ muội sống không tìm không phổi như vậy, lại vẫn là có tư vị hơn...” Triệu Kiều mỉm cười, phóng mắt về phía xa dõi theo hoàng hôn xuống núi, “Nếu ta vẫn còn nhỏ như muội thì tốt, sẽ không có nhiều chuyện phiền não như bây giờ.”

Sống thật đơn giản, vui thì cười, giận thì mắng, nói trò mặt liền trở mặt, muốn đôi ý liền đôi ý.

Không cần phải lo lắng thể diện trước sau.

Trưởng thành, thật là vô nghĩa.

Đêm không trăng, bầu trời đen như mực, ôn nhu bao lại một núi tâm sự.

Hạ Uyên chấp tay đứng dưới hiên, ánh mắt nhìn về phía Tuyền Sơn ở ngoại ô, bụng dạ chất đầy trăm ngàn nỗi khổ tâm.

Hí vọng “nàng” nhìn thấy thư tạ lỗi kia, sẽ không còn giận nữa.

Hôm nay là 27 tháng 12, lần trước Triệu Kiều đã từng nói, sinh nhật của nàng chính là ngày 27. Quy củ trong nhà không cho phép ăn mừng quá mức linh đình, có thể chơi đùa thoải mái một chút cũng tốt.

Hạ Uyên căn cứ vào lời bàn tán xung quanh mà suy đoán, nếu như hắn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở Lâm Thủy, thì chắc lúc này đã đang cùng Triệu Kiều bàn hôn sự rồi.

Tất cả mọi người đều nói, Triệu Kiều đáng lý ra đầu tháng mười một cũng nên tùy giá xuất kinh, nhưng nàng nhiễm phong hàn mãi mà không hết, cho nên đành phải ở lại kinh thành dưỡng bệnh.

Trong kinh ai cũng biết, nàng từ trước đến nay luôn là một “xích không giam được chân cuồng” cô nương.

Nhưng từ đầu tháng mười một đến đầu tháng mười hai trước khi hắn được đưa về kinh, nàng tựa hồ cũng chỉ ra khỏi nhà hai, ba lần, hiển nhiên rất chú tâm dưỡng bệnh.

Cần nửa tháng không bước một chân ra khỏi nhà, chuyện như vậy tính trên người nàng thật sự rất hiếm thấy.

Nàng vắng lời thái y chuyên tâm dưỡng bệnh, hẳn là vì đang mong chờ hắn trở về.

Nàng muốn đợi khi người trong lòng trở lại, thì tinh thần sức khỏe đều đã sẵn sàng, trịnh trọng cùng hắn ước hẹn trăm năm.

Dù đây đều là những điều Hạ Uyên chấp vạ và suy đoán, trong đầu hắn vẫn trống không như cũ.

Thế nhưng, khi nghĩ đến kết quả mà Triệu Kiều luôn trông mong lại tồi tệ như vậy, không biết nàng sẽ lấy tâm tình gì để đón sinh nhật mười bảy lần này, trong lòng hắn liền dâng lên một

nổi đau đón khó hiểu.

Chính là đau đến mức không nói nên lời.

Không phải loại đau vì đao kiếm, cũng không phải loại đau vì lửa thiêu.

Mà giống như có trăm ngàn cây châm đang liều mạng đâm vào lòng hân, cho dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại cảm thấy đau đón đến day dứt.

Quá kỳ quái, Hạ Uyên nhắm mắt, bàn tay chậm rãi đề lên ngực.

“Thất gia, ngài sao vậy?” Trung Khánh muốn đi lên đỡ, lại bị hân nghiêng người né tránh.

“Ta cũng không biết,” Hạ Uyên cố gắng quên đi loại cảm giác đau đón kia, “Chắc là vì đêm nay quá lạnh mà thôi.”

Hân cất bước trở về phòng ngủ, ánh mắt lại vô thức hướng về Tuyền Sơn.

Không biết khi nào nàng mới trở lại?

“Bẩm thất gia, hôm ta mang đồ tạ lỗi qua Tín vương phủ, vương phi điện hạ đã nói, có lẽ tầm năm sau mới trở về. Mặc dù không nói ngày cụ thể, nhưng mà sớm lắm cũng phải tuần đầu tháng sau. Thất gia, ngài bỗng dưng nhớ Triệu nhị cô nương sao?”

Trung Khánh đi theo đột nhiên hỏi, Hạ Uyên mới hiểu chính mình đã vô tình nói ra suy nghĩ trong lòng, lập tức bối rối đến mức muốn độn thổ.

“Bỗng dưng cái gì? Nhớ nhưng cái gì?” Hạ Uyên lạnh lẽo cứng rắn đáp, mà kỳ thực cũng chẳng biết mình đang nói cái gì, “Ta chỉ là muốn biết, rốt cuộc Hung Dữ Dẫn có nhét cục ngân phiếu vào miệng Lạnh Như Băng không mà thôi.”

Nàng cái đồ ham chơi, sao lại phải ở lại Tuyền Sơn lâu như vậy? Nơi đó có gì thú vị chắc?

Nhóm của Triệu Kiều quả nhiên đúng như Trung Khánh dự đoán, mọi người dự tính ở lại Tuyền Sơn chơi tới mười tháng một mới trở về kinh thành.

Ba ngày đầu, nhóm Triệu Kiều đến chùa Liên Thương trai giới mừng năm mới, lại cùng nhóm võ tể hộ sơn cầu phúc, sau đó vô cùng cao hứng trở lại tiểu viện, thì cũng là lúc biết quan truyền lệnh mà bệ hạ phái tới đã đợi bọn họ nửa canh giờ.

Quan truyền lệnh mang đến hai tin tức.

Một là khẩu dụ của Chiêu Ninh để dành cho Triệu Kiều và Triệu Vĩ: “Vào mừng bảy đến mừng mười, bệ hạ cùng đế quân sẽ cùng thần dân quan lại đi tiếp sứ giả ngoại bang, lệnh cho Tín vương phủ nhũ tiểu thư Triệu Kiều và tam công tử Triệu Vĩ đi theo phái đoàn.”

Triệu Kiều nghĩ nghĩ: “Là sứ đoàn hải ngoại mà Tuế Hành Chu đại nhân của Hồng Lư tự trước đó đón tiếp sao?”

“Bẩm nhị cô nương, đúng là như vậy.”

Tin tức còn lại chính là thay chủ quan phủ Đô ngự sử Kỳ Quân Chính chuyển đạt cho Từ Tĩnh Thư: “Kỳ Quân Chính đại nhân mời Từ ngự sử mau chóng về thành, Đô ngự sử có công vụ khẩn cấp, cần toàn bộ quan viên đến bàn bạc.”

Lần đi chơi này thế là hỏng.

Trường tẩu phải hồi thành xử lý công vụ khẩn cấp, nhị tỷ và tam ca cũng phải sớm về để chuẩn bị, mấy đệ muội tuổi nhỏ còn lại đương nhiên sẽ không ở lại chỗ núi non hoang dã này, chỉ đành phải đi theo trở về.

Xe ngựa Tín vương phủ vội vã hồi thành trước khi đến giờ đóng cổng.

Triệu Kiều mới bước vào Hàm Vân điện, miệng vừa nhấp nửa chén trà nhỏ, còn chưa kịp đi tắm rửa thay đồ thì Kết Hương đã đến bẩm báo: “Nhị cô nương, tiểu đương gia Kỳ Hồng phái người đến chuyển lời, nếu ngày mai ngài rảnh rồi thì xin hãy qua Liễu Hạng một chuyến, có chuyện gấp cần ngài định đoạt.”

Triệu Kiều nghĩ nghĩ, gật đầu: “Em gọi Ngân Bình nói chuẩn bị trang phục cho mừng bảy sắp tới. Mặc dù chỉ là tùy giá tiếp đãi sứ đoàn ngoại bang, nhưng cũng không thể có nửa điểm sai lầm, chuyện liên quan đến thể diện triều đình, nhất định không thể có nửa điểm sai sót. Tiếp khách cũng chỉ kéo dài mấy ngày, nhớ phải tỉnh táo một chút.”

“Vâng ạ,” Nguyễn Kết Hương thưa xong lại nói, “Còn có, Hạ đại nhân cũng phái người tới, nói mấy ngày nữa nếu có thể dành chút thời gian, thì thỉnh cầu người ghé qua phủ một lần.”

Hân? (*) Triệu Kiều vô cùng ngoài ý muốn ra sức trừng mắt nhìn: “Quy Âm Đường lấy chuyện bà tám thay com, ta vừa trở về Kỳ Hồng liền phái người đến, cái này không nói, nhưng Hạ Uyên tên kia vì sao cũng tới đúng lúc như vậy?”

*(*Vi coi như Triệu Kiều đã dứt tình nên mình cũng đổi nhân xưng)*

Chẳng lẽ hân gái người ngồi ở cửa thành, chuyên để hóng hót tin tức xem nàng về thành hay chưa sao?

“Người đó có nói hân tìm ta làm gì không?”

Lấy vẻ mặt “ta không biết cô” của Hạ Uyên trước nay, hân là đánh chết cũng không bao giờ cho người qua mời nàng đến phủ, thậm chí chắc còn ước nàng đừng có qua làm gì, tránh để hai bên xấu hổ nữa là.

Hân bây giờ có phải là đã nhớ ra chuyện gì hay không? Hoặc là, hân vẫn chưa nhớ được, nhưng mà đã biết nhớ mong nàng rồi?

Có lẽ nào là vậy hay không?

Nàng mong đợi nhìn Kết Hương đang cúi thấp đầu, áp lực nhỏ giọng hỏi: “Nói là vì, Hạ đại nhân muốn thỉnh giáo người, Hung Dữ Dẫn cuối cùng có nhét ngân phiếu vào miệng Lạnh Như Băng hay không ạ.”

Tâm hồn bị dội một gáo nước lạnh, cả người đông cứng. Chỉ trách nàng quá dễ kích động, tự mình đa tình.

Thật lâu sau, nàng xụ mặt nói: “Người kêu tên kia chuyển lời cho hần, ta bận lắm, không rảnh qua. Nhưng chuyện của Hung Dữ Dần và Lạnh Như Băng rất đơn giản, tóm gọn một câu là: “Dữ Dần rút dao, đâm chết Lạnh Như Băng tại chỗ!”

Tên hỗn đản hại nàng cao hứng hụt, tuy không thể đánh hần, nhưng “đâm chết” hần một lần để trút giận thì vẫn được.

Editor: Ko biết mọi người đã chuẩn bị Tết đến đâu rồi nih?

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Pianvy Kim –

(Spoiler: Mọi người quên chương cũ chưa:v chương này có vạc dấm=)))))

Sáng sớm hôm sau, Triệu Kiều dùng bữa điểm tâm đơn giản xong thì chuẩn bị đi tới Liễu Hạng.

Đi khỏi Hàm Vân điện không xa liền gặp phải tam đệ Triệu Vị.

Triệu Vị đang rảnh tới mức nhàm chán, lập tức bám theo nàng: “Nhị tỷ, hôm qua tỷ kêu người tới nhắn cho bên Hạ gia à?”

“Là “đáp lời,” do hần phái người tới, ta mới tiện thể nhắn lại.” Triệu Kiều mắt nhìn về trước, xấu hổ đáp.

Ngủ một giấc xong, tinh táo ngấm lại, liền không thể không thừa nhận rằng, chuyện kia đúng là có thể khiến người ta cười nhạo muốn bất tỉnh.

Giận dữ liền kêu “chết đi”, chẳng phải chỉ có mấy đứa bé mới làm vậy ư?

Triệu Vị cười nhạo: “Không phải tỷ nói không còn thích hần nữa sao? Vậy thì bình thân coi hần như người không quan hệ là được thôi. Hần mời tỷ qua phủ, tỷ muốn thì đáp ứng, không muốn thì cự tuyệt. Chuyện đơn giản như vậy, tỷ tự đừng nổi nóng làm gì?”

“Ta nói sẽ không thích hần nữa,” Triệu Kiều tức giận chép miệng, “Nhưng loại chuyện này sao mà đơn giản vậy được? Nói “không thích” là có thể không thích được luôn chắc?”

Cũng trách nàng thiếu kinh nghiệm yêu đương. Người ta nói cảm được thì buông được, nhưng phải thử qua mới biết, lòng người cũng là thịt, bị một chút ti vết khắc lên, có cách nào mà xóa bỏ ngay được.

Thế nhân đều nói tự vị của mỗi tình đầu chỉ có thể gặp một lần trong đời. Sau này cho dù cảm mến bất cứ ai chăng nữa, thì cũng sẽ đều không giống như trước..

Nếu ai cũng có thể “cảm được thì buông được”, vậy thế gian này cũng sẽ chẳng còn những yêu hận lâm ly, đắng cay ngọt bùi nữa.

Triệu Kiều nàng bỗng dưng bị Hạ Uyên bỏ quên, lẻ loi trơ trọi đứng trên con đường vốn đã từng là của hai người, lòng vừa chua vừa đắng, chặt vật lúng túng, dễ dàng nóng nảy, ngũ vị tạp trần, muốn bỏ mà không được. Nghĩ thông suốt đạo lý đầu có nghĩa là có thể lạnh lùng trấn định con tim.

“Hãy, yêu đương gì, thật là đáng thương,” Triệu Vị chấp tay sau lưng, vừa đi vừa lắc đầu, “Về sau tỷ dự tính thế nào?”

“Không muốn nhắc đến nữa,” Đáy lòng là cảm giác mặt mũi cùng sốt ruột, “Ta đều hiểu đạo lý, chỉ là vẫn không chịu nổi ủy khuất.”

Nàng thực ra vẫn biết, hôm qua Hạ Uyên phái người đến, hơn một nửa chính là có ý tứ muốn lấy lòng hòa giải.

Nhưng nàng không xác định được, ý tứ này chính là vì hần không muốn người ta nói “Hạ công tử đã trở mặt với Tín vương phủ nhị cô nương”, hay là chỉ đơn thuần muốn gặp nàng.

Nàng tức giận, bởi vì nàng hy vọng về sau.

Nhưng mọi lời nói lẫn hành động của hần, cuối cùng lại nghiêng về về trước nhiều hơn.

“Ấn tượng của hần về ta đã dừng lại ở trước thời điểm chúng ta quen biết. Khi đó hai chúng ta không có quan hệ, hần coi ta như tiểu thư hoàng tộc mà sống vô phép tắc, còn ta thấy hần đồ mặt gỗ cứng nhắc lạnh lùng, tuyệt không thể thành bằng hữu. Nếu không vì duyên phận lúc hồi kinh, có lẽ cả đời này chúng ta sẽ chẳng nói với nhau được quá trăm câu.”

Nhớ tới chuyện cũ, Triệu Kiều bất đắc dĩ cười tiếp: “Bây giờ chẳng qua là đã trở về điểm ban đầu mà thôi.”

Bởi vậy, dù lý trí bảo nàng, những chuyện hần làm đều là đương nhiên, nhưng thâm tâm nàng vẫn sẽ không nhịn được đau lòng, không nhịn được nổi nóng.

Chẳng phải nàng hẹp hòi lắm lời, mà đối với nàng, hần không phải người xa lạ, vậy mà dưới mắt hần, nàng lại là kẻ qua đường, nàng khó chịu cũng vì vậy.

“Thôi, chờ xong việc tiếp đón sứ đoàn ngoại bang xong, ta lại nghĩ kĩ về việc này sau.”

Buổi sáng, Triệu Kiều đến ngõ Liễu Hạng.

Kỳ Hồng vừa đi vừa nói: “Hôm qua là mừng một, Kinh Triệu phủ đột nhiên phát băng cáo thị, bên trong là mệnh lệnh của bộ hạ, viết “Nghiêm cấm vu thuật Hi Di, ai vi phạm sẽ bị nghiêm trị.”

“Hi Di? Nghe có chút quen tai. Là cái gì vậy?” Triệu Kiều buồn bực nghĩ.

Kỳ Hồng đáp: “Lần trước lúc ta tới đọc báo mẫu cho cô nghe đã từng nói qua vụ “Hi Di thần môn”. Lúc ấy cô đã dặn ta nhắc nhở các chương quỹ lưu ý đám người này, nếu có xảy ra phạm pháp liền lập tức báo cho quan phủ. Cho nên quan phủ đã để mắt tới bọn hần từ lâu.”

“À, chính là cái môn phái Hi Di có thể tiến vào tiên cảnh.” Triệu Kiều gật đầu, rào bước đến thư phòng trong viện phía nam, “Bây giờ bị bắt rồi à? Bàng cáo thị nói thế nào?”

Kính động đến mức khiến bệ hạ giáng lệnh ngay vào mừng một tết, hiển nhiên là đã phạm trọng tội đến mức tử hình.

Kỳ Hồng đợi nàng ngồi xuống mới trả lời: “Nói là “lấy yêu thuật tà đạo mê hoặc bá tánh, mượn cơ cúng bái, mua bán bùa được mà vơ vét củ cải, mưu đồ gây rối”, phù nha môn Hoài Nam châu đã phái người diệt trừ bọn hần ngay giữa cửa khẩu, có điều vẫn chưa bắt được kẻ đứng sau.”

“Cáo thị nói thế này chẳng phải mơ hồ quá sao? Đột nhiên ra pháp lệnh “không được làm cái này, không được làm cái nọ, không cần biết nguyên nhân”, bách tính sẽ đồng ý?” Đuôi lông mày Triệu Kiều giờ lên, “Chương quỹ bên đó có gửi tin tức gì về không?”

“Mấy ngày nay, Tiểu Phi liên tục đến các châu Hoài Nam, Khánh, Toại để lấy tin tức.” Kỳ Hồng đáp, “Hi Di thần môn” kia cũng không vừa, bán thứ nước thánh, nói uống một ngụm là có thể thấy tiên cảnh. Người thường uống một lần sẽ lại muốn uống lần hai, đã dính vào liền không thể thoát. Ngoài ra bọn hần còn bán một thứ thuốc kì lạ, nghe nói kẻ cả khi bị đao chém vào người, máu chảy ồ ạt cũng không thấy đau đớn. Hơn nữa, bọn hần còn tuyên bố biết được pháp thuật khiến người sắp chết kéo dài tính mạng, ra giá rất cao.”

“Bọn tà ma này, khó tránh khiến bệ hạ ra lệnh khắt, bàng cáo thị của Kính Triệu phủ cũng không dám nói tí mĩ!” Triệu Kiều quá ngạc nhiên, không nhịn được chửi bậy, “Nếu dân chúng đều tin tưởng, vậy chẳng phải khắp nơi đều là tội đồ sao?”

Uống thứ thuốc quý quái kia xong, bị đao đâm cũng không đau đớn, thế thì có chuyện gì mà không dám làm?

Lại thêm thủ đoạn “kéo dài tính mạng” kia, thật sự...

Cho dù phạm tội giết người phóng hỏa, phạm phải tội trọng, bị quan phủ bắt được tử hình, nhưng người nhà chỉ cần bỏ tiền là có thể kéo dài mạng sống, đã thế...

Có trí óc một chút cũng hiểu được chuyện này quá mức hoang đường, nhưng trên thế gian này, cái gì cũng có thể xảy ra.

Nếu có kẻ thật sự tin vào việc “người sắp chết có thể dùng tiền để kéo dài dương thọ”, vậy khó đảm bảo sẽ không có vài tên điên cuồng muốn liều lĩnh, muốn làm gì thì làm.

Kỳ Hồng nói tiếp: “Sau khi có bàng cáo thị, An Chi liền tranh thủ tập hợp mấy thuyết sư, dự tính sẽ nhanh chóng đến các khu đông người để thông báo chuyện này.”

Ba tiểu đương gia dưới trướng Triệu Kiều ở Quy Âm Đường gồm có Tiểu Phi quản lý thu thập thông tin, Kỳ Hồng quản lý tạp san, An Chi quản lý nhóm thuyết thư, mỗi người có chức vị riêng và tương trợ lẫn nhau.

Nhóm thuyết thư của Quy Âm Đường rất khác với những người thuyết thư bình thường.

Ngoại trừ những chuyện tình lam lý, hành hiệp trượng nghĩa, các loại gia sự, nhóm thuyết thư Quy Âm đường còn tóm tắt lại bàng cáo thị cho dễ hiểu, bằng lời nói sinh động và thú vị mà giảng cho những bách tính không biết chữ nghe.

Khi trước, vì có nhiều người không biết chữ, không biết pháp luật, cho nên mới vô tình phạm pháp, mà quan lại thì chẳng mấy khi vào chốn dân gian giảng giải, cho nên nhóm thuyết thư của Triệu Kiều thuận thế mà sinh, giữa chốn dân gian rất được yêu thích.

“Phải ngay ngày tết, mấy thuyết sư giàu kinh nghiệm đều đã về nhà, An Chi trong tay lại có tới mấy cuốn tiểu thuyết chưa xong, không thể một mình đảm đương nổi. Mấy ngày nay cô ấy giúp đỡ mọi người luyện tập ở hậu viện, nhưng sợ vỡ mồm có chỗ sơ suất, cho nên nhờ ta đến báo cho cô.”

Sự việc đến gấp, Triệu Kiều nói nhanh: “Đọc cuốn thuyết thư mới của An Chi cho ta nghe, đọc nhanh chút.”

Liên tiếp mấy ngày sau, Triệu Kiều đến soát lại toàn bộ, sau khi sửa đổi một chút chi tiết trong thuyết thư, liền ở đài dựng ở hậu viện giảng lại một lần cho mấy thuyết sư nghe.

Ngay cả khi các thuyết sư bắt đầu đến chợ dựng bàn kể chuyện, nàng cũng đi theo kiểm tra quan sát.

Triệu Kiều đối với việc chính sự luôn rất nghiêm túc, bây giờ bận rộn đến mức thở không ra hơi, cho nên tới tận mấy ngày sau cũng không trở về Tín vương phủ, càng không có thời gian đâu nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ.

Chuyện này thực ra không phải xấu, không nghĩ nữa, liền không phiền não, dù chỉ là tạm thời cũng được.

Buổi trưa mừng sáu, xác nhận mấy thuyết sư đã kể quen mồm vớ mồm, Triệu Kiều cuối cùng cũng yên tâm hồi phủ.

“Bây giờ mà ty vẫn chưa quay lại, chắc mọi người cũng không kịp xuất thành,” Triệu Vĩ nói, “Bệ hạ có lệnh, tiếp đãi sứ đoàn ngoại bang ở hành cung Thượng Lâm uyển, nhưng chúng ta phải đến đó trước khi mặt trời lặn, nếu không sáng mai sẽ không kịp chuẩn bị. Hành lý của ty ta đã cho Ngăn Bình sắp xếp cả rồi.”

May mắn rằng Thượng Lâm uyển ở ngay tại ngoại ô phía nam của Hạo kinh, từ khi xuất thành nhiều nhất chỉ mất hai canh giờ là đến. Hiện giờ vừa quá nửa buổi trưa, nếu lập tức xuất phát thì trên đường cũng thư thả.

Triệu Kiều kinh ngạc hỏi: “Tiếp đãi họ không phải nên ở trong kinh thành hay sao? Sao lại ra tận hành cung bên ngoài?”

“Sứ đoàn kia mang theo trân cầm(*) đặc biệt của bọn họ dâng cho bệ hạ, mà nó lại không thể nuôi dưỡng trong thành, cho nên mới phải đến chỗ trân cầm quán của Thượng Lâm uyển. Sau khi quốc yến ngày mai tổ chức xong, bệ hạ sẽ cùng sứ đoàn thưởng thức.”

(*trân cầm = chim quý)

Chiêu Ninh để được phụ thân nàng Võ Đức đế truyền ngôi. Sau khi Chiêu Ninh đế đăng cơ, Võ Đức đế liền lấy thân phận thái thượng hoàng, dẫn theo nhóm phi tần đến an dưỡng ở Thượng Lâm uyển, không bàn đến chính sự nữa.

Bởi Thượng Lâm uyển có một vùng núi làm bãi săn rất lớn, cho nên điển nghi săn thú mùa xuân mỗi năm đều cử hành tại đây.

Mùa hè năm Chiêu Trữ thứ nhất, ứng theo mong muốn của Võ Đức thái thượng hoàng, Chiêu Ninh đế hạ lệnh xây thêm một trân cầm quán, coi như là tỏ lòng hiếu tâm, cho thái thượng hoàng thêm một chỗ giải sầu.

Triệu Vị thần bí nói nhỏ vào tai Triệu Kiều: “Để quân cho người đến lấy Thủy Liên Châu trong xương của đệ, vẫn chưa biết để làm gì. Nhưng đệ nghĩ sứ đoàn này chắc là có gì đó mờ ám. Đại ca đi Lợi châu còn chưa trở về, bệ hạ và đệ quân thiếu đi cánh tay đắc lực, đoán chừng bây giờ đang suy nghĩ đến sứt đầu mẻ trán rồi.”

Để quân Tô Phóng là ân sư của Triệu Vị, cậu nói xấu sau lưng ân sư nên khó tránh khỏi chột dạ, cuống họng ép nhỏ thành tiếng thì thảo.

Triệu Kiều cười đáp: “Đại ca không ở đây, chúng ta lại không biết giúp đỡ bệ hạ và để quân thế nào, chỉ bằng đừng kéo thêm phiền phức cho các ngài ấy thì hơn.”

Triệu Kiều cùng Triệu Vị xuất phát vào giữa trưa, đến giờ Thân thì đến nơi.

Lần này cùng tham gia tùy giá tiếp đãi sứ đoàn có không ít người, hoàng tộc, lập công hay trọng thần đều đủ. Mà bên Thượng Lâm uyển đã sớm giúp bọn họ phân chia các viện để nghỉ ngơi.

Người hầu dẫn đường cho nhóm Triệu Kiều nhẹ nhàng giải thích: “Lần này nhiều người đến, phải ỳ khuất một chút, mong nhị cô nương, tam công tử thông cảm ở trong viện này.”

“Ba ngày mà thôi, mỗi người một gian phòng ốc, một cái giường là được,” Triệu Kiều mỉm cười khoát tay, “Sao ta nghe viện sát vách bên trái kia hình như có nhiều người vậy?”

Giọng nói ồn ào, nhưng không giống cãi nhau.

“Chỉ có phó ti chỉ huy Hoàng thành Tề Tự Nguyên đại nhân, cùng Hồng Lư tự tân tán Tuế Hành Chu đại nhân ạ,” người hầu đáp, “Chắc là một vị trong đó nói chuyện lớn tiếng.”

Ai cũng biết Tuế Hành Chu là người có văn hóa, vị “nói chuyện lớn tiếng” kia là ai, khỏi nói cũng hiểu.

Triệu Kiều cười khúc khích: “Kết Hương, em giúp ta cất kỹ hành lý, ta đi tìm Hành Chu huynh nói chuyện.”

Nói xong, một mình ra cửa sân.

Đến cách viện kia không đến mười bước, Triệu Kiều không tùy tiện đi thẳng vào, mà kêu người hầu đứng canh cửa mời Tuế Hành Chu ra ngoài.

Không lâu sau, Tuế Hành Chu thân mang quan bào màu chàm thêu hoa văn như ý, vôi vàng chạy đến cây đại thụ ở cửa sân, đứng trước mặt Triệu Kiều.

“Đại ca. Ta đang lo không biết làm sao mới thoát khỏi đám ma ám kia mà không làm ngài ấy giận,” Tuế Hành Chu ý cười nhu hòa, “Ta đến sớm, liền bị Tề đại nhân đòi món nợ cũ.”

Triệu Kiều cười đồng tình: “Sao huynh không ở cùng đồng liêu trong Hồng Lư tự, mà lại rơi vào tay Tề đại nhân vậy?”

“Năm ngoái ta cùng ngài ấy uống rượu, vô tình khiến ngài ấy say khướt. Hôm nay gặp phải, ngài ấy liền dắt ta vào viện, nói thuận tiện để tối nay đối ẩm, còn đòi muốn so tửu lượng lại nữa.”

Tề Tự Nguyên là chiến tướng xuất thân quan võ, bị Tuế Hành Chu quan văn chuốc say lật bàn, quả thực rất mất mặt.

“Ha ha ha, thật là khỏi nói.” Triệu Kiều cười đến thoải mái.

“Phải rồi, muội tìm ta có việc gấp sao?”

“Không phải, ta chỉ đến chào hỏi huynh thôi, thuận tiện muốn cùng Hành Chu huynh tìm ngày ăn bữa cơm chung, đợi khi chúng ta hồi thành, ta mời huynh đến Soạn Ngọc lâu, sẵn tiện gửi nhờ huynh lễ vật cho Hành Văn nữa.”

“Được.” Tuế Hành Chu mỉm cười gật đầu, lại bất lực quay đầu về phía cổng sân.

“Không ngờ nhanh như thế đã phải trở về nghe ma ám xuyên não của Tề đại nhân ư?” Triệu Kiều có chút hả hê, cười muốn gãy lưng, “Vậy ta cứu người cứu đến cùng, nói chuyện với Hành Chu huynh hai khắc nữa được chứ?”

Tuế Hành Chu thành khẩn cúi năm ngón: “Năm khắc đi, có được không?”

Triệu Kiều vui vẻ vờn tay: “Thành giao...”

Lời còn chưa dứt, người hầu dẫn đường kia lại đến.

Triệu Kiều cùng Tuế Hành Chu nghe thấy tiếng nói chuyện và tiếng bước chân, liền quay đầu nhìn sang.

Bên cạnh người hầu kia, chính là một thân hình thon dài to lớn, vẻ anh dũng tuấn lãng giấu trong võ bào màu thiên thủy, Hạ Uyên.

Sau lưng hắn, bóng mặt trời ngả về tây tung xuống ánh cát vàng, khiến hắn một nửa sáng tỏ, một nửa tối tăm.

Ánh đông ôn nhu, quang ảnh mờ mịt, mỗi một bước thân ảnh hắn di động đều giống như bào mã đặng (*) xoay tròn.

Chậm chạp, rõ ràng, liên tục, và không quá chân thực.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người mau tránh, vạc dấm chua bị đổ rồi!

Hạ Uyên *mặt lạnh*: Vạc dấm? Ta? A... thật chua...

(*) Bào mã đặng = đèn kéo quân

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Dơ bẩn! Hạ lưu! Tục khí!

– Edit & Beta: Pianvy Kim –

Mấy ngày Triệu Kiều bận công việc cho Quý Âm Đường, không có thời gian đâu để tâm đến những chuyện khác, cho nên cũng không hỏi có ai tùy giá tiếp đãi sứ đoàn, bởi thể nàng không biết rằng Hạ Uyên cũng tới.

Từ 20/12 bỏ đi khỏi nhà hấn, hai người đã nửa tháng chưa gặp. Giờ phút này bất ngờ đối mặt, trong thâm tâm nàng dâng lên một cảm giác hoảng hốt, lại giống như đã trải qua mấy đời.

Hình như hấn hồi phục rất tốt, chỉ ít cũng không có vẻ mệt mỏi khi mới tỉnh lại.

Mắt sáng rạng rỡ, đôi lông mày rậm nhuộm ráng nắng vàng.

Võ bào gấm màu thiên thủy vừa vắn bó lại chiếc eo gầy, áo lụa mỏng hoa lệ phủ bên ngoài.

Cả người nhìn qua thần thái sáng láng, trang phục đơn giản lưu loát mà không mất vẻ phong nhã hào hoa.

Tuấn đỉnh nổi bật, sang trọng trầm ổn, quả thực là bộ đáng công tử thế gia nên có.

Còn là hình tượng thường xuyên xuất hiện trong mơ mộng của các thiếu nữ tươi trẻ ngây ngô.

Triệu Kiều thu hồi ánh mắt, âm thầm cười nhạt.

Nhìn nhân thần liền biết hẳn chẳng có một chút huyền lưu năng, có đẹp mã hơn nữa thì cũng liên quan gì năng chứ.

Chỉ là một kẻ lạnh như băng mà thôi, năng cũng chẳng thêm nhìn nhiều. Hừ.

Bên kia, Hạ Uyên bước đến khi cách hai người Triệu Kiều cùng Tuế Hành Chu khoảng năm bước thì ngừng lại, một bước cũng không tiến thêm.

Hạ Uyên cùng Tuế Hành Chu nửa năm trước ầu đã giữa đường, trong kinh thành rất nhiều người biết, cho nên ngay cả mấy người hầu trong hành cung ngoại ô này cũng nghe được ít nhiều.

Không lâu sau lần ầu đã kia, Tuế Hành Chu phụng chỉ đến vùng duyên hải tiếp đón sứ thần ngoại bang, cuối tháng mười hai mới hồi kinh, hôm nay chính là lần đầu tiên hai người này gặp lại sau nửa năm.

Nhưng bọn họ đều là những kẻ đi theo thái thượng hoàng từ lâu, tất nhiên là cao thủ trong cao thủ, đối với mấy chuyện thị phi như thế này, sau lưng có thể sẽ lên lút đàm tiếu vài câu, nhưng ngoài đời thấy hai kẻ kia gặp mặt, trong lòng mặc dù khâm trọng thấp thòm, sợ xảy ra ầu đã, cũng sẽ đều không thể hiện ra ngoài.

Người hầu dẫn đường rừ mắt, tươi cười nhã nhặn: “Triệu nhị cô nương an hảo, Tuế đại nhân an hảo.”

Gật đầu đáp lễ xong, Tuế Hành Chu chấp tay, trình trọng hành lễ: “Hạ đại nhân an hảo.”

Chức vị của hắn thấp hơn Hạ Uyên, vẫn nên chào hỏi trước.

Hạ Uyên thần sắc bình thản, không kiêu không ngạo, quy tắc đáp lễ: “Tuế đại nhân an hảo.”

Khách sáo hàn huyên, không khí mặc dù có chút lạnh lùng, nhưng cũng không hề thất lễ, hoàn toàn không có cảnh tượng giương cung bạt kiếm như người ta tưởng tượng.

“Triệu nhị cô nương an hảo.”

Triệu Kiều cười giả lả đổi lại: “Hạ đại nhân trọng thương mới hồi phục, hôm nay lại đi một đường xe ngựa vất vả, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Bước vào tiểu viện, Trung Khánh vội vàng đem hành lý ra kiểm tra, không yên tâm nói: “Thất gia, ngài thật sự không thể mặc quan bào suốt ba ngày được... A, thất gia, ngài làm gì với tóc ngài vậy?”

Hạ Uyên ngồi trên giường trước cửa sổ không ngờ hắn đột nhiên quay đầu nhìn mình, xấu hổ thả tay xuống, lạnh lùng liếc một cái: “Đau đầu.”

Có quan thái y ti mi chữa trị, lại chăm chút điều dưỡng gần một tháng, vết thương trên đầu Hạ Uyên cơ hồ đã bắt đầu kết vảy, giấu trong tóc rất khó nhận ra, gần đây y quan lại nói không cần bôi thuốc mỡ nữa, chỉ cần uống thuốc tan máu bầm là được.

Trung Khánh cả ngày chiếu cố hắn, biết chuyện vô cùng rõ, nín cười nói thầm: Đau đầu cái gì, ta thấy ngài là đau lòng mới đúng.

Ánh mắt kiểu “ta biết tông” đó khiến Hạ Uyên có chút buồn bực: “Người cười cái gì?”

“Ta không cười,” Trung Khánh thấy hắn bắt đầu có xu hướng giận chó đánh mèo, liền vội vàng trấn an, “Này nha, thất gia, ngài đừng suy nghĩ nhiều. Ta thấy Triệu nhị cô nương vẫn còn quan tâm ngài, nếu không đã chẳng nói ngài tranh thủ nghỉ ngơi sớm.”

Hạ Uyên hừ lạnh một tiếng đứng dậy.

Đừng tưởng hắn không biết, nàng ấy vừa rồi nói thế, chính là vì muốn mau chóng xua hắn đi, miễn cho đừng quấy rầy nàng trò chuyện vui vẻ với Tuế Hành Chu.

“Thất gia, ngài muốn ra ngoài sao?”

“Ai nói ta muốn đi ra ngoài?” Hạ Uyên nhanh chóng thu chân, quay người lại ngồi lên sạp giường nhỏ, nhấc chén trà trên bàn lên, “Ta thả uống trà.”

Trung Khánh cắn lưỡi, cố gắng nén xuống giọng cười: “Thất gia, hay là chúng ta đi tiệc trà xã giao với mọi người một chút?”

“Ngậm miệng! Lo làm việc của người đi!”

Hạ Uyên mạnh mẽ dẫn cái lý không xuống, đạp một bước dài, để lại cho Trung Khánh một cái bóng lưng mạnh mẽ.

Khi hắn trở lại, từ xa đã có thể nhìn thấy Triệu Kiều cùng Tuế Hành Chu vẫn còn đang đứng dưới tàng cây nói chuyện.

Dưới bóng cây, hai kẻ kia đứng cách nhau tầm nửa cánh tay, cười nói đến là vui vẻ, bầu không khí vừa thân mật vừa vô tư.

Hạ Uyên hẳn thật không rõ, vì sao chính mình lại cảm thấy cái khoảng cách kia gần đến mức ngứa mắt, cũng như không rõ nguyên nhân bản thân đột nhiên muốn quay trở lại nhìn.

Hắn cạo lưỡi vào quai hàm, vừa đi vừa nhiu mày. Trà trong hành cung sao lại chua như vậy?

Mới uống một chén nhỏ, đã cảm thấy răng môi đều chua chất.

Phía Tuế Hành Chu đứng ngẫu nhiên đối diện với Hạ Uyên, cho nên lập tức trông thấy hắn.

“Hạ đại nhân?”

Nghe thấy Tuế Hành Chu nghỉ hoặc gọi, Triệu Kiều thuận theo ánh mắt hắn quay đầu.

Nàng cau mày, nụ cười khẽ tắt, không lên tiếng.

Hạ Uyên chân dài rào bước tiến đến, nghiêm túc nói: “Đã quá rầy. Ta đột nhiên nhớ ra có chuyện quan trọng cần nói với Triệu nhị cô nương.”

Tuế Hành Chu liếc nhìn Triệu Kiều.

Nàng vẫn im lặng, tầm mắt buông xuống như có điều suy nghĩ.

“Vậy hai người nói chuyện tiếp đi, ta đợi.” Hạ Uyên khẽ vuốt cằm, dáng vẻ trầm ổn.

Triệu Kiều rút cuộc giương mắt lên, nhìn Tuế Hành Chu cười nói: “Hành Chu huynh, hẹn hôm khác lại nói chuyện nhé.”

“Được.” Tuế Hành Chu mỉm cười gật đầu, sau đó chấp tay làm lễ với Hạ Uyên, rồi cất bước đi về cửa sân đối diện.

Dưới bóng cây, chỉ còn hai chiếc bóng Triệu Kiều và Hạ Uyên nhìn về một hướng.

Trời chiều đông, vạn vật ôn nhu tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng cười hào sảng của Tề Tự Nguyên đôi khi loáng thoáng truyền đến, thì không hề nghe thấy tạp âm nào khác.

Triệu Kiều trừng mắt, quay mặt ra phía khác: “Tìm ta có việc gì?”

Câu hỏi này của nàng vừa ôn hòa, vừa lạnh lùng. Không địch ý, cũng chẳng phải có tình quan tâm.

Hạ Uyên nhìn lên đường cong nửa mặt nàng, mềm mại và rục rờ quá, trong đầu lập tức một mảnh trắng xóa, lời định nói cũng quên sạch trơn.

Chính hắn còn chẳng biết muốn gặp nàng để nói gì.

“Hạ Uyên,” Triệu Kiều buồn cười nâng môi, “Nếu ngươi chưa nghĩ ra tính nói gì, vậy ta...”

Thấy nàng có vẻ muốn bỏ đi, Hạ Uyên nắm tay bịt miệng ho khan mấy tiếng, ánh mắt vừa sinh động vừa mơ hồ: “Ta nghĩ, muốn tìm cô cùng thảo luận một vấn đề.”

Triệu Kiều nhướn mày: “Vấn đề gì?”

Bỗng dưng nàng có dự cảm, thứ cái tên chết tiệt này sắp nói, đại khái sẽ không phải tiếng người.

“Chuyện là, Lạnh Như Băng không thể bị Hung Dữ Dàn một đao đâm chết được, như vậy không hợp lẽ thường.” Hạ Uyên hắng giọng một cái, cố gắng tiếp tục, “Trong chuyện có nói, Hung Dữ Dàn bị Lạnh Như Băng theo dõi suốt mười ngày mà hoàn toàn không thoát được, khó chịu nổi nóng. Vậy cũng có nghĩa, võ nghệ của Lạnh Như Băng lợi hại hơn Hung Dữ Dàn nhiều.”

Ồ ồ ồ, cũng kiêu ngạo gớm nhỉ?

Triệu Kiều cảm thấy thật tức cười, nghiêng đầu ngạo nghễ nhìn: “Vậy còn ngươi, ngươi cảm thấy trọng thương hôn mê tỉnh lại xong, chuyện gì cũng nhớ, riêng có một năm kia thì ném mất, thế có hợp lẽ thường hay không?”

Chủ đề nhảy vọt, Hạ Uyên ngẩn người, lắc đầu.

“Một kẻ sống sờ sờ như ngươi còn xảy ra chuyện không hợp lẽ thường, thế ta kể chuyện cho người khác nghe, không hợp lẽ thường thì có gì kỳ quái sao?!” Triệu Kiều nổi giận đưa ngón trỏ ra đâm lên bả vai hắn một cái, “Ta muốn hắn bị đâm chết, thì hắn phải bị đâm chết, muốn hắn bị Thủy Liên Châu bắn vỡ đầu, thì phải bị bắn vỡ đầu! Chỉ là một tên đầu heo lạnh như đá còn không nhớ được gì, ta muốn tức giận cũng không được chắc?!”

“Không phải không được,” Hạ Uyên cũng không biết chính mình vì sao đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, hụt hoi, rút lui hai bước, “Ta chỉ muốn hỏi một chút.”

Triệu Kiều thu tay, nhắm mắt mím môi, cố sức bình phục tâm tư đột nhiên mất khống chế.

Thấy nàng nổi nóng, Hạ Uyên rừ rừ: “Ta thật vẫn chưa nghĩ ra chuyện của chúng ta nên làm thế nào.”

Miệng hồ lô khó có khi phun được lời thẳng thắn, khiến Triệu Kiều có chút vui mừng thò ra một ngón trỏ khi.

“Không dám giấu, ta cũng chưa nghĩ ra.” Nàng từ từ mờ mắt, nghiêm túc nhìn hắn, “Chúng ta bình tâm, nghĩ kĩ rồi lại nói. Ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ, cũng như không làm phiền ngươi. Ngươi cũng cách xa ta một chút, đừng đột nhiên đứng trước mặt ta nói mấy câu vô văn nữa.”

Nàng tính tình nóng nảy, có nhiều khi nóng đến hun đầu óc, làm nhiều chuyện mà bản thân cũng phải sợ.

Nơi này là hành cung, có sứ đoàn ngoại bang ở, nếu làm có cho họ chê cười, người duy nhất mất thể diện sẽ không chỉ mỗi mình nàng.

“Hoặc có thể như cô từng nói, chúng ta coi như gạt bỏ hoàn toàn chuyện lúc trước, nhận thức lại từ đầu.” Hạ Uyên đáp lại ánh mắt nàng, mấp môi.

Triệu Kiều quay đầu: “Lúc nói câu đó ta chưa cân nhắc chu toàn, cũng quá coi trọng bản thân.”

Khi đó nàng tưởng mình có thể bình tĩnh đối lại ánh mắt xa lạ cùng thái độ khách sáo của hắn, nhưng thừa qua mới biết, thật sự làm không nổi.

Hạ Uyên đối với nàng tuyệt chẳng phải người lạ, đối mặt với thái độ dửng dưng của hắn, trong lòng nàng sẽ đau nhức, ủy khuất, nổi trận lôi đình, và mất khống chế.

Căn bản không có cách nào đối diện với hắn.

“Tóm lại là, chuyện “nhận thức lại” kia, đề nghị không xem xét.”

Hạ Uyên nghiêm mặt, có chút buồn bực: “Đây là lật lọng.”

“Nói văn thơ vậy ta không nghe hiểu được,” Triệu Kiều nhắc cầm lên, đưa mắt nhìn trời, “Dù sao ta cũng tùy hứng quen thân, tính tình nóng nảy, không nói đạo lý, nói trò mặt là trò mặt luôn.”

Trong trí nhớ của hắn, Triệu Kiều nàng chính là có cái đức hạnh kiểu này, nàng biết.

“Nói đạo lý một chút,” Hai tay chấp sau lưng hắn bất lực chậm chạp nắm thành quyền, có chút chán nản, “Dạng không quen không thân thể này cần có quá trình tìm hiểu. Không thể nào đột nhiên thân thiết ngay được, đều là từ quan hệ bằng hữu mà nâng lên.”

“Ta và ngươi không làm bằng hữu được đâu.”

Triệu Kiều trông hắn một chút, nửa ngày sau đột nhiên tỉnh táo: “Ta nhỏ vào! Ai nói ta muốn cái dạng bằng hữu đó?! (*) Nghĩ vớ vẩn gì vậy? Dơ bẩn! Hạ lưu! Tục khí!”

Hết xong lập tức quay người chạy về hướng cửa sân cách đây không xa, bước chân vô cùng nhanh nhẹn, rất giống như bị chó đuổi.

Đột nhiên bị chửi đến váng đầu, Hạ Uyên chỉ thấy tai ong lên, nhịp tim đập dồn, cả người ngẩn ra trở mắt một lúc, mới chậm rãi giơ tay lên, hết sức vô tội sờ lên vành tai nóng hổi chẳng rõ nguyên nhân.

Hắn nói gì mà lại “dơ bẩn, hạ lưu, tục khí”?

Nàng ấy hiềm làm gì sao?

Cô nương này, ăn cướp còn la làng, lại còn hung dữ.

Đột nhiên không hiểu vì sao rất muốn cười.

Hạ Uyên mím môi, đồ dẫn trông về phía cửa sân nàng vừa chạy vào.

Ánh mắt dừng lại một chút, lại nhìn về phía viện bên trái chỉ cách một bức tường...

Nếu hắn nhớ không lầm, hình như Tuế Hành Chu khi nãy vào trong cái viện bên trái đó?!

Khỏi soi gương cũng biết, nụ cười chưa kịp nở kia, dần dần tắt ngấm.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Uyên: Excuse me??? Đây là xếp số phòng kiểu gì?! Dơ bẩn! Hạ lưu! Tục khí!

(*) Bằng hữu: có thể là quan hệ bạn bè, cũng có thể là người yêu. Cũng như nói “bạn trai/bạn gái” ở tiếng Việt, hiểu là bạn bè hay bồ bịch tùy hoàn cảnh.

Editor:

Cần đây thấy lượt view của page (lại) đột nhiên tăng cao. Mọi người đến đây từ FB sao?

Đạo này mọi người vẫn khỏe cả chứ? Nghe nói tình hình dịch bệnh ở Việt Nam đã trong kiểm soát rồi. Nhưng dù vậy vẫn nên cẩn thận khi tiếp xúc với những người đến từ nơi có dịch để đảm bảo an toàn cho bản thân nhé! Mong mọi người luôn khỏe mạnh!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

– Edit & Beta: Piarvy Kim –

Đông xuân giao thời, hành cung Thượng Lâm uyển ở giữa lưng chừng núi, thời tiết cũng khó chịu như lòng người, nói trò mặt liền trở mặt.

Ánh dương đông chiếu sáng cả ngày, đến giờ Dậu, thoáng một cái, mặt trời ảm áp lặn về tây, trời đất lập tức tối tăm lạnh lẽo.

Trong viện, đèn lồng dưới hiên dần dần thấp sáng, trong phòng tràn ngập ánh nến rõ ràng.

Triệu Kiều đặt lò sưởi trong tay vào bụng, ngồi xếp bằng trên chiếc giường trước cửa sổ ở gian ngoài, hai tay ôm mặt, cúi đầu lặng thinh.

Nóng bỏng trên má sớm đã rút đi, đánh trống reo hò trong lòng cũng đã từ từ lắng lại. Cảm giác uể oải, ảo não cùng hồi ức ngọt ngào cùng nhau ập đến, hỗn tạp đan xen, kết thành tâm sự thiếu nữ khó hiểu.

Hạ Uyên vừa rồi chẳng còn là kẻ tiếc chữ như vàng như khi hắn mới tỉnh lại vào tháng trước, thái độ cũng không phòng bị cảnh giác, thậm chí còn ẩn chứa một chút thân thiết cùng mềm mỏng.

Trong chớp mắt, thậm chí đã khiến nàng sinh ra một ảo giác hốt hoảng.

- Chúng ta không thể làm bằng hữu được đâu.

Đây là lần thứ hai nàng nói với hắn câu này.

Lần trước, chính là giữa mùa hè năm ngoái.

Khi đó nàng nói: “Ta mặc dù thường xuyên cãi lộn với người khác, chứ bằng hữu thì có không ít. Tuy có những chuyện ta không hiểu rõ, nhưng bằng hữu nhìn nhau bằng ánh mắt gì, ta đều biết. Gần đây mắt người nhìn ta rất kì lạ, có phải đúng như ta nghĩ không thì không chắc, nhưng ta khẳng định chúng ta không thể làm bằng hữu được đâu.”

Còn hẳn khi đó đáp: “Vậy cô nghĩ chúng ta là loại nào?”

“Hạ Uyên, có phải người... muốn tán tỉnh ta, sau đó nói chuyện yêu đương không?”

Tinh nàng là chính là như vậy, một khi sốt ruột liền trở nên thiếu kiên nhẫn, cái gì cũng nói huych toẹt.

Hạ Uyên lúc đó kinh hãi hết sức, mặt đỏ tai nóng đơ một lúc lâu, mới từ từ rít lên một câu...

“Ai nói muốn tán tỉnh yêu đương? Ta là muốn cùng cô bàn chuyện cưới gả! Tất cả mọi người đều bảo kẻ như ta cũng không tệ, cô... Cho cô quyết định, có muốn lấy hay không?”

Triệu Kiều nàng không thiếu người muốn theo đuổi, nhưng phần lớn chẳng khác gì ngắm hoa sau màn sương, nửa hở nửa che, bề ngoài toàn là rót mật vào tai, âm thầm trêu chọc thăm dò.

Nàng chưa từng chấp nhận, cũng cảm thấy loại “được thì đớp, không được thì lủ” này rất phiền.

Dưới quan điểm của nàng, nếu ngay cả dũng khí thổ lộ tâm tư, một lời nhưng nhớ cũng không làm nổi, vậy thì tình cảm có thể sâu được bao nhiêu?

Mấy bằng hữu của nàng đều đáp, suy nghĩ của nàng thật thiếu phong tình, giai đoạn khiến tình cảm nam nữ trở nên xúc động nhất, chính là khi lo được lo mất, cẩn thận thăm dò lẫn nhau.

Nàng mặc dù tùy hứng, lại cố chấp không thích dạng này.

Ngày đó, dây liễu lơ lửng bay bổng giữa trời hè đẹp đẽ.

Hạ Uyên thẳng người đứng trong quang cảnh ấy, gò má nổi lên màu đỏ khả nghi, ngay cả lúm đồng tiền bên má trái cũng ửng đỏ, hai con ngươi sáng rực như mặt hồ gợn sóng có ánh sao rải đầy, hàng lông mi dài như cánh bướm không ngừng run rẩy.

Hắn bỗng vứt bỏ sự kiềm chế và tinh táo ngày thường, nói không suy nghĩ, còn học theo phương thức nói chuyện hằng ngày của nàng, dùng loại ngôn từ khiến nàng dễ hiểu, đem mọi tâm ý chân thành lẫn xấu hổ mở ra trần trụi trước mặt nàng.

Khi đó, bên tai nàng phảng phất một thanh âm chính là hắn.

Thế là nàng kiễng chân ôm cổ hắn, đóng một dấu hôn lên môi hắn, hắn cả kinh mặt đỏ tịn mang tai cứng lại rất lâu, sau đó giống như muốn nuốt lưỡi của nàng vào bụng.

Sau đó, hai người bọn họ ôm eo nhau cười ngây ngô hồi lâu.

Ngày ấy trời nóng lạ lùng, khiến đỉnh đầu cả hai như cái bình trà nhỏ, ừng ực bốc lên bong bóng vừa nóng hổi vừa ngọt ngào.

Cửa sổ sau lưng bỗng vang lên.

Triệu Kiều từ trong hồi ức hoàn hồn, quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Vị đang đứng bên ngoài, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nàng qua cửa sổ.

“Nhị tỷ, tỷ che mặt ngồi đó làm gì vậy?” Dưới ánh đèn lồng, nổi bật lên mặt mũi Triệu Vị tràn đầy đơn thuần cùng chính trực.

Triệu Kiều kéo lại thần sắc nghiêm túc, làm như không hề đỏ mặt chột dạ chút nào: “Ta đang tự kiểm điểm.”

Triệu Vị: “Tự kiểm điểm chuyện nào cơ?”

“Ta... vừa ăn cướp vừa la làng.”

Đúng vậy, lúc này rõ ràng chính là nàng tự đánh mất hình tượng, còn thẹn quá hóa giận đem cái danh “đor bản hạ lưu tục khí” cài lên đầu Hạ Uyên vô tội.

Thật là có chút thiếu nghĩa khí.

Gần qua giờ Dậu, bên bàn rượu Tuế Hành Chu cùng Tề Tự Nguyên đột nhiên có thêm một vị khách.

“Tiểu thất, trọng thương của người còn chưa tốt, đừng đâm đầu tham gia náo nhiệt.” Tề Tự Nguyên nhủ mày, muốn lấy bình rượu trong tay Hạ Uyên đi, lại bị hắn nghiêng người né tránh.

Tề Tự Nguyên và đường huynh Hạ Chính của Hạ Uyên có quan hệ đồng môn, hơn nữa còn là chiến hữu, nên đã sớm coi Hạ Uyên như đệ đệ nhà mình.

Lại nói, hắn là phó chỉ huy Hoàng thành, trong công vụ thường xuyên hợp tác với Hạ Uyên, ví dụ như vụ án thích khách Lâm Thủy khiến Hạ Uyên bị thương kia, chính là vì cảnh vệ của Hoàng thành không có cách nào triển khai đội hình, Hạ Uyên mới dẫn quân dưới trướng đánh trực tiếp với thích khách.

Cho nên luận về công hay tư, Tề Tự Nguyên đối với Hạ Uyên luôn là dành thêm mấy phần lo lắng cùng bảo vệ.

“Ta không uống, muốn ăn chút cơm mà thôi.”

Hạ Uyên cầm bình rượu lên, rót đầy hai bát rượu to trước mặt Tề Tự Nguyên cùng Tuế Hành Chu.

Tề Tự Nguyên thỏa mãn gật đầu, hào phóng bùng phát: “Cùng viện với người là Lễ bộ thượng thư Trương Mẫn Trực đại nhân phải không? Lão già kia còn buồn chán hơn người, khó trách người lại muốn lên qua đây.”

Nói xong, cùng vào bát của Tuế Hành Chu, lại cùng vào chén canh của Hạ Uyên cho có lễ.

Hạ Uyên hiện giờ vẫn chưa được phục chức, lần này hẳn đến hành cung Thượng Lâm uyển tùy giá tiếp sứ đoàn ngoại bang bằng thân phận “Hạ thị Phong Nam thất công tử”. Nói trắng ra chính là thánh dụ kêu đi cho đẹp đội hình. Bởi thế mà không an bài hẳn ở chung viện với đồng liêu nội vệ.

“Trương lão chỉ là ít lời hơn bình thường một chút.” Hạ Uyên chậm rãi tự nhiên nhấp một ngụm canh.

Tuế Hành Chu ngửa cổ uống cạn rượu, tựa như khiêu khích để lại cái bát sáng bóng cho Tề Tự Nguyên nhìn, ánh mắt lại hướng về phía Hạ Uyên, thâm ý cười cười.

“Hạ đại nhân mà lại sợ buồn bực ư? Ta xem ra lại thấy Hạ đại nhân là vì có lời muốn hỏi nên mới tới.”

Tề Tự Nguyên thả cái bát rượu không lên mặt bàn, trùng to mắt: “Đừng hỏi ta vụ Lâm Thủy! Ta nghe nói người tạm thời quên mất vài chuyện, nhưng thánh dụ đã nói cấm chỉ bàn luận, đợi bệ hạ thấy lúc nào cho người biết được thì sẽ tự sẽ phái người đến báo.”

Lúc lễ Đồng Thân diễn ra, Tề Tự Nguyên ở lại kinh thành, dẫn đầu cánh vệ Hoàng thành là chỉ huy sứ Chu Tiểu Hàm. Nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng thành chắc chắn sẽ chép lại trong hồ sơ, Tề Tự Nguyên mặc dù không biết toàn bộ chi tiết, nhưng cũng nắm giữ được khá nhiều nội tình.

Chuyện xảy ra vào tháng mười một năm Chiêu Trữ thứ nhất, bây giờ đã là 6/1 năm Chiêu Trữ thứ hai, trải qua hai tháng, thánh dụ nghiêm cấm bàn luận vẫn còn hữu hiệu, có thể thấy được vụ án này phức tạp hơn so với tưởng tượng của đại đa số người.

Hạ Uyên hơi nâng môi, thuận tay giúp hắn đổ đầy rượu: “Lâm Thu Hà đại nhân nói rồi, đợi ta khỏi bệnh phục chức xong là có thể đọc hồ sơ nội vụ. Ta hỏi huynh là gì? Chuyện tâm uống rượu của huynh đi.”

Tề Tự Nguyên lúc này mới yên tâm, bắt đầu cùng Tuế Hành Chu đối ẩm thả cửa.

GiờHội (3-5h chiều), Tề Tự Nguyên gục xuống bàn ngáy to, Tuế Hành Chu lúc này đầy mặt đỏ hồng, lấy mu bàn tay lau đi vết rượu, có chút say mèm cười nhìn thẳng vào Hạ Uyên.

“Xem ra ta chỉ đoán đúng một nửa. Hạ đại nhân thật sự có chuyện muốn hỏi, nhưng không phải hỏi Tề đại nhân mà là ta.”

Từ lượng Tuế Hành Chu đúng là không thể coi thường. Tề Tự Nguyên là một võ tướng khỏe mạnh còn bị say muốn lật bàn, mà hắn lại chỉ là hơi say một chút. Dù lời nói còn có vẻ mơ hồ, nhưng đầu óc vẫn khá thanh tỉnh.

“Tuế đại nhân từ lượng cao thật.”

“Quá khen, còn phải đa tạ Hạ đại nhân hạ thủ lưu tình. Ngài mỗi lần rót rượu, chén của ta chỉ tám phần đầy.”

Tuế Hành Chu không phải thuộc loại câu thả như Tề Tự Nguyên, toàn bộ mọi chuyện đều bao quát trong tầm mắt hắn: “Hạ đại nhân có chuyện mời nói thẳng, bằng không lần sau ta lại phải giả bộ say nữa.”

“Được.” Hạ Uyên gật đầu đáp ứng, đi thẳng vào vấn đề, “Thỉnh giáo Tuế đại nhân, mùa hè năm ngoái, ta và ngài vì sao lại xảy ra xung đột? Người khác đều nói là vì tranh giành tình nhân, có phải thật như vậy hay không?”

Tuế Hành Chu sùng sốt.

Hạ Uyên trọng thương ở đầu xong mất trí nhớ, trong triều đình không tính là bí mật, nhưng lời đồn đều rất mơ hồ, chỉ nói hắn tạm thời quên chút sự tình, chứ không mấy người biết rõ rốt cuộc hắn quên cái gì.

“Chuyện này mà Hạ đại nhân cũng không nhớ sao?” Tuế Hành Chu không kìm nổi say rượu, hai mắt nhắm lại, ngửa đầu dựa vào thành ghế, “Người ta nói không sai, chính là như vậy thật.”

Hạ Uyên gật đầu, đứng dậy phui đi vết nhăn trên áo: “Đa tạ.”

Với những quan viên ở Hồng Lư tự mà nói, ánh mắt khi nói chuyện với người khác, rất giống như tay của một nội vụ luôn chắc chắn đặt trên chuôi dao. Tuế Hành Chu né tránh nhìn thẳng, như vậy có nghĩa rằng, sự thật không phải như lời đồn bên ngoài.

Ngày trước, hắn cùng Tuế Hành Chu xét về công hay tư cũng không có quan hệ nào, nói về nguyên nhân khiến hai người bọn hắn xung đột, ngoại trừ Triệu Kiều ra, có lẽ không còn khả năng khác.

Nếu chẳng phải vì tranh giành tình nhân, vậy thì là vì cái gì?

Hạ Uyên đi ra, gọi người hầu ngoài cửa đến đỡ hai kẻ uống say trở về phòng.

Đợi đến khi Tuế Hành Chu được nâng đỡ bước ra khỏi cửa lướt qua, Hạ Uyên lạnh lùng nhìn hắn.

Mí mắt Tuế Hành Chu run rẩy, nhưng vẫn luôn nhắm tịt lại như say thật.

Năm Chiêu Trữ thứ hai, mừng bảy tháng một, nắng lên vừa mới lờ mờ, Triệu Kiều còn đang say ngủ đã bị Kết Hương dựng dậy trang điểm tỉ mỉ chu toàn.

Nội tâm Triệu Kiều trĩu nặng, cả đêm lật qua lật lại chứ không ngủ, nay còn phải dậy sớm, kết quả đương nhiên không có tinh thần nào.

May mắn hôm nay là ngày đầu tiên làm diễn nghi tiếp sứ, quốc lễ đơn giản, chỉ bao gồm múa nhạc yển ả, sau đó thường ngoạn hành cung mà thôi.

Qu uy nữ như Triệu Kiều đại biểu Tín vương phủ chỉ cần giữ thể diện cho bệ hạ, ra vẻ thật xinh đẹp, thật yên lặng là được.

Triệu Kiều không thoải mái ngáp một cái: “Đồ trang sức nặng quá đi mắt, giống như đang đeo gần tám cân lên đầu vậy.”

Nàng ngày thường hiếm khi điểm trang kĩ càng, y phục lấy tiện lợi là chính, chỉ cần hơi quý giá một chút, cắt may xuất chúng một chút, phải đeo trang sức vàng bạc châu ngọc, thì có thể không mang liền sẽ không mang.

“Nhị tỷ cũng phải hiểu, đây chính là chúng ta tùy giá tiếp quốc khách, y phục không thể tùy ý như ngày thường.”

Triệu Kiều nghe tiếng quay đầu, suýt chút nữa bị thử Triệu Vị đang mặc lóe mù con mắt: “Thúc quan khổng tước thạch tím?! Lão tam, hiếm khi thấy người... Trang điểm lộng lẫy, ý xuân dập dờn.” (1)

Cả kinh đến nỗi người như nàng còn ói ra được thơ bốn chữ.

“Không phải tỷ cũng thế sao?” Triệu Vị bắt đầu dĩ cười cười.

Áo bào của hai tỷ đệ bọn họ chỉ có hình dạng và cấu tạo cho nam nữ là khác biệt, những thứ khác đều tương tự.

Cầm hoa đen đỏ dệt dày, chỉ vàng bạc thêu huy hiệu hồ điệp vân (2) đặc trưng của Triệu gia, vô cùng trang trọng uy nghi, quả thực thể hiện được khí thế một dòng tộc hoàng thất nên có.

Để trung hòa bớt khí thế này, đeo trang sức lên trông sẽ càng vô cùng đẹp dễ.

“A, nhị tỷ, không phải năm ngoái đệ hạ ban cho tỷ một viên long ngọc bội (3) sao? Ngân Bình quên đeo cho tỷ à?”

Triệu Kiều nhấp nháy ánh mắt: “Ta không nói cho em ấy ta để ở đâu, đại khái đồ mà tìm được. Đeo tường vắn cũng được vậy. Cũng chẳng phải vào triều, chẳng lẽ còn có ngự sử đứng ở tiền điện nhìn ta chăm chăm sao? Đi thôi, Kết Hương mới báo, bộ liễn (4) bên ngoài chờ khá lâu rồi.”

Này lão tam, không có việc gì thì sao lại tự dưng lại nhắc tới long ngọc bội chứ?! Dọa nàng ngủ gật này giờ cũng tỉnh hẳn.

Bệ hạ cùng đế quân sẽ không để ý chuyện nhỏ nhặt này... chứ?”

Tác giả có lời muốn nói:

Nhìn thấy trong khu bình luận có các đồng râm đang hỏi thăm, mọi người yên tâm, Hạ Uyên sẽ khôi phục trí nhớ, có điều không quá sớm vậy đâu nha.

1. Quan của Triệu Vị khá giống với cái này, nhưng ít hàm hồ hơn một tí.

林新發出品-手工柳絲訂製太子東冠

- 2) Hồ điệp vân (hồ cưỡi mây):

3) Ngọc long bội:

4) Bộ liên:

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tùy ý đánh hấn bầy phần là được

Edit & Beta: Pianvy Kim—

Năm Chiêu Trừ thứ hai, mừng bảy tháng giêng, ánh trời ban trưa.

Gia tộc, trọng thần bên Chiêu Trừ để cùng Chiêu Tương để quân gồm hơn sáu mươi người, tập hợp lại trong điện hành cung Thượng Lâm uyển, tổ chức lễ nghi hoan nghênh sứ đoàn Trà Mai quốc.

Trà Mai là một quốc gia hải đảo, cách Đại Chu ngàn khơi, từng có giao hảo với tiền triều.

Giai đoạn cuối tiền triều, thế lực các nơi tranh giành chiến loạn, lại thêm địch nhân Thổ Cốc Khê phía bắc, khiến cho tiền triều đi đến diệt vong, minh ước của Trà Mai cùng tiền triều chỉ còn là tờ giấy rồng tuếch.

Năm năm trước, Đại Chu lập quốc, Võ Đức đế cố công chinh đốn nội loạn, bình ổn đất nước, khai phá đất hoang, đưa nhân dân trở lại sinh hoạt bình thường, gác lại việc giao hảo với ngoại quốc.

Sau bảy năm nghỉ ngơi lại sức, nhận thấy dân sinh phát triển tốt đẹp, Chiêu Trừ để muốn lập giao thương trên biển, nhưng lại đụng phải Trà Mai quốc luôn gây khó dễ.

Để thuyền buôn không bị cản trở, Chiêu Ninh đế, Chiêu Trừ để quân, Tín vương Triệu Triệt suy nghĩ đắn đo, mất một năm mới đi đến quyết định lập minh ước với Trà Mai quốc.

Cuối hè năm ngoái, Tuế Hành Chu cùng những quan viên khác trong Hồng Lư tự đến Nguyên thành gần biển, chính là vì để nghênh đón sứ đoàn nước họ vào kinh.

Triệu Kiều không quá hứng thú đến chính trị, nghe nửa hiểu nửa không, hơn nữa đêm qua ngủ không ngon, cho nên lễ quan đọc chưa hết bài thơ tiếp khách, nàng đã không nhận được mơ màng, thừa dịp lẫn vào đám đông cho đủ số.

Cũng may nàng không có vai trò gì lớn, vốn đến đây cho đẹp đội hình. Cả quá trình chỉ cần giữ mặt luôn tươi cười, người ta làm sao mình làm vậy, không mắc lỗi thì sẽ không bị chú ý.

Cứ thế mà trải qua một quốc lễ tiếp khách rườm rà kéo dài hết buổi trưa.

Giờ Ngọ (1h trưa – 1h chiều), Ngọc Đường điện, quốc yến.

Tiếng sáo trúc vừa cất lên, không khí trang nghiêm trịnh trọng liền biến mất.

Sau ba tuần rượu, hai bên chủ khách cảm tạ lẫn nhau, lại thêm vài câu xã giao mong đợi hiệp ước giao hảo thế nào xong, cuối cùng mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Triệu Vị cảm ly rượu khê nghiêng người về phía Triệu Kiều, giữa tiếng đàn ca thấp giọng nói: “Sáng nay đệ lo muốn chết, cứ sợ tỷ đứng ngây to một cái là tiêu đời!”

“Ta là chim ngủ đứng chắc? Làm gì có ai ngủ.” Triệu Kiều cười khê liếc xéo hấn, cầm đôi đũa ngà voi khảm bạc trên bàn lên, “Sáng nay uống mỗi một chén nước, đói hoa cả mắt.”

Nói xong, nàng tùy ý giương mắt nhìn bốn phía, lúc này mới giật mình nhận ra bàn của Hạ Uyên ở ngay bên trái mình.

Bốn mắt đụng nhau, chớp một cái, Hạ Uyên bình tĩnh mở miệng: “Không phải ta khó khăn gì, nhưng mà...”

“Ta biết rồi!” Triệu Kiều lúng túng ngắt lời hấn, trong lòng thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, kẻ nào xếp chỗ đúng là muốn ăn đòn.

Đàn hát xong một bài, Chiêu Tương để quân trên ghế chủ tọa ra hiệu cho Tuế Hành Chu cùng cửu nghị lệnh ra ngoài, giới thiệu đôi bên. (*)

Đại Chu cùng Trà Mai bất đồng ngôn ngữ, đành phải dựa vào cửu nghị lệnh dịch nghĩa, khiến cho việc đơn giản như giới thiệu cũng trở nên dài dòng.

Thứ tự giới thiệu từ trên xuống, Triệu Kiều ngồi trên ghế ngọc dưới thềm chính giữa phía trái, việc giới thiệu còn lâu mới tới lượt nàng, nên chỉ có thể đoan trang ngồi vững nặn một nụ cười trên mặt.

Hạ Uyên ngồi cách nàng chỉ nửa cánh tay, trong bụng nàng rất khó chịu, đành phải cố gắng nhìn về phía trước.

Đối diện nàng là các sự giả của Trà Mai, cùng số ghế với nàng là một tên công tử mặt mày trắng trẻo, quần áo hoa lệ.

Triệu Kiều vài lần nhú mày, vài lần mím môi, cuối cùng hít sâu một hơi, cắn răng nhắm mắt.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Triệu Kiều nhanh chóng chạy vượt qua Hạ Uyên, đuổi tới bên cạnh Tuế Hành Chu.

“Hành Chu huynh, khi này lúc huynh giới thiệu, có nhớ vị tiểu công tử mặt trắng kia là ai không?” Triệu Kiều hôm nay không tập trung, cho nên không nhớ rõ.

Tuế Hành Chu khó hiểu nhưn này: “Em trai của hoàng hậu Trà Mai quốc, coi như là một tiểu quốc cũu đi. Hấn làm sao?”

“Hấn... Bỏ đi, nói việc này với huynh cũng vô dụng. Đa tạ.” Triệu Kiều lại nhanh chân hướng về phía trước, liền tiếp vượt qua mấy người.

Nàng tính tình hấp tấp, chỉ nghĩ đến việc tìm để quân cùng bệ hạ để hỏi thăm, hoàn toàn không để ý đến ai đó sau lưng ánh mắt phức tạp.

Chiêu Ninh để Triệu Như đang thảo luận với nhị hoàng tử Trà Mai quốc thông qua cửu nghị lệnh.

Để quân Tô Phóng làm như việc không liên quan mình, thành thoi bước sau lưng nàng hai bước.

Dư quang thoáng thấy Triệu Kiều đuổi tới, Tô Phóng cười hỏi: “A Kiều có việc sao?”

Triệu Kiều trình trọng gật đầu.

Mặc dù hai người mang thân phận quân thần, nhưng Triệu Kiều là đường muội của Triệu Như, thấy nàng có vẻ gấp gáp, Tô Phóng khẽ liếc mắt ra hiệu cho hộ vệ lui đi, ra hiệu cho A Kiều đến nói.

Triệu Kiều bước song song với Tô Phóng, cố ý đi chậm lại.

Xác định hai người đằng trước không nghe thấy, nàng mới cẩn thận thì thầm.

“Để quân bệ hạ, tên nhân tộc tiểu quốc cũu Trà Mai quốc kia nhìn chăm chăm ta cười dâm dục... Hừ, ta có thể giải quyết hấn không?”

Tô Phóng kinh ngạc liếc qua, hạ thấp giọng đáp: “Sao? Muội mới nói...”

“Tiệc yến lúc trưa, hấn ăn một miếng, lại nhìn chăm chăm vào ta một lần! Còn dám cười vô cùng hạ lưu!” Triệu Kiều nghiêng răng, cổ nổi xúc động muốn chửi bậy.

Tô Phóng yên lặng một lát, nhẹ giọng cười nói: “Lấy tính tình của muội, có thể chịu đựng hết buổi tiệc còn biết gặp ta xin chỉ thị, đúng là rất biết suy tính cho đại thể. Có điều hiệp ước giữa hai nước không đơn giản, nếu trực tiếp đáp trả thì không thích hợp.”

Triệu Kiều khẽ cắn môi, thờ dài một hơi: “Được rồi, ta nhin.”

“Trực tiếp giải quyết có hại đại cục, nhưng chính hấn một chút thì có thể,” Tô Phóng cười mỉm, trong mắt chứa hàm ý, “Ta nhớ Triệu Vị từng kể nó phát minh ra Thủy Liên Châu, vô cùng dũng mãnh, bách phát bách trúng?”

Thủy Liên Châu trong dân gian gọi là “Thần Cơ”.

Vì chi phí đạn dược quá đắt đỏ, nên chỉ được sử dụng phổ biến trong thời tiền triều, vào giai đoạn cường thịnh nhất.

Bây giờ Đại Chu đã vực dậy sau chiến tranh, muốn đúc thúc chế tạo Thần Cơ trong truyền thuyết nhưng không thành công, liền mời Triệu Vị vốn yêu thích nghiên cứu súng đạn đến trợ lực, mở một xưởng nhỏ tí mĩ chế ra hơn mười cái, rất nhiều người đều là tai nghe mắt chưa thấy.

Biết Triệu Kiều ham vui, Triệu Vị mỗi lần có cái tiến liền cùng nàng đi thử, hai năm này tỷ đệ họ không ít lần mang Thủy Liên Châu ra ngoài săn bắn.

Triệu Kiều không biết vì sao Tô Phóng lại nhắc đến nó: “Cái này cũng không phải bí mật gì, ta bình thường chỉ lấy để săn mấy con thú nhỏ cho vui mà thôi. Để quân bệ hạ, ý ngài là?”

“A Kiều, sau khi tham quan trần cảm quán là tổ chức đi săn,” Tô Phóng khẽ nhếch môi, tay chấp sau lưng, mắt nhìn về trước chậm rãi nói, “Sứ đoàn Trà Mai cũng mang chút súng đạn, gọi là Cung Trình, chẳng qua chỉ muốn khoe mẽ, đồng thời thăm dò thực lực Đại Chu chúng ta. Muội xem xét mà làm.”

Giỏ phát vật áo triều phục, trong đen ngoài đỏ, uy nghi lẫm liệt.

“Để bọn hấn biết, nhị cô nương Tín vương phủ chúng ta dù xinh đẹp, cũng không thể tùy tiện khi dễ.”

Triệu Kiều vừa nghe liền rõ ràng, cười tươi như hoa: “Thần tuân lệnh, nhất định không làm nhục sứ mệnh, vậy bản quốc uy.”

“Đừng nói vậy, để quân bệ hạ chưa từng ban khẩu dụ cho ai.” Tô Phóng mỉm cười nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên nghi hoặc, “Năm ngoái bệ hạ không phải đã ban thưởng cho muội viên ngọc long bội sao? Sao giờ vẫn đeo tường vân bội?”

Triệu Kiều ghen hờn, cúi đầu đáp: “Ta đổi với Hạ Uyên, vốn nghĩ lúc cần sẽ gọi hấn lấy lại.”

“Ài, chuyện của hấn, bệ hạ có thời gian sẽ cùng người nói chuyện sau.” Tô Phóng khẽ thờ dài, tạm đem việc này bỏ qua.

Sau buổi tham quan trần cảm quán, di chuyển đến bãi săn thì cũng đến giờ Thân (3-5h chiều).

Bốn phía dựng đài cao bằng gấm, vây quanh một bãi đất trống để tỉ thí.

Mọi người lần lượt đi vào đài gấm, nhị hoàng tử Trà Mai đột nhiên cho cửu nghị lệnh thay mình chuyển lời đến Chiêu Ninh đế.

Trà Mai cửu nghị lệnh mang giọng điệu địa phương cứng nhắc nói: “Nhị hoàng tử gửi lời, vốn chỉ luận bàn võ thuật, cho nên dùng kiếm trúc, đao gỗ là được, dĩ hòa vi quý.”

Cũng không phải yêu cầu quá đáng, Chiêu Ninh đế tất nhiên đồng ý. Vừa mới gật đầu, nhìn thấy người tỉ võ bên Trà Mai, sắc mặt nàng lập tức hơi trầm xuống.

Người kia, chỉ là một tiểu quốc cũu nhiều lắm 15, 16 tuổi.

Triệu Như tuy từ thái tử lên đến ngôi vua, nhưng thuở nhỏ cũng theo nghiệp binh, làm tướng soái cầm kiếm giục ngựa chinh chiến trên sa trường.

Chỉ trong chớp lát nàng liền nhận ra, đứa nhỏ tiểu quốc cũu kia quen an nhàn sung sướng, tuổi chưa đầy hai mươi, máu tanh mưa máu gì cũng chưa từng thấy.

Thân phận nó dù sao cũng là tiểu quốc cũu, nếu Đại Chu cho một người xuất thân không đủ quý giá ra ứng chiến, vậy chẳng khác nào khinh thường đối phương, khiến người ta mượn cớ gây sự.

Nhưng nếu phải một người có địa vị trong triều ra đối chiến, vậy thì chẳng khác gì “lấy dao mổ trâu giết gà”, hạ thấp quốc uy. (**)

Khi quan tư lễ hô “Mời tiểu quốc cữu Trà Mai quốc tỳ thí võ nghệ với cao thủ Đại Chu chúng ta”, đại đa số người trong lều gắm lập tức nhận ra đối phương không có ý tốt.

Những người vừa võ nghệ xuất chúng, vừa mang thân phận cao quý, vừa không đang làm việc cho triều đình đang ở đây, đều đã quá tuổi rồi.

Đối phương có ý đưa nan đề cho Chiêu Ninh đế, không rõ ý đồ.

Ngay khi Chiêu Ninh đế cùng đế quân nhủ mảy suy nghĩ, Hạ Uyên đang định tiến vào lều gắm lập tức thu hồi bước chân, đi xuống sân.

“Hai vị bệ hạ,” Hạ Uyên bình tĩnh chấp tay, “Phong Nam Hạ thị Hạ Uyên, kính mong được ứng chiến.”

Thương thế hấn đã khôi phục bảy tám phần, bảy giờ vẫn trong thời gian hưu mộc để dưỡng thương, không mang thân phận quan nhân.

Xuất thân công tử thế gia, không bị chức vụ ảnh hưởng, hơn nữa thân thù hấn thế nào, hai vị bệ hạ là người rõ ràng nhất.

Mấy năm gần đây, những kẻ thực sự giao thủ cùng hấn, phần lớn đều là thích khách.

Mà nói một cách khoa trương, những kẻ ấy, mộ đã xanh cỏ cả rồi.

Bất kể từ phương diện nào suy nghĩ, đúng là chẳng ai thích hợp hơn hấn nữa.

Chiêu Ninh đế cùng đế quân liếc nhìn nhau, cười đáp: “Chuẩn.”

Quan tư lễ lần nữa hô tin tức mới đến các lều, những người bên Đại Chu lập tức vỗ tay cười lớn khen ngợi.

Triệu Kiều cùng Mộc gia cô nương Mộc Tề Tinh ở lều cách vách đang cùng dựa lên lan can, lo lắng thay cho bệ hạ, nghe thấy Hạ Uyên sẽ ra ứng chiến, tâm tình liền nói lòng không ít.

Mộc Tề Tinh đập nắm tay lên đầu Hạ Uyên đang dùng sức vẫy chào khán giả, tự hào cười nhỏ: “Thất thúc đừng giết người không chớp mắt nha! Tùy ý đánh hấn bảy phần nội thương là được, để lại chút mặt mũi cho người ta!”

Mộc gia cùng Hạ gia có quan hệ thông gia, mặc dù Mộc Tề Tinh tuổi tác gần bằng Triệu Kiều, nhưng bối phận lại là cháu Hạ Uyên.

“Gi mà giết người không chớp mắt, không cần kiêu ngạo vậy a?” Triệu Kiều cười nhẹ vỗ trán nàng.

Nói xong, trong lòng nàng bồn chồn: Bị thương còn chưa khỏi hẳn, huênh hoang cái gì chứ!

(*) Cửu nghị lệnh 九议令: ban đầu mình tưởng nó là một cuốn danh sách có tên người tham dự, sau đó lại nghĩ nó là từ điển, cuối cùng nghĩ nó như chức quan của thông dịch viên. Mình có hỏi qua bạn người Trung nhưng bạn ấy cũng hơi mù mờ về cái này, nên mọi người cứ hiểu theo nghĩa thông dịch viên nhé.

(**) “Hạ thấp quốc uy”: Trong bản gốc, câu này được đóng ngoặc kép, khi edit mình có thêm “lấy dao mổ trâu giết gà” để làm rõ nghĩa của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

– Edit & Beta: Pianvy Kim –

Chung quy đây là việc trợ húng cho quốc sự, không phải giang hồ khiêu chiến tầm thường, vừa không thể tổn hại đến thanh danh đất nước, vừa không thể làm mất hòa khí hai bên.

Sau khi Hạ Uyên ra ứng chiến, song phương thông qua cửu nghị lệnh đặt ra nguyên tắc tỷ thí cùng phương thức quyết định thắng bại.

Triệu Kiều cùng Mộc Tề Tinh đứng trước rào chắn trông ra, bên ngoài hòa hợp, kỳ thực suy nghĩ không giống nhau.

Tuy Hạ Uyên chủ động ứng chiến đã hóa giải được nan đề thay Chiêu Ninh đế, Triệu Kiều cũng vì vậy mà thở phào, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng về vết thương của hấn.

Thái y mỗi ngày đều báo cáo tình hình hồi phục của hấn vào cung, bệ hạ cùng đế quân đều biết rõ hấn chưa khỏi hẳn, nếu hôm nay chẳng vì hấn chủ động, hai người họ cũng sẽ không điểm chỉ hấn.

“Huynh ấy không phải loại người thích tranh công, tính cách luôn cẩn thận, sao hôm nay bỗng dưng lại bốc đồng đến vậy?” Triệu Kiều nói nhỏ.

“Có lẽ thúc ấy sợ là người khác thì không nắm chắc phần thắng chẳng? Bá phụ ta luôn nói, thúc ấy luôn rất để ý chuyện đại cục đó.” Mộc Tề Tinh con mắt tỏa sáng nhìn xuống hai người đang bàn bạc dưới kia, thuận miệng hỏi, “Nhị cô nương, chuyện của tỷ cùng thất thúc thế nào rồi?”

Dù hai nhà Hạ Mộc có quan hệ thông gia gần gũi, Mộc Tề Tinh cũng lễ phép gọi Hạ Uyên là “thất thúc” theo bối phận, nhưng hai người họ đều là con cháu thuộc nhánh nhỏ trong dòng tộc, nếu không có sự tình long trọng cần đến hai nhà, thì số lần gặp mặt giữa bọn họ còn chẳng có bao nhiêu chứ đừng nói là quen thân.

Bởi vậy nàng cũng không rõ chuyện giữa Hạ Uyên cùng Triệu Kiều cho lắm, chỉ biết đại khái việc hôn sự đã bị gác lại.

“Ta nghe Đầu Đầu nói, thúc ấy sau khi bị thương đã quên mất một số việc, thái y lại không cho mọi người giục thúc ấy nhớ lại chuyện cũ, vậy tỷ và thúc ấy cũng cứ vậy sao?”

Đầu Đầu mà Mộc Tề Tinh nhắc đến, chính là tiểu cô cô Mộc Thanh Nghệ của nàng ta.

Lúc trước, khi còn học trong Minh Chính thư viện, Triệu Kiều, Mộc Thanh Nghệ, Mộc Tề Tinh, cùng Mộc Tề Dương đệ đệ của Mộc Tề Tinh là đồng môn của nhau.

Nhưng Triệu Kiều ba ngày hết hai ngày trốn học, không quen thân với những đồng môn khác, mà Mộc Thanh Nghệ ngẫu nhiên cùng nàng trốn học, đã trở thành bạn bè “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”.

Sau khi tốt nghiệp, Mộc Thanh Nghệ tham gia kì thi tuyển quan, đậu chức Ngự Sử, hai năm ngắn ngủi thăng liền mấy cấp, bây giờ đã trở thành một tra sứ liêm chính phụ trách giám thị tác phong và kỷ luật quân đội, vô cùng bận rộn, cơ hội gặp mặt Triệu Kiều cũng ít đi rất nhiều.

Mộc Tễ Tinh ngược lại nhàn tản, thường xuyên gặp gỡ Triệu Kiều, so với thời còn đi học thì thân hơn một chút.

“Còn có thể thế nào nữa đây?” Triệu Kiều bắt đầu dĩ cười, sau đó chuyển đề tài, “Ai, sao ta không thấy Mộc hầu gia đến tùy giá vậy?”

Buổi sáng nàng buồn ngủ, nhiều chuyện xảy ra mà không để ý. Đến lúc này mới phát hiện, đại diện từ phủ Cung Viễn Hầu chỉ có Mộc Tễ Tinh, phụ thân nàng cùng đệ đệ Mộc Vô Loan của hần, còn riêng hần thì không đến (1).

Mộc Tễ Tinh thần bí nheo mắt cười: “Chẳng phải Tín vương phi diện hạ cũng không đến ư?”

“Mấy hôm trước bộ hạ phát lệnh cấm Hi di thần môn, tâu từ ta lúc đó đang ở phủ Đồ ngự sử nghe lệnh liền...” Triệu Kiều vừa nói đến đây liền chợt hiểu ra, lắc đầu cười, “Xem ra không phải chỉ là xét xử bình thường.”

Hai người đều là quý nữ nhàn tản không mang chức vụ gì trong triều, không nên nói sâu vào chủ đề này.

Mộc Tễ Tinh đổi đề tài: “Tam đệ nhà tỷ đâu?”

Triệu Kiều cười mỉm, liếc về phía bên dưới thánh giá: “Bộ hạ gọi nó có việc rồi.”

Bên cạnh thánh giá, Triệu Vị đang đứng trang nghiêm.

Mà phía trước thánh giá, Hạ Uyên đứng đối diện với tiểu quốc cữu Trà Mai quốc, bên cạnh là các cữu nghị lệnh, hiển nhiên vẫn đang bàn bạc luật chơi.

Bởi Hạ Uyên quay lưng về phía lều Triệu Kiều, nên tên tiểu quốc cữu mặt trắng áo tím kia đối diện nàng. Lúc nàng mỉm cười, tên tiểu quốc cữu như có con mắt thứ ba, lập tức ngẩng lên nhìn.

Triệu Kiều thoáng chốc biến sắc, nổi trận lôi đình: “Tên hỗn trướng! Nhân tộc kinh tởm dám nhìn ta!”

Mộc Tễ Tinh gạt mình, một lát sau mới hiểu nàng đang nói đến tên tiểu quốc cữu nọ.

Kỳ thật, hầu hết những cô nương xuất thân thế gia vọng tộc ở Đại Chu đều rất phóng khoáng, bình thường nếu có người lạ tán thưởng ngoại hình của mình, các nàng sẽ không xấu hổ hay so đo, càng sẽ không mở miệng chửi rủa.

Mộc Tễ Tinh nhún mày nhìn tên tiểu quốc cữu đó vài lần, sau đó đồng cảm buồn nôn kêu lên: “Sao ánh mắt hần hạ lưu như vậy?”

Trùng hợp lúc này quan tư lễ đánh một tiếng chiêng trống, truyền rằng: Hạ thất công tử cùng tiểu quốc cữu Trà Mai tỷ thí ba hiệp, ba thắng hai.

Hiệp một tỷ thí kiếm trúc, hiệp hai tỷ võ tay không, hiệp ba tỷ thí đao gổ.

Mộc Tễ Tinh huých khuỷu tay vào Triệu Kiều: “Xem đi, coi thất thúc báo thù cho tỷ!”

Lẽ nào... Hạ Uyên bỗng đứng đứng ra ứng chiến, là vì hần muốn thay nàng trả đũa ư?

Triệu Kiều hoảng hốt, nụ cười vừa mỉm, lại không dám quá chắc chắn.

Do lấy thân phận “Phong Nam Hạ thị thất công tử”, Hạ Uyên không mặc quan bào mà mặc y phục riêng của Hạ thị.

Võ bào bằng gấm tổ là thượng hạng, hoa văn đen nhũ đỏ, vạt áo thêu lưu vân đồ xuồng như thác.

Ngoại trừ đeo một viên ngọc bội như ý quý giá bên ngoài thì không có thêm phục sức dư thừa nào, đồ buộc tóc cũng đơn độc một chiếc quan bằng bạc phối với trăm mặt ngọc.

Y phục kẻ thừa truyền thống phong nhã của gia tộc “Phong Nam Hạ thị”, gọn gàng tự tại, quý giá toát ra từ cốt tủy.

Triệu Kiều chống khuỷu tay lên lan can, hai tay đỡ cằm, chăm chú nhìn vào Hạ Uyên trong sân.

Đây là lần đầu nàng thấy hần mặc võ bào Hạ thị. Bộ dáng hần trong bào đồ thực sự là... anh tuấn ngoài tưởng tượng.

Triệu Kiều nhăn mũi, thầm nghĩ may mắn hôm nay cử hành việc quốc sự, nếu không hần sẽ có vài cô nương lớn mật ném tú cầu cho hần rồi.

Tiếng chiêng trống vang lên, hiệp một tỷ thí kiếm trúc chính thức bắt đầu.

Triệu Kiều chưa từng tập võ, xem mà không hiểu, nhưng Mộc Tễ Tinh xuất thân nhà võ thì khác.

Kiểm trúc giao tranh vừa ba chiêu, trán nàng ta đã nhận thành một đường: “Thất thúc làm gì vậy?”

“Sao? Cái gì...”

Triệu Kiều còn chưa nói xong, trong sân đã xảy ra một chuyện không tưởng.

Hạ Uyên thật sự bại trận. Chưa được quá năm chiêu. Tay phải của hần thậm chí còn bị mũi kiếm của đối phương quệt một đường không sâu không cạn.

“Cháy máu rồi?!” Triệu Kiều tỉnh mắt thốt lên.

Nói xong, lập tức ôm váy chạy khỏi lều.

Mộc Tề Tinh chạy theo sau nàng, trong sân xuất hiện thêm hai cô nương sốt ruột vây quanh.

“Vết thương của huynh còn chưa hẳn, đừng có cậy mạnh!” Triệu Kiều dặm chân trùng mắt.

Hạ Uyên khó hiểu nhìn nàng chăm chăm.

Triệu Kiều lúc này mới tỉnh mộng, nàng hôm qua còn mắng hắn đừng bao giờ bén mảng đến gần mình, vậy mà lúc này...

“Huynh xem Tề Tinh hoảng thế nào đi!” Nàng đưa tay chỉ vào Mộc Tề Tinh, trôi chảy đánh trống lảng.

Mộc Tề Tinh ngờ ngác một lúc, ngốc nghếch gật đầu: “Đừng thế. Thất thúc, người vì sao lại có tình dễ lộ sợ cho hắn? Căn bản không phải người lúc bình thường.”

Hạ Uyên nghiêm mặt giải thích: “Người khách ta chủ, phải tiếp đãi tận tình. Nếu khách thua cả ba, vậy rất thất lễ.”

Triệu Kiều im lặng nhìn trời.

Vẫn là tên Hạ Uyên khuôn phép lễ nghi kia thôi, làm gì có chuyện ứng chiến để làm nàng hả giận.

Không có khả năng.

Khi nàng cùng Mộc Tề Tinh trở lại lầu gác, hiệp hai tỷ thí quyền cước cũng bắt đầu.

Hiệp trước Hạ Uyên thua không dưới năm chiêu, lần này lại cùng người ta bất phân thắng bại, trong lòng mọi người bất giác dâng lên thất vọng.

Triệu Kiều tâm tình phức tạp, trầm ngâm suy nghĩ, đoán không ra rốt cuộc Hạ Uyên định làm gì.

Mộc Tề Tinh nhìn chăm chăm vào sân, một lát sau vui vẻ bật cười: “Lâu rồi mới thấy thất thúc gian xảo như vậy. Hóa ra là nãy giờ đợi thời cơ.”

“Tại sao, bị người ta đánh, có chỗ nào gian xảo?” Nói xong, Triệu Kiều vừa vận thấy tên tiểu quốc cừu hạ một chương vào đầu vai Hạ Uyên, tim lập tức thót lên cuồng hòng.

Mộc Tề Tinh cười khoát tay, kích động reo lên: “Tỷ không hiểu, thúc ấy cố tình bị đánh, chẳng qua là muốn tạo ra vẻ bất phân thắng bại mà thôi. Ta đếm thừ rồi, thúc ấy đánh năm lần nhưng một lần, nhiều lần đánh vào vị trí gây nội thương của đối phương, lại chỉ để đối phương đánh vào những bộ vị rêu rĩa của mình. Đây thật là...”

Thật không biết nên tán thưởng thế nào.

Nghe Mộc Tề Tinh giải thích, tim Triệu Kiều cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, không nhịn được cũng cười lên: “Đúng là tên “giả trư ăn cợn”! Được lắm!”

Hạ Uyên lúc này mặt không biểu tình, ra sức đem tên tiểu quốc cừu Trà Mai quốc quay đến không rõ mặt mày.

Hắn lúc này cố tình để thua, là vì đối phương thuộc sứ đoàn ngoại bang, cũng không thể đâm xuyên kiểm trúc vào tên vô liêm sỉ này, có thắng cũng vô nghĩa.

Hắn chính là chờ hiệp này, đánh cho tên mặt trắng đó biết cái gì là trời cao đất dày.

Mà đương nhiên, hắn làm vậy là vì quốc uy, không phải vì tên mặt trắng đó quấy rối cô nương nào đấy!

Việc nước, thật sự xuất phát từ việc nước! Chính là thế.

Hiệp hai, Hạ Uyên không ngờ là người chiến thắng. Trong các lầu gác lần nữa tuôn ra âm thanh reo hò ồn ào.

Kết thúc hiệp, tiểu quốc cừu Trà Mai quốc để cừu nghị lệnh thay mình chất vấn, cho rằng Hạ Uyên cố tình đánh vào những chỗ trí mạng của mình.

Hạ Uyên giờ bàn tay phải lên, lộ ra vết thương chảy máu trên tay: “Lúc giao thủ mất chính xác mà thôi. Luận võ khó tránh bị thương, không phải thế ư?”

Tên tiểu quốc cừu này giả như có còi đồ ra, người khác cũng khó thấy được vết thương hắn, trong khi vết thương trên tay Hạ Uyên lại đỏ máu rõ ràng.

Một người trầm ổn bình tĩnh, một kẻ kiêu căng nhõng nhẽo, thương thế bằng mắt thường lại khác nhau như vậy, tiểu quốc cừu chỉ có thể nghiêng răng nuốt xuống thua thiệt, cắn răng nhận lấy đao gỗ tiếp tục thi đấu.

Hiệp cuối, Hạ Uyên không có ý tính đánh hắn bị thương thật.

Tay nắm chặt đao gỗ, trong thoáng chốc, hắn mặc kệ cái quỳ cái cù gì đó hết, mắt bắn tia lạnh, khí thế thấu xương tỏa ra ngoài.

Đây không phải ánh mắt một người luận võ bình thường sẽ có.

Tiểu quốc cừu Trà Mai là người tập võ, hầu như lập tức nhận ra người trước mắt cũng như mình, tuyệt đối không phải chỉ là “công tử quý tộc võ nghệ cao cường”, mà là một kẻ đã trải qua gió tanh mưa máu, ánh mắt sát thương một kích tất sát.

Ngay khi hắn né tránh mũi nhọn để thủ thế, Hạ Uyên đã nhanh như tia sét, giờ tay chém xuống...

Trước mắt bao người, đao gỗ trong tay tiểu quốc cừu Trà Mai đứt thành hai đoạn.

Đao gỗ của hắn và Hạ Uyên giống nhau, chuyện này có nghĩa, Hạ Uyên nội kinh mạnh mẽ, vũ khí với hắn có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Càng đáng sợ hơn là, trong nháy mắt đó, Hạ Uyên chẳng những một đao chém đôi binh khí đối phương, mà khuỷu tay hắn còn cùng lúc hạ lên cổ đối phương nữa.

Tiếng hoan hô thoáng chốc vang lên như sấm động, lỗi tai Triệu Kiều ong lên, nửa hiểu nửa không trùng mắt nhìn, quay đầu hỏi Mộc Tề Tinh: “Thắng thế này uy phong lắm ư?”

“Đương nhiên! Một chiêu tuyệt sát còn gì!” Mộc Tề Tinh kích động đến mức nhảy cao ba thước, “Nếu trong trận chiến thực sự, thất thúc chỉ cần dùng năm thành lực đạo, lấy khuỷu tay

đánh nát xương cổ đôi phương, tên tiểu quốc cừu này đành phải lau nước mắt về nước làm lễ tang cho mình đi thôi!”

Triệu Kiều nhìn Hạ Uyên bình tĩnh đi xuống khỏi lời đài, bàn tay đặt lên lồng ngực đang đập loạn, cổ cắn lưỡi để ngăn bản thân thét ra tiếng.

Người trong lòng của nàng, thật lợi hại.

Chẳng biết vì sao, Hạ Uyên lại ngừng đầu nhìn về hướng này.

Ánh mắt trầm ổn tựa như không có tình nhìn ai, có điều môi mông bĩu một cái, lộ ra lúm đồng tiền trên má phải mà hần luôn tận lực giấu đi.

Hệt như một đứa bé đắc ý, ngửa mặt chờ người đến xoa đầu khích lệ.

1. Cung Viễn Hào: nhân vật của truyện “Biểu muội lại sợ ngọt” trong cùng hệ liệt.

Editor: Xin chào mọi người!!!

Cuối cùng cũng có thể đăng chương mới. Tuần rồi mình dành phần lớn thời gian ở bệnh viện, lúc nhập viện thì sức nghĩ “ủa mình chưa đăng chương mới nữa ta”, không biết sao tình vậy luôn lol.

Sắp tới mình sẽ cố gắng ra chương đều hơn vì bớt vướng bận công việc sức khỏe học hành các thứ rùi.

À còn về cái áo của Hạ Uyên, mình tính chú thích mà thấy bình thường truyện cổ đại các bạn edit ko có giải thích vụ xống áo lắm nên thôi. Đại khái tổ la là một kiểu dệt vải á các bạn, chi tiết các bạn search baike nha, còn “lưu vân” có nghĩa là hoa văn mây. Tác giả viết “金泥流云纹” (kim nê lưu vân văn), mình có hỏi bạn người Trung về khúc kim nê, vì search thì kim nê là dạng như xối mồn đất ấy, thì bạn ấy cũng không hiểu lắm. Thành ra mình mạn phép edit là “như thác đổ” ghen.

Cuối cùng thì mọi người luôn giữ gìn sức khỏe nha!!! Sức khỏe quan trọng lắm đó ♥

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sao nâng súng lên lại bá đạo vậy!

– Edit & Beta: Piamvy Kim –

Hạ Uyên chỉ vừa biểu lộ tài năng xuất chúng, làm chủ cuộc chiến, đã vừa có thể phóng đại quốc uy, vừa giữ được lịch sự lễ tiết với sứ đoàn ngoại bang, thật sự là “hữu dũng hữu mưu”.

Điều này khiến mọi người trở nên hưng phấn, ngay cả phó chi huy Hoàng thành Tề Tự Nguyên cũng đắc ý đến quên trời đất, từ trên lầu gác nhảy xuống, sai bước đi thẳng về phía Hạ Uyên.

Chiêu Ninh để bị hành động ấu trĩ của hần làm cho dở khóc dở cười, nhất thời cũng quên mất phong phạm đế vương, đứng dậy cất giọng cười trách: “Tề Tự Nguyên người định bay lên trời à?”

Tề Tự Nguyên tổng quân sau thời chiến phục quốc, có thể coi như huynh đệ từng trải qua sinh tử cùng Chiêu Ninh đế.

Bởi vậy, từ trước đến nay, mỗi khi ngự tiền luôn có hai phần buồng thả, chỉ cần không có ngự sử đứng ở tiền điện để giám sát trật tự, hần ngẫu nhiên cũng có lúc mất khuôn phép, Chiêu Ninh đế thì nhắm một mắt mở một mắt.

Tề Tự Nguyên vừa chạy vừa cười, ôm quyền nói: “Bệ hạ thứ tội!”

Khi Hạ Uyên mười hai, mười ba tuổi, đường huynh Hạ Chính và Tề Tự Nguyên đều từng tự mình chỉ điểm võ nghệ cho hần.

Mấy năm này hần gia nhập Kim Vân nội vệ, vì luôn túc trực ở ngự tiền, hành tung bên ngoài khiêm tốn, nên chưa từng cùng ai nghiêm túc động thủ một lần.

Hôm nay Tề Tự Nguyên tận mắt thấy tiểu huynh đệ năm đó được mình dạy dỗ nay có tiền đồ như thế, đương nhiên so với người khác còn kích động hơn ba phần.

Tề Tự Nguyên nhảy lên, cánh tay nắm bả vai Hạ Uyên, tay khác giơ lên vỗ đầu hần: “Hào tiểu tử! Tiến bộ đấy!”

Hạ Uyên trở tay đẩy hần, lách mình ra xa ba bước: “Tự Nguyên huynh, ta hai mươi rồi, không phải mười hai tuổi nữa.”

Nói chuyện thì cứ nói, vỗ đầu ta làm gì?

Tề Tự Nguyên bị vô tình cự tuyệt cũng không xấu hổ, một tay chống hông cười chỉ vào hần: “Haha, người đứng bất động một chỗ, còn hást cằm cười đắc ý như vậy, rõ ràng là muốn nói “mau đến xoa đầu khen ta đi” mà.”

“Làm gì có chuyện đó, huynh nghĩ nhiều.” Hạ Uyên phất chốc cứng đờ, nhìn chằm chằm vào sau lưng Tề Tự Nguyên.

Tề Tự Nguyên nhìn thấy Triệu Kiều, lập tức hớn hờ nói: “Nhị cô nương mạnh khỏe chứ? Cô cũng đến xoa đầu khen ngợi nó ư? Nó nói ta nghĩ nhiều, không cho sờ đấy.”

Tề Tự Nguyên bản tính xuề xòa, chỉ biết Hạ Uyên sau khi bị thương đã mất một chút trí nhớ, nhưng chưa từng hỏi hần quên cái gì, quên người nào.

Trong ấn tượng của hần, Hạ Uyên cùng Triệu Kiều là một cặp sắp thành hôn, trêu ghẹo bọn họ một chút cũng không sao.

“Tề đại nhân mạnh khỏe.”

Trông thấy Triệu Kiều cười đến híp mắt, Hạ Uyên chỉ thấy lưng tê rần, phất chốc lùi hai bước: “Đa tạ hai vị quan tâm, ta hoàn toàn không có ý đó.”

Mà nói thật, chính hần cũng không biết vì sao bản thân lại đứng ở một chỗ ngừng đầu lên nhìn, thậm chí còn không nhận thức được là mình đã cười.

Càng không tin mình lại tỏ vẻ “mau tới xoa đầu khen ngợi ta đi”.

Nhưng mà, hần đưa tay lên ngực tự hỏi, giả như trước mặt mọi người, nàng ấy đưa tay ra...

Không được không được! Hần đâu phải loại người như vậy!

“Làm gì có ai muốn xoa đầu huynh? Tuổi còn trẻ, trí nhớ đã không tốt, lại còn muốn nghĩ nhiều,” Triệu Kiều cười hừ, liếc hần nói, “Tay huynh bị thương, không đi bôi thuốc sao?”

Hạ Uyên đôi mắt rũ xuống quần bách đáp: “Vết thương nhỏ mà thôi.”

Tề Tự Nguyên lúc này vẫn chưa rõ nội tình, tiến lại gần ôm lấy bả vai hần, hướng Triệu Kiều cười nói: “Nhị cô nương không cần lo lắng vết thương nhỏ đó, chỉ là một vết xước mà thôi, so với mấy cái nó từng bị... Ồi! Chúc tiểu thất ngươi muốn đánh nhau với ta à?!”

Tề Tự Nguyên không phòng bị, đột nhiên bị Hạ Uyên huych khuỷu tay vào sườn, liền thẹn quá hóa giận, làm bộ muốn cùng hần đánh thật.

Hạ Uyên một mặt ngăn cản quyền cước ruồi muỗi của hần, một mặt không tự giác liếc về phía Triệu Kiều đang cất bước tiến đến.

Hai tay nàng chấp sau lưng, thời điểm lướt qua hần, đột nhiên nghiêng mặt cười.

“Khi này rất uy phong. Đa tạ huynh.”

Nàng rõ ràng nói rất nhỏ, Hạ Uyên lại cảm giác trong lòng như có một tảng đường vừa nặng nề bất ngờ rơi xuống, sau đó liên tục nổi lên những bọt nước mật ngọt kì lạ.

Loại tư vị này hần rất lạ lẫm, cho nên nhất thời không có bất kỳ động tác gì, cứ như vậy bị Tề Tự Nguyên đá một cái.

Thật kỳ quái, sao đột nhiên mình lại muốn cười? Thậm chí còn muốn lăn hai vòng cho đã?

Đầu mình bị hồng rồi chắc?

Quả như lời Tô Phóng từng nói với Triệu Kiều, Trà Mai quốc mang đến hai thanh súng cầm tay, tên là Trình Cống, thật sự có ý định thăm dò thực lực của Đại Chu.

Đặc biệt là trong lĩnh vực vũ khí, bọn hần cần biết thực lực Đại Chu sâu cạn ra sao, để phán đoán “mức độ hữu hảo” của mình ước hai nước.

Chiêu Ninh để cho Triệu Vị ra trước, Triệu Vị nhận lời, tiếp nhận cây súng từ tùy tùng bên phái đoàn Trà Mai, tinh tế dò xét, lại nghe cửu nghị lệnh truyền đạt lời tự thăm từ bọn họ.

“Cây súng này nhỏ bé lại nhanh nhẹn, dễ mang đi, còn có thể bắn liên năm phát, tầm bắn so với cung tiễn bình thường...”

Quang quác lăm lăm, tóm lại ý là Trà Mai quốc bọn hần nắm trong tay thiên hạ đệ nhất súng đạn, đánh đâu thắng đó.

Ân sư của Triệu Vị là để quân Tô Phóng, cho nên mặc dù hần còn trẻ tuổi, ở trong hoàn cảnh này vẫn có thể tỉnh táo suy nghĩ.

Cái gọi là “thượng bình phạt giao”, điểm mấu chốt trong đó là “thỉnh đối phương thuyết thoại”, nhưng không phải nghe ý tứ trên mặt chữ, mà là “huyền ca biết nhả ý”. (1)

Đối phương nhìn qua giống như tự cao tự đại, nhưng thật ra chính là muốn kích thích mình làm lộ bài.

Là một thợ kim khí cuồng, đứng trước loại vũ khí này, không cần ai giải thích, hần cơ bản đã xem ra được ưu khuyết điểm của nó rồi.

So sánh giữa nó và Thủy Liên Châu mà hần chế, thứ này ngắn hơn một nửa, trọng lượng càng nhẹ, linh hoạt thuận tiện, mà càng đáng sợ hơn là, từ thân súng đến đạn được đều làm từ những vật liệu chất lượng hỗn tạp, mặc dù khả năng bị nổ nòng rất cao, nhưng so với Thủy Liên Châu lại rẻ hơn nhiều, càng thích hợp để sản xuất hàng loạt.

Phải thừa nhận rằng, nếu hai nước giao chiến, chỉ riêng về mặt vũ khí này thôi, Đại Chu chắc chắn sẽ rơi xuống hạ phong. Thủy Liên Châu quá mức tinh xảo, muốn sản xuất hàng loạt cho quân đội sử dụng thì chẳng khác nào đem quốc khố ra đốt, triều đình căn bản kham không nổi.

Tuyệt đối không thể để đối phương nhận ra điểm này, nếu làm không tốt sẽ gây họa lớn. Triệu Vị trên mặt gượng cười, sau lưng lặng lẽ thăm một tầng mồ hôi lạnh.

“Bầm hai vị bệ hạ, vũ khí này mặc dù nhiều ưu điểm, nhưng kỳ thật vẫn có chỗ thiếu sót. Đặc điểm “bắn liên năm phát” mà vị Trà Mai quốc này kiêu ngạo thật ra có một khuyết điểm trí mạng, chính là băng đạn không đủ bền, khi bắn ra, bị sức giật ảnh hưởng, hộp đạn có khả năng sẽ trượt xuống. Hơn nữa, theo như ta thấy, thứ đồ này độ chính xác kém xa Thủy Liên Châu, thao tác lại tương đối phức tạp khó khăn, nếu không được trả qua huấn luyện nghiêm ngặt, người thường có cầm lên cũng không khác gì khối sắt vụn.”

Triệu Vị có ý lấy vài điểm này ra nói, mặc kệ đối phương đáp thế nào, hần cũng đều có thể thuận thế quấy đục nước.

Quấy quấy một hồi, sẽ không ai chú ý đến vấn đề phí tổn.

Cửu nghị lệnh chuyển ngữ lời Triệu Vị cho sứ đoàn Trà Mai xong, người bên kia lập tức sa chân vào bẫy, ra sức giải thích chuyện “thao tác phức tạp khó khăn”.

“Ngay cả quan văn bình thường ở nước ta cũng có thể sử dụng, làm gì có chỗ nào mà bảo là phức tạp khó khăn?”

Triệu Vị cười như định liệu trước mọi việc, kỳ thật lòng bàn tay đã toát đầy mồ hôi: “Quan văn là người đọc sách, đối với những thứ cơ quan tinh xảo cũng có phần dễ sử dụng. Nhưng binh sĩ bình thường ngay cả chữ cũng không biết đọc, đột nhiên cầm phải thứ này, người làm cách nào dạy cho hần biết? Vậy nên thứ đồ vật này không thực dụng.”

“Còn Thủy Liên Châu của nước ngươi thì sao? Binh sĩ không biết chữ cũng có thể dùng ư?”

“Đừng nói là binh lính, nhị tỷ của ta được nuông chiều từ bé, nửa chữ cũng không biết mà cầm được Thủy Liên Châu, cũng có thể cho các người biết thế nào gọi là thiện xạ.”

Đối phương nghe xong, lập tức hướng về Chiêu Ninh để xin thánh dụ, yêu cầu Tín vương phủ nhị cô nương xuất thủ, chứng thực xem lời Triệu Vị là thật hay giả.

Đế quân Tô Phóng trộm liếc Triệu Vị, cười đến mắt sáng rực.

Làm tốt lắm

Song phương so đấu súng đạn là điều đã sớm dự liệu, các người hầu của hành cung cấp tốc đem ra hai cái bìa ngấm người gỗ ra sân.

Quan tư lễ thông truyền các lều, sau tiếng gõ chiêng đồng, quan văn bên Trà Mai quốc hai tay cầm lấy chuỗi súng, hướng về bìa bắn.

Theo như Triệu Vị phán đoán, “năm phát liên tiếp” này so với Thủy Liên Châu “mười một phát liên tiếp”, căn bản không cùng đẳng cấp.

Năm phát bắn ra, vai trái, bàn tay phải cùng trán của người gỗ đều có vết đạn, hai phát còn lại bắn không trúng bìa, chẳng biết đã bay tới chỗ nào trên núi.

Thảm hại hơn chính là, trong quá trình bắn, hộp đạn trượt xuống hai lần, tên quan kia lại là quan văn, phản ứng không nhanh nhẹn như quan võ, tay chân luống cuống khiến Triệu Kiều đứng gần đó bật cười.

Vài người đứng ngoài lều gắm cũng nhìn không được, trầm thấp cười ra tiếng.

Đến phiên Triệu Kiều ra sân, nàng tùy ý vác Thủy Liên Châu lên vai, vừa đi vừa quay mặt nhìn về tên tiểu quốc đang đứng bên sân.

Tên kia đang đau đến ôm bụng nhe răng trợn mắt cũng muốn đòi ra xem, người bên ngoài khuyên không nổi.

Hắn mới bị Hạ Uyên đánh một trận, thua vô cùng mất mặt, khí thế ỉu xìu không ít, ánh mắt nhìn Triệu Kiều cũng không còn vẻ dâm tặc muốn lột sạch quần áo người ta ra nữa, mà thay vào đó là khinh miệt cùng khiêu khích, hẳn vì chưa phát giác Thủy Liên Châu lợi hại đến mức nào, càng không nghĩ Triệu Kiều có thể làm ra trò trống gì với nó.

Có thể vì vẫn còn thành kiến, phần nộ chưa được xả ra, Triệu Kiều cảm giác trong mắt hắn ngoại trừ khinh miệt cùng khiêu khích, vẫn còn chút biến thái dâm tặc.

Nàng có chút giang hồ lấy đầu lưỡi cọ vào má, nắm chắc Thủy Liên Châu trên vai, nhìn tên tiểu quốc cừu kia lạnh lùng cười.

Tiếp theo, nàng biếng nhác xoay người hướng súng đến cọc người gỗ phía xa xa.

Tề Từ Nguyên sống vai Hạ Uyên đứng bên sân, nhìn chằm chằm từng cử động của Triệu Kiều không chớp mắt, tim cũng nhảy lên cuống họng.

“Con bé... có thể ư?”

Không trách được Tề Từ Nguyên không dám tin, ngoại trừ người của Triệu gia, ai cũng không dám tin tưởng nàng.

Dù sao đi nữa, ở kinh thành này, nàng mang tiếng là vô công rồi nghề, văn không võ chẳng phải, riêng ăn chơi thì thông thạo đủ ngón, tóm lại là cảm giác không đáng tin cho lắm.

Cái gọi là hữu hảo minh ước giữa hai nước, nói trắng ra bất quá là mượn gió bẻ măng, cần nhắc thực lực song phương rồi mới tính sao cho phù hợp. (2)

Trà Mai nước nhỏ dân ít, úy uy nhưng không hoài đức, giả như trận này Triệu Kiều thất bại, liền sẽ dễ lộ nhược điểm trí mạng trong súng đạn Đại Chu, bọn hắn từ đó sinh ra lòng lang dạ thú gì cũng có thể. (3)

“Ta không biết.” Hạ Uyên cõ họng khẽ động, trong chớp lát, ánh mắt không rời Triệu Kiều.

Ngay khi người khác khẩn trương đến quên cả thở, Triệu Kiều nhắm chuẩn vào cọc người gỗ, ung dung thành thạo bóp cò.

Chớp mắt tiếp theo, mắt trái người gỗ có thêm một vết đạn đen ngòm.

Ngay sau đó, nàng không có nửa điểm chần chờ trì hoãn, tiếp tục kéo chốt, vứt bỏ vỏ đạn, lại nhắm chuẩn, lần hai bóp cò.

Động tác gọn gàng, nước chảy mây trôi, thành thạo điêu luyện đến mức còn có thời gian rảnh mà quăng cho tên tiểu quốc cừu Trà Mai một cái liếc lạnh lùng.

Mười một phát liên tục vang lên, không một lần thất bại, tất cả vết đạn đều tập trung vào hai con mắt của người gỗ.

Thu tay đứng vững xong, Triệu Kiều ngược lại ôm Thủy Liên Châu, tiếc nuôi nhìn tên tiểu quốc cừu mà thờ dài, cất giọng hô với Triệu Vị: “Tiếc quá, hôm nay một phát cũng không lệch gì cả.”

Phải nói là, quá mức khoa trương.

Nghe cừu nghị lệnh chuyển ngữ xong, tiểu quốc cừu Trà Mai quốc sắc mặt trắng xanh, không che bụng nữa mà đổi lại sang che mắt...

Người còn muốn bắn trật?! Nhìn qua là quý nữ da thịt non mềm, xinh đẹp rực rỡ yêu kiều, làm sao nâng súng lên lại biến thành bá đạo như vậy?!

Con mắt, thật, đau.

Ở một bên khác, mắt Hạ Uyên từ nãy đến giờ đều dán vào Triệu Kiều.

Lúc ban đầu hắn có chút lo lắng nàng sẽ vì chuyện tên tiểu quốc cừu mà lỗ mãng làm loạn.

Nếu nàng bỗng dưng hướng đến hắn ta mà bóp cò, dù không bắn trúng chẳng nữa, kết mình giữa hai nước cũng lập tức không còn, còn có thể biến thành khai chiến.

Vậy mà nàng có thể khắc chế tùy hứng ngày thường, chỉ có chút ác ý cố tình bắn vào mắt người gỗ, tỏ ra uy hiếp mà thôi.

Hệt như một con báo nhỏ nhe răng gầm gừ, răng nanh phát sáng.

Hạ Uyên nhẹ mỉm cười, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta xem thường nàng rồi.”

Người tính cách nóng nảy như vậy, thời khắc máu chốt lại điểm tình thông thả, thật khiến người ta phải lau mắt mà nhìn.

Hạ Uyên dù chưa từng nhìn thấy Thủy Liên Châu, nhưng trong Bắc quân có vài “thần cơ thủ” biết dùng súng, hắn từng nghe bọn họ nói qua, lúc sử dụng súng sẽ chịu sức giật cực lớn, ngay cả kẻ da dày thịt béo như bọn họ mỗi lần huấn luyện xong, vai thể nào cũng bị sưng đỏ.

Giờ phút này Triệu Kiều đứng một cách tùy ý, gương mặt xinh đẹp cũng chỉ biểu hiện một chút tiếc nuối già bộ, hần đoán, vai phải của nàng rất định đang rất đau, có khi ngày mai còn bị ứ máu.

Nghĩ đến việc nàng khóc lóc than thở lúc người ta bôi thuốc, trong lòng Hạ Uyên tê rần một trận.

Từ cổ đến mặt lan một màu đỏ khả nghi.

Hần một lần nữa tự hỏi, có phải đầu óc mình không được bình thường hay không.

Đừng nói là người ngoài, ngay cả Chiêu Ninh đế cũng phải thay đổi cách nhìn đối với vị đường muội tai tiếng này của mình.

“Triệu Vĩ, ngươi dạy nàng?”

Triệu Vĩ đứng cạnh đế quân thâm cười trộm: “Bẩm bệ hạ, tỷ ấy thiên phú dị bẩm. Bình thường săn mấy vật sống như thỏ, gà rừng, chim rừng đều rất hiếm khi thất bại, cái cộc người gỗ đứng yên một chỗ đối với tỷ ấy chẳng khác nào trò đùa.”

Mọi người ghen hòng trần trời một lúc mới lấy lại tinh thần, sau đó tiếng reo hò vỗ tay vang lên không ngớt, chẳng kém gì so với lúc Hạ Uyên chiến thắng trận chiến kia.

Tề Tự Nguyên tròn mắt há mồm thật lâu, vỗ lên vai Hạ Uyên: “Trời ạ, một chiều này của con bé cũng đủ tung hoành thiên hạ! Ta xem mấy tên thần cơ thủ trong Bắc quân cũng không lại được nó. Ngày trước ta còn nghĩ, tính người soi mói như vậy, lại muốn “làm” cho Triệu nhị cô nương “không chí tiến thủ, chém gió tung trời” ở chung một chỗ. Xem ra là con bé có chỗ hơn người.”

Hạ Uyên mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nhin được, gương mặt đỏ cổ găng nghiêm túc lạnh lùng nói: “Tề đại nhân, việc quốc sự xin đừng từ trang trọng.”

Cái gì gọi là “làm cho ở chung một chỗ”?! Cách nói này thật đâm vào tai

(1)

“Thượng binh phạt giao – 上兵伐交”: dùng kẻ để chiến thắng địch nhân

“Thính đối phương thuyết thoại – 听对方说话”: nghe đối phương nói

“Huyền ca rõ nhã ý – 闻弦歌而知雅意”: điển cổ trong “Lữ thị Xuân Thu” của “Tam quốc diễn nghĩa”, tại ý là hiểu theo nghĩa đen

(2)

“Kiến phong sử đà – 见风使舵”: xem ánh mắt của người khác mà hành động

“Khán thái hạ điệp – 看菜下碟.”: người thế nào, dâng đồ ăn/thái độ như thế

(3) Lấy từ “Uỷ uy hoài đức – 畏威怀德”: lấy uy quyền để trấn áp, dùng đức để cảm hóa

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Triệu Kiều, nhượng bộ hần

— Editor: Pianvy Kim —

Dạ yến diễn ra vào giờ Hợi (3-5h chiều).

Đế quân sai người gọi Triệu Vĩ đến phụ diện nói chuyện, Triệu Kiều cố nén buồn ngủ, cùng mọi người nổi đuôi đi ra Ngọc Đường điện.

Nàng đem qua vốn ngủ không ngon, tất cả sức lực đều đặt vào thi đấu buổi chiều, tựa như hồi quang phản chiếu (1), giờ đã hoàn toàn kiệt sức.

Ở dạ yến uống chút rượu, rượu tác dụng chậm làm dâng lên cơn buồn ngủ.

Nghĩ thầm đế quân đã lâu không gặp đồ đệ Triệu Vĩ, hần lúc này có nhiều điều muốn nhắn nhủ lắm, xem chừng ít nhất cũng mất nửa canh giờ, bởi thế nàng dứt khoát không đợi nữa, trực tiếp ngồi lên bộ liễn trở về tiểu viện.

Triệu Kiều thực sự đã rất mệt mỏi, nàng lười biếng khép áo choàng, ngồi nghiêng thoải mái, bộ liễn chưa đi bao xa đã ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi nhập nhèm mờ mắt mới phát hiện bộ liễn đã dừng trước cửa tiểu viện, Nguyễn Kết Hương nhăn tít mi tâm lo lắng nhìn mình, những người hầu kiệu thì khom lưng đứng sau Kết Hương chờ.

“Nhị cô nương, người tỉnh rồi.” Nguyễn Kết Hương nhẹ thở một hơi, tựa như đã đợi hồi lâu.

“Sao em không gọi ta dậy?” Triệu Kiều vô lực dựa lên cánh tay Kết Hương đưa tới, lâu bâu một câu xong, lại nhìn những người hầu nâng liễn mà xin lỗi, “Gia nhân nhà ta không hiểu chuyện, đã gây phiền toái cho mọi người.”

Bọn họ tất nhiên cung kính thưa không dám.

Nguyễn Kết Hương cũng không vội biện bạch, sau khi đỡ Triệu Kiều bước xuống bộ liễn, nàng móc trong túi ra mấy hạt vàng vụn, khách khí phân phát cho mấy người hầu bọn họ.

Triệu Kiều ngáp dài ngẩng đầu một cái, đột nhiên sững sờ đến quên ngâm miệng...

Một bóng lưng cao lớn bước qua cánh cửa, hướng đến tiểu viện sát ngay bên tiểu viện nàng, dưới ánh đèn lồng, vạt áo võ bào nâu đỏ bạc thêu lưu vân của hắn phản xạ một tia chói sáng.

Nguyễn Kết Hương cúi chào mấy người hầu bộ lễ, đưa mắt nhìn họ rồi đi xong, quay đầu lại nhìn thấy Triệu Kiều đang trợn mắt há mồm liền không nhịn được cười.

“Hắn, hắn làm sao lại ở sát vách chúng ta?!” Triệu Kiều dùng sức lắc đầu, nghi ngờ bản thân uống say, “Không phải hôm qua hắn ở tiểu viện đối diện đó ư?”

Triệu Kiều uốn gối ngồi tựa vào đầu giường, đắp chăn che kín người, chỉ lộ ra vai phải để bôi thuốc.

Nguyễn Kết Hương ù được cao lạnh trong lòng bàn tay cho nóng lên, mới cẩn thận thoa lên bả vai sưng đỏ của Triệu Kiều.

“Buổi sáng khi tiểu thư và tam công tử rời đi, ta không có việc gì làm nên ra ngoài viện hóng gió, thì thấy Trung Khánh từ viện bên cạnh bước ra, dọa ta giật mình nhảy lên một cái. Ta nghe Trung Khánh mới biết, đêm qua Hạ đại nhân đến đó để cùng Tề đại nhân, Tuệ đại nhân uống rượu.”

“Ây! Nhẹ thôi nhẹ thôi.” Triệu Kiều đau đến xây xẩm mặt mày, một lúc sau mới lại nói, “Em kể tiếp đi.”

“Thực ra hôm qua lúc Hạ đại nhân mới đến đây, vốn dĩ đã được xếp ở viện đối diện cùng với Lễ bộ Trương Mẫn Trục đại nhân. Nhưng Trương đại nhân tuổi tác đã cao, cần đi ngủ sớm, Hạ đại nhân sợ mình về trễ phiền đến ngài ấy, cho nên chiều nay mới cùng Trung Khánh đến đổi chỗ với Vương đại học sĩ ở sát vách chúng ta.”

Nghe thật hợp tình hợp lý. Triệu Kiều lại kêu đau một tiếng, hai mắt nhắm lại, cắn răng hỏi: “Phải rồi, sao khi này em không gọi ta dậy, lại để ta ngủ trên bộ lễ thế kia?”

“Hạ đại nhân không cho đó!” Kết Hương mỉm cười vô tội, “Ta muốn công tiểu thư vào, ngài ấy không cho phép, nói là buổi chiều nay người dùng Thủy Liên Châu thi đấu, trên vai khăn định bị sưng rồi, nếu công thì sẽ đè ép vết thương làm người đau, phải bông lên mới được. Ta nghĩ cũng đúng, liền định bế người lên, Hạ đại nhân lại bảo, từ cửa sân đến phòng ngủ cách xa như vậy, sợ ta đi nửa đường trượt tay làm người ngã.”

Lời này qua tai Kết Hương, quả thực giống như khinh thường nàng đến cực điểm.

Nàng tốt xấu cũng là nhất đẳng hầu của Tín vương phủ, từ nhỏ đã tập võ, đến khi trưởng thành liền trở thành bảo vệ thân cận của Triệu Kiều.

Mặc dù không dám nhận công phu tuyệt hảo hay gì, nhưng bé một Triệu Kiều nhỏ nhắn thì vẫn mười phần chắc chắn.

“...Ta liền đáp vậy ta tìm người giúp đỡ, ngài ấy vẫn không chịu. Ta mời ngài ấy hỗ trợ ta, ngài ấy lại bảo như vậy sẽ mạo phạm vượt lễ nghĩa. Cuối cùng liền biến thành ngài ấy cùng chúng ta đứng đó đợi tiểu thư tỉnh lại.”

“Xùy, rõ lắm chuyện.” Triệu Kiều nói thầm một tiếng, khước môi khê giường lên.

Nguyễn Kết Hương cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng, thấp giọng nói: “Nhị cô nương, có lẽ nào Hạ đại nhân đã nhớ lại không?”

“Làm sao có thể?” Triệu Kiều trợn mắt nhìn nàng, cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Nếu Hạ Uyên đã khôi phục trí nhớ, hắn hà tất còn cần người ta nói nhảm ư?

Chính hắn sẽ tự động thủ ôm lấy nàng thôi.

Hôm sau không có nghi lễ gì trọng đại, chủ yếu là Chiêu Ninh đế, để quân, quần thần cùng Trà Mai sứ đoàn bàn bạc các điều kiện quy tắc chi tiết trong hiệp thương.

Chuyện này không cần Triệu Kiều đến góp mặt, thế là nàng ngủ một giấc đến đầu giờ ty (9-11h) mới lười biếng ngồi dậy rửa mặt chải chuốt để dự tiệc yến buổi trưa.

Chỗ ngồi hôm nay vẫn như trước, tên tiểu quốc cũu kia tiếp tục ngồi đối diện nàng.

Tiểu quốc cũu hôm qua bị Hạ Uyên đánh cho tơi tả, lại bị Triệu Kiều bắn liền mười một phát vào mắt người gõ dọa cho hết hồn, tâm hồn thể xác đều tổn thương nặng nề, mặt trắng hơi tái xanh, cả người suy sụp yếu đuối, không còn gan đầu dòm ngó lung tung.

Mắt đi một kẻ quấy rầy buồn nôn, buổi trưa này Triệu Kiều ăn thật ngon miệng, khỏe mắt khi ngẫu nhiên cũng nhìn thoáng qua chỗ Hạ Uyên bên trái một chút, thấy hắn vẫn luôn nhìn thẳng một đường, liền cũng thôi ý định tự mình chuốc nhục mà trò chuyện với hắn.

Sau yến tiệc buổi trưa, hiệp thương lại tiếp tục được bàn bạc, người không có việc thì tự mình trở về.

Thực ra Một Tề Tĩnh đã hẹn Triệu Kiều đi đua ngựa, nhưng vai phải nàng đang vô cùng đau nhức, thật sự không có tinh thần muốn đi chơi, nên nàng để Triệu Vị cùng mọi người ra ngoài, còn bản thân thì lên bộ lễ trở về ngủ tiếp.

Cứ như vậy, ngày thứ hai ở hành cung mơ hồ trôi qua.

Năm Chiêu Ninh thứ hai, mừng chín tháng giêng, sau tiệc yến buổi trưa, quan viên Hồng Lư tự đưa sứ đoàn Trà Mai lên đường trở về Hồng Lư tự quan dịch trong kinh thành.

Trong mấy ngày nay, những điều kiện hiệp thương đã được nêu ra đại khái, nhưng bên sứ đoàn vẫn cần ở lại trong quan dịch Hồng Lư tự thêm mấy ngày, đợi mười sáu tháng giêng các bộ khai phủ (2) sao chép xong, Chiêu Ninh đế sẽ cùng bách quan cân nhắc một bước cuối cùng, chuyện hiệp ước đồng minh đến đây mới coi như được giải quyết trọn vẹn.

Sứ đoàn hồi thành, những dòng họ đi theo tùy giá tiếp đãi sứ đoàn lần lượt nói nhau hồi kinh, thánh giá cũng triển khai nghi thức hồi cung.

Triệu Kiều phụng theo thánh dụ lên ngồi kiệu kim long tám người khiêng có chút thấp thỏm, không biết vì sao Chiêu Ninh đế lại gọi nàng đến ngồi chung, ngay cả đế quân cũng bị đuổi sang xe khác.

Bánh xe phát ra âm thanh lộc cộc, Triệu Kiều rớt cục nhìn không được hỏi: “Bệ hạ, người có phân phó gì sao?”

Loại tình tiết bóng gió vòng vo nghiêm trọng này Triệu Kiều không quen, liền dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng.” Chiêu Ninh để nhìn về phía nàng, hơi cười mỉm nói, “Có một việc khẩn cấp cần được hoàn thành, ta nghĩ đi nghĩ lại nên chọn người nào đáng tin cậy, cuối cùng thấy muội vẫn là ổn thỏa nhất. Việc này có thể nguy hiểm, cũng có thể khiến muội khó xử. Muội đồng ý hay không cũng được, ta không miễn cưỡng.”

Triệu Kiều buông mí mắt, thoáng nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Thỉnh bệ hạ cứ nói.”

“Muội còn chưa biết là việc gì đã đáp ứng sáng khoái như vậy, không sợ trẫm đẩy muội vào hố lửa ư?” Chiêu Ninh để nửa giả nửa thật cười trừng mắt với nàng.

“Đại ca từng nói ta, từ khi đăng cơ đến nay, mọi thứ trải qua dường như đều xuôi chèo mát mái, thực ra chuyện khó xử nhiều không đếm xuể. Người ngoài không biết, những kẻ người có thể thật sự tin tưởng sử dụng không nhiều. Và lại giả như có người khác thích hợp hơn, người cũng đã không kêu ta tới.”

Chiêu Ninh để thời còn là thái tử luôn kiên trì cái cách, quyết đoán thanh trừ những tệ nạn bám rễ từ lâu, dẫn đến việc không ít thế lực tiền triều mang lòng bất mãn với nàng.

Từ khi nàng đăng cơ đến nay, sóng ngầm lớn nhỏ chưa từng chân chính lắng, ngôi đế này nửa điểm cũng không thoái mái.

Triệu Kiều nghiêm túc nhìn lại nàng: “Đạo lý thâm sâu ta không hiểu được. Nhưng dù sao đại ca cũng từng dạy ta, chúng ta cùng chung huyết mạch với ngài, đã hưởng vinh hoa của họ Triệu, liền cũng phải đảm nhận trọng trách người họ Triệu, không có chuyện nguyên ý hay không.”

Chiêu Ninh để khẽ vuốt cằm, ý cười càng sâu: “A Triệt này, dạy đệ muội của hần khá lắm.”

“A Kiều, chuyện thích khách Lân Thủy muội biết được bao nhiêu rồi?”

Chiêu Ninh để ôn hòa đặt câu hỏi, lại khiến Triệu Kiều hết sức căng thẳng: “Ta không dám vi phạm thánh dụ! Chỉ từ mấy tin đồn ngoài phố phường mà biết được một chút mà thôi...”

“Trẫm biết muội không chủ động nghe ngóng.” Chiêu Ninh để cười sáng khoái, “Nếu không cái Quy Âm đường kia của muội đã sớm bị niêm phong rồi.”

Triệu Kiều nhẹ nhàng thờ ra, theo đúng sự thực mà bẩm: “Ta đoán được thích khách làm cách nào mà đem vũ khí vượt qua để phòng sâm nghiêm ở Lân Thủy, cũng cảm giác được, chuyện này với Lợi Châu... Gia Dương công chúa, hình như có chút liên quan.”

“Trẫm đúng là xem thường muội, Quy Âm đường kia hóa ra cũng không phải vô dụng.” Chiêu Ninh để nhìn tiểu đường muội trước mặt, vui mừng đầy mặt, “Vậy muội vì sao lại nghĩ sự tình này liên quan đến Gia Dương?”

“Sau khi từ Lân Thủy bãi giá hồi kinh, người lập tức phái đại ca cùng Hạ đại tướng quân đi Lợi Châu,” Triệu Kiều có chút mệt mỏi rũ mí, “Ta không chắc cái ta nghĩ có đúng thật không, nhưng vẫn hy vọng nên là sai thì hơn.”

Nàng thật sự mong rằng khi mình còn sống, vĩnh viễn sẽ không gặp phải thảm cảnh huynh đệ trong nhà tranh đấu tương tàn.

Chiêu Ninh để cười khẽ một tiếng: “Đoán đúng một nửa. Án thích khách ở Lân Thủy quả thực có kẻ phía sau, còn cố ý để lại đầu mối, đem đầu mâu hướng về phía Gia Dương. Nếu trẫm bị mắc lừa, nghi ngờ Gia Dương, thì mục tiêu kế tiếp của bọn hần chính là Thành Vương huynh của muội, sau đó là đại ca muội.”

Đáng tiếc, bọn hần không biết nhi nữ Triệu gia đã sớm một lòng trung thành muốn phụng sự đế vương xây dựng một triều đại thịnh thế mới.

Nói đến đây, Triệu Kiều rút cuộc cũng có cơ hội giải tỏa nghi vấn hai tháng nay.

“Bệ hạ, án thích khách Lân Thủy đến tột cùng đã xảy ra thế nào? Hạ Uyên vì sao bị thương ra như vậy? Kim Vân nội vệ vì sao lại tổn thất đến mức này?” Trong mắt nàng hiện lên hơi nước, môi run run cố nén ghen ngào, “Ta có thể được biết không?”

“Đương nhiên sẽ để muội biết, việc trẫm muốn muội làm, thật ra có ít nhiều liên quan với án Lân Thủy.”

Chiêu Ninh để thờ dài: “Đối phương nhân lúc người đông hỗn loạn, khiến ti cảnh vệ Hoàng thành lực bất tòng tâm đứng nhìn.”

Khi ấy năm mươi tên thích khách đột nhiên xuất hiện, liên tục thay đổi đội hình từ nhóm nhỏ sang tập trung, ở trong đám đông thay đổi vị trí cực nhanh.

Ti cảnh vệ Hoàng thành sợ ảnh hưởng đến bách tính tay không tác sát, nên không cách nào triển khai được trận hình, đội cung tiễn ném chuột sợ vỡ bình, cũng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong hoàn cảnh đó, Hạ Uyên dẫn đầu nhóm Kim Vân nội vệ chuyên chiến đấu đối kháng xông lên, năm mươi tên thích khách vốn rất dễ giải quyết, có điều...

“Những tên thích khách đó đã từng ăn ‘trâm hôn thảo’.”

Triệu Kiều lấy tay lau nước mắt, mí tâm nhủ lại: “Đó là thứ gì?”

“Là loại cỏ độc biệt chỉ sinh trưởng ở hang hốc núi tuyết, sau khi ăn xong, ít nhất bảy canh giờ sẽ mất cảm giác đau, chỉ cần không mất tay mất chân thì không chết được, bị đao búa chém lên mặt mày cũng có thể bình thân tiếp tục tái chiến,” Chiêu Ninh để buồn bực ngừng lại, “Núi tuyết Kim Phụng ở Lợi Châu có thể trồng được ‘trâm hôn thảo’. Phù binh Ám Bộ của Cung Viễn Hầu nhà Mộc gia nhiều thế hệ trấn giữ biên cảnh ở núi Kim Phụng, lúc chiến đấu cảm tử, cũng từng có lệ ăn loại cỏ này.”

Khi Gia Dương công chúa Triệu Oanh tiếp nhận đại quân quyền ở Lợi Châu từ Mộc gia, cũng đồng thời biết được bí mật của ‘trâm hôn thảo’.

Đây chính là cái bẫy đối phương giăng ra cho Chiêu Ninh để.

“Lúc ấy bọn họ không biết trên đời có thể tồn tại thứ này, mất thấy địch nhân như vậy, chỉ nghĩ rằng có quỷ ma tác loạn, bách tính loạn thành một bầy. Không thể vừa chiến đấu với loại thích khách quỷ quyết, vừa bảo vệ được bách tính, Kim Vân nội vệ chỉ có thể ‘lấy mạng đổi mạng’.” Chiêu Ninh để chậm rãi nhắm mắt, nặng nề thờ dài.

Kim Vân nội vệ một đội thường có chín người, Hạ Uyên khi đến Lân Thủy đã mang năm đội, thích khách cũng tầm trên dưới năm chục người, lẽ ra xét về nhân số thì ngang nhau. Huống hồ nội vệ tinh thông nhất là chiến đấu đối kháng, một người đấu với năm tên thích khách không vấn đề.

Nhưng do có ‘trâm hôn thảo’, tổn thất giống như một chọi một.

Ba mươi lăm người hy sinh, hai người tàn phế, năm người trọng thương.

Đây là thương vong đáng buồn nhất kể từ khi nội vệ được thành lập tới nay. Lấy thân cứu nước, không phụ quân, không phụ dân, hồn thiêng soi tỏ.

“Đại đa số bọn họ đều là những người gia nhập nội vệ vào mùa xuân năm Vô Đức thứ năm, do một tay Hạ Uyên đưa đi, khi trở về từ lễ Đông thần tế điện, cũng là một tay hấn đưa bọn họ hoàn thành lần lịch luyện đầu tiên. Tất cả đều còn quá trẻ, chỉ mới mười sáu mười bảy, cũng tầm tuổi muối thôi.”

Kể từ đó về sau, bọn họ sẽ mãi còn trẻ như vậy, không bao giờ trưởng thành.

Chiêu Ninh để từng theo nghiệp binh, có thể hiểu được sâu sắc chuyện này đối với Hạ Uyên là đau đớn đến xé gan xé ruột thế nào.

Nàng tựa hồ bị xúc động quá, tay đề lên tim, ngay cả xung hô cũng thay đổi: “Ta không cho người khác tìm hiểu việc này, chính là sợ có người lỡ miệng trước mặt hấn, cố ý để Lâm Thu Hà cho hấn được lưu một thật lâu, cũng là vì không muốn hấn đọc được hồ sơ nội vệ quá sớm.”

Hai mắt Triệu Kiều đỏ lên, nàng gắt gao cắn mu bàn tay, hai dòng lệ im lặng lăn xuống.

“A Kiều, nhượng bộ hấn một chút, đừng giận hấn không nhớ ra muối. Nếu không phải vì đã quên hết những người kia, những sự tình kia, có lẽ khi hấn tỉnh lại, liền sẽ không thể sống nổi.” Chiêu Ninh để mắt vô cùng đau nhức nhìn qua Triệu Kiều lệ rơi đầy mặt, đưa tay khẽ vuốt đỉnh đầu nàng, “Hấn không nhu nhược. Nhưng bất cứ ai từng chứng kiến chuyện ngày ấy, đều có thể lý giải hấn phải lãng quên vì cái gì...”

Bởi mệnh lệnh “lấy mạng đổi mạng” kia, là chính miệng Hạ Uyên nói với những người trẻ tuổi nọ.

Mặc dù hấn cũng như bọn họ, không do dự phóng tới những tên thích khách quý quai đáng sợ;

Mặc dù hấn cũng như bọn họ, lấy thân mình làm lá chắn, cả người đầy máu bảo hộ bách tính ở sau lưng;

Mặc dù mệnh lệnh kia chính là từ lệnh, nhưng thời khắc đó lại là lựa chọn đúng đắn duy nhất.

Nhưng những người trẻ tuổi kia, những đồng liêu mà hấn một tay dẫn đi, đều đã chết.

Mà hấn, lại còn sống.

-
- Hội quang phản chiếu: https://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%93i_quang_ph%E1%BA%A3n_chi%E1%BA%BFu
 - Bộ khai phủ – 部开府: khai phủ chỉ chung những chức quan cao cấp như tam công, đại tướng... thành lập phủ riêng và còn có thể chọn lựa những quan cấp dưới. Còn “bộ khai phủ” là gì thì mình hông biết:V

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: (Hồi 1) Khụ, đừng tung tin vịt

Editor: Pianvy Kim –

Nếu Triệu Kiều chỉ là một cô nương giang hồ đầu đường xó chợ, vậy với tính tình của nàng có thể nói: giải thích thì giải thích, tôn kính thì tôn kính, đồng cảm thì đồng cảm, nhưng công và tư là hai thứ khác nhau, dựa vào đâu ta phải là người nhượng bộ?

Nhưng nàng không phải cô nương bình thường, nàng họ Triệu.

Trong mắt thế nhân, nàng chính là hoàng thân quốc thích, xuất thân tôn quý cuộc sống vô tư, không cần trải qua những vất vả, khốn đốn, phiền não, nặng nhọc của người bình thường, hơn nữa tính cách nàng mạnh bạo không chịu thiệt thòi, tự nhiên càng sống được sáng khoái tùy tiện.

Nhưng phần lớn chuyện trên thế gian này đều có hai mặt.

Nàng dù không phải chịu đựng những thứ người bình thường phải chịu, nhưng sinh ra đã phải đối mặt với trách nhiệm cùng trời buộc mà người thường không có.

Câu nói kia của đại ca nàng “Đã hưởng tôn vinh họ Triệu, liền phải gánh vác sứ mệnh người họ Triệu”, quả thật không hề nói quá chút nào.

Một câu “nhượng bộ hấn” của hoàng đế bệ hạ, liền là một trọng trách mà Tín vương phủ nhị cô nương nhất định phải làm.

Đối với một anh hùng có công với đất nước may mắn còn sống sót, nàng phải nhượng bộ.

Thật lâu sau, Triệu Kiều chậm rãi gọt mu bàn tay, lau đi nước mắt trên mặt.

“Lúc đầu ta không oán hấn. Trước đó Hàn thái y đã nói không nên ép hấn suy nghĩ, nên trước mặt hấn ta cũng không đề cập chuyện quá khứ. Thái y đã nói với người gì sao?”

“Thái y viện phỏng đoán, thời điểm hấn đem theo đám người trẻ tuổi kia hồi kinh hoàn thành lịch luyện đầu tiên có liên quan chặt chẽ với muối, cho nên ký ức của hấn giữa muối và họ khó mà không liên hệ. Đầu óc của hấn lựa chọn xóa đi ký ức này để bảo hộ hấn, nên mới đối xử với muối không khác gì người xa lạ,” Chiêu Ninh để chậm rãi nói, “Nghe nói loại mất trí nhớ này không phải vĩnh cửu, nếu có thể để cho hấn thời gian nhớ lại từ từ, thì với hấn đây là cách ôn hòa nhất.”

Suy đoán này của thái y viện, Chiêu Ninh để tương đối công nhận.

Nàng từng trải qua chiến trường khói lửa, bản thân cũng là người đứng lên từ đồng xác chết lau khô nước mắt để tiếp tục sống, cho nên nàng biết, thời gian là một phương thuốc có thể chữa trị rất nhiều tổn thương.

“Được, ta không gây khó xử cho hấn, hấn muốn chậm thế nào thì chậm,” Triệu Kiều hít mũi một cái, “Nhưng trước tiên cũng phải nói, nếu ta phải chịu uất ức này mà thành thân với hấn,

vậy ta không chịu, hấn cũng sẽ không; còn nếu muốn ta tránh xa hấn...”

“Nghĩ gì vậy? Muội thật sự cho rằng là hoàng đế thì có thể thích làm gì thì làm sao?” Chiêu Ninh để bốp lấy mặt nàng, “Thích Nhân luật có nói, “Hôn ước được xây dựng do song phương tự nguyện, bất cứ ai cũng không được phép thúc đẩy hôn sự của người khác.” Nếu trẫm buộc muội cùng Hạ Uyên thành thân, vậy thì vị vương phi điện hạ kia nhà muội “nâng pháp lệnh lên đầu xong liền không nhận người thân” chẳng phải sẽ nhảy dựng lên buộc tội trẫm đến chết luôn à!”

Tín vương phi Từ Tinh Thu là người của phủ Đô ngự sử, nói đến luật pháp liền vững như bàn thạch, mặc kệ người là hoàng đế bệ hạ hay là thái thượng hoàng, không có ai nàng không dám vạch tội.

Nhưng nàng lại có một bệnh nhỏ mà ai cũng không hiểu nổi: rất cuộc vì lá gan nàng to hay nhỏ như thỏ đế.

Mỗi lần vạch tội là dựa vào lý lẽ biện luận, nhưng cứ đứng trước nhiều người lại không nhịn được run rẩy.

Triệu Kiều cười xì một tiếng nín khóc, giọng mũi thì thầm: “Tẩu từ nhà ta nào có “nhảy dựng lên” vạch tội bao giờ. Cả kinh thành này ai chẳng biết, Từ ngự sử mỗi lần đình biện (1) là run. Hơn nữa, tỷ ấy không thích nghe người ta gọi mình là “Tín vương phi điện hạ”, xin bệ hạ gọi tỷ ấy là Từ ngự sử.”

“Được được được, Tín vương phủ các người chuyên làm chuyện cổ quái ta còn lạ gì.” Chiêu Ninh để chống lên thái dương, bắt đầu dĩ cười than thở, “Tóm lại, ta không cần muội tự ủy khuất mình mà chiều theo Hạ Uyên, chỉ muốn nói, đừng oán hận, cũng đừng quá cứng rắn. Làm thế, đối với cả hai đều không tốt.”

“Được. Nếu hấn thật lâu vẫn không nhớ ra, vậy ta không trách,” Triệu Kiều nhẹ cắn môi dưới, “Nhưng nếu hấn không thích ta nữa, ta cũng sẽ không tiếp tục chờ đợi, có được không?”

Chiêu Ninh để chắc chắn đáp: “Được! Nếu hấn tiếp tục đối xử với muội như bây giờ, vậy muội có thể đổi sang thích người khác.”

Muốn làm Triệu Kiều yên tâm hơn, Chiêu Ninh để làm bộ suy tính, bắt đầu nói linh tinh: “Nếu muội tức quá không nhịn nổi, lúc đó trẫm sẽ phong muội làm quận chúa, à không, công chúa luôn càng tốt, hoàng luật cho phép một phò mã còn thêm hai sủng lang mà. Sau đó chúng ta mở một buổi đại yến, mời mười mấy tiểu công tử anh tuấn mỹ mạo, phẩm hạnh đáng tin tới. Tính cách muội mạnh mẽ, vậy chúng ta chọn tên nào khéo chiều lòng người, tính tình ôn thuận...”

“Mười mấy công tử anh tuấn mỹ mạo phẩm hạnh đáng tin, ta chọn lấy một phò mã hai sủng lang xong, còn dư lại thì hoàng đế bệ hạ lấy hết ư?” Hai mắt đỏ hoe của Triệu Kiều liếc xéo nàng, “Hoàng đế muốn thêm “chồng” là chuyện tốt, để ta lựa lúc nào được sẽ báo tin vui này cho để quân bệ hạ nhé?”

“Mới nói những lời kia không phải hoàng đế bệ hạ,” Chiêu Ninh để thoáng chốc nghiêm mặt, nghiêm túc nói, “Là đường tỷ Triệu Như của muội thuận miệng nói khoác mà thôi, khụ, chớ tung tin vịt.”

Khóc cũng khóc xong, cười cũng cười xong, chỉ chính sự là chưa vào đầu.

Triệu Kiều dùng sức chớp con mắt còn ướt nước, giọng mũi nghèn nghẹn: “Phải rồi, bệ hạ muốn giao cho ta việc gì vậy?”

“À, khi này chưa nói xong. Dù trước mắt rất nhiều manh mối đều dẫn về Lợi Châu, nhưng trẫm tin tưởng Gia Dương.”

Mặc dù khi này là nói đùa, nhưng thật sự, thân là hoàng đế, không có nghĩa cái gì cũng có thể làm, chuyên quyền độc đoán.

Nàng vẫn kiên trì tin tưởng vị muội muội khác mẹ đã từng là đối thủ ngôi trử quân với mình, nhưng dựa trên những bằng chứng hiện có, triều thần đã có người nghi ngờ.

Thời vua Võ Đức, nàng cùng Gia Dương công chúa Triệu Oanh, Thành vương Triệu Ngang từng đều là trử quân tương lai, ba người cùng một mẹ, trong mắt thế nhân chính là huynh đệ trung tàn, đầu rơi máu đổ mới có thể phân định thắng bại.

Nhưng người ta không biết, ba người bọn họ đối với quyền lực đều cùng chung thái độ: “Quân tử chi tranh, áp nhượng nhi thắng, hạ nhi ẩm”. (2)

Khi bọn họ mười mấy tuổi, đã đứng trước núi thấy biển máu lập lời thề, tận lực cố gắng, vĩnh viễn không nội đấu, cùng nhau đưa giang sơn tiêu điều trở lại cầm tù, tạo nên một thịnh thế phồn hoa cho những người đã vì nó mà phải hy sinh tính mạng nhưng không thể tận mắt chứng kiến.

“Trong mắt thế nhân, để vương không nên tin người như vậy, nhưng họ không hiểu, chính vì Triệu gia từ đầu đến cuối không một ai từ bỏ tấm lòng son sắt, Đại Chu mới có thể trở thành Đại Chu bây giờ.” Chiêu Ninh để ngửa mặt nhìn lên trời, cười lên vừa kiêu ngạo vừa vô tư, “A Viện, ta tin Gia Dương, nhưng ta phải đưa ra bằng chứng mới có thể khiến triều thần yên tâm được.”

Triệu Kiều vắng một tiếng: “Bởi chuyện này, người phái đại ca cùng Hạ đại tướng quân đi Lợi Châu để khiến triều thần nghĩ rằng bệ hạ không thiên vị đường tỷ của mình, mặt khác còn khiến kẻ đứng sau tin rằng người đã bị lừa?”

Ai cũng biết một văn một võ Tín vương Triệu Triệt cùng Ứng Dương đại tướng quân Hạ Chính là phụ tá đắc lực mà Chiêu Ninh để tin nhiệm nhất, chỉ khi phái hai người này đi mới đủ phân lượng gây ảnh hưởng.

“Thông minh,” Chiêu Ninh để chọc vào chóp mũi nàng, “Việc ta cấm “Vu thuật Hi Di” muội đã nghe rồi chứ? Bọn chúng bán thứ quý thuốc “thân bị đao búa đâm chém, máu chảy ồ ạt cũng không đau đớn”, thực ra chính là trầm hỏa thảo ta vừa nhắc. Hai tháng này ở Lợi Châu, đại ca muội cùng Hạ Chính đã âm thầm điều tra, nhưng căn bản không thấy chút dấu vết nào.”

Triệu Kiều nhú mày suy nghĩ: “Nơi có thể tinh luyện trầm hỏa thảo, chẳng lẽ không chỉ ở Lợi Châu?”

“Theo phán đoán của Mộc gia, chỉ cần có khí hậu cùng đất đai giống như núi Kim Phượng là có thể làm ra mấy loại dược liệu tương đồng.” Chiêu Ninh để hất cằm, “Ồ Bắc cảnh, cách quận Tùng Nguyên năm mươi dặm có núi Thôi Ngụy, điều kiện so với núi tuyết Kim Phượng khá tương đồng.”

Triệu Kiều sợ hãi: “Núi Thôi Ngụy chẳng phải là nơi quân Bắc cảnh phòng thủ Thổ Cốc Khê sao? Chẳng lẽ trong quân Bắc cảnh có người thông đồng với địch, hoặc là một cái bẫy khác? Giống như chuyện châm ngòi ly gián bệ hạ cùng Gia Dương tỷ tỷ trong vụ Lân Thủy?”

Việc bài binh bố trận nàng hoàn toàn không biết, nhưng núi Thôi Ngụy là quân doanh của Tuế Hành Vân, bởi vậy nàng đã từng nghe qua.

“Khó mà nói được, cho nên mới cần muội mạo hiểm thực địa tìm hiểu ngọn ngành,” Chiêu Ninh để đáp, “Đầu thu năm ngoái, quận trưởng Hoàng Duy Giới cũng là người quản lý quân Bắc cảnh gửi báo cáo đại thắng, đại ca muội nói có gì đó không đúng. Năm này ta đã phái vài nhóm người đi điều tra, nhưng đều không tìm được gì, có người khi hỏi kinh còn “ngoài ý muốn bỏ mình”.”

Dòng họ Hoàng ở Tùng Nguyên cây lớn rễ sâu, hơn nữa còn sống ở biên giới quan trọng phía Bắc, Chiêu Ninh để không thể tay không chứng cứ mà hỏi tội được.

Triệu Kiều búng tỉnh đại ngộ: “Người ở đó từng gặp qua ta rất hiếm, ta đi sẽ không dễ bị chú ý, hơn nữa sở trường của ta là nghe ngóng chuyện phố phường, đến đó có thể tìm ra được mấy tin tức về quan thần mà bề hạ không thể tra ra. Có phải bề hạ muốn ta lấy danh nghĩa điều tra vụ Hi Di thần môn, nhưng thực tế là đi tìm hiểu về quận Tùng Nguyên chăng?”

“Nói chuyện với muội đúng là không tốn sức, khó trách A Triệt lại tin tưởng đến vậy.” Chiêu Ninh đế vô cùng hài lòng, nói thẳng, “Chuyến này rủi ro lớn, đối thủ không phải lưu manh bình thường, cũng chẳng phải hạng giang hồ hay gặp, muội ở nơi đây rầy quân nhân phải hết sức cẩn thận. Để bảo hộ muội chu toàn nhất, trẫm sẽ phái thủ hạ thân tín đi cùng muội. Hạ Uyên cùng Kính Tuệ Nghi có thể tin tưởng, muội chọn một người đi.”

Ứng Dương đại tướng quân Hạ Chính, chỉ huy sứ ti Hoàng thành Chu Tiêu Hàm, phó chỉ huy sứ Tề Tự Nguyên, Đô ngự sử Kỳ Quân Chính, thị trung Binh bộ Kính Tuệ Nghi (3), năm người này là đồng môn võ đường Hách Sơn ở Lợi Châu, thời kì chiến tranh phục quốc mang thanh danh hiển hách, gọi là “Ngũ tướng tinh”.

Mặc dù Chiêu Ninh đế không dám nói bản thân hết mực tin nhiệm những người này, nhưng trừ đế quân Tô Phóng cùng người nhà Triệu gia, đây là những người duy nhất nàng có thể phó thác đại sự.

“Năm trước Kính Tuệ Nghi sinh con xong liền tạm giao lại quan ấn, nhân rồi ở nhà điều dưỡng thân thể, hưởng thụ vui thú gia đình, hai năm qua không xuất hiện công khai. Nếu cô ấy theo muội xuất kinh sẽ không làm người khác chú ý. Còn Hạ Uyên từ khi gia nhập Kim Vân nội vệ vẫn luôn thu liễm, phần lớn người ta chỉ mới nghe tên.”

Chiêu Ninh đế nghiêm túc nói: “Nếu muội chọn Hạ Uyên, trẫm sẽ càng an tâm. Kính Tuệ Nghi dù sao cũng là thống soái một binh đoàn lớn, việc bảo hộ thân cận chắc chắn mạnh hơn những người khác, nhưng so với Hạ Uyên vẫn hơi kém một chút. Nhưng bất luận muội chọn ai, bọn họ cũng chỉ biết mục đích chuyến lần này là tra xét vụ “Hi Di thần môn” mà thôi.”

Chuyến “Gia Dương công chúa liệu có thông đồng với địch để mưu phản hay không” rất miễn cưỡng, trước khi có bằng chứng giúp công chúa thoát khỏi hiềm nghi, vẫn nên càng ít người biết càng tốt.

“Lần này nhanh lắm cũng phải hơn ba tháng, hộ vệ phải luôn bên cạnh muội, một tác cũng không rời. Trẫm nghĩ đến cảm nhận của muội, mới vắt hết óc nghĩ ra một Kính Tuệ Nghi, để muội có thêm sự lựa chọn. Thật có lỗi, vì đại cục, ta chỉ có thể chuẩn bị cho muội được đến đây.”

Nàng trước tiên là vua một đất nước, sau đó mới là đường tỳ của Triệu Kiều.

“Ta đã biết, tạ bề hạ quan tâm”

Chọn một trong hai người đó không dễ, Triệu Kiều rơi vào trầm tư.

Chiêu Ninh đế không nói gì thêm, chỉ là mắt nhìn thẳng về trước, trong lòng chưa xót, có chút ghen tị nghĩ thầm...

Ngồi trên xe kim long tám ngựa kéo để cần móng tay suy nghĩ, Triệu nhị cô nương xem như là người duy nhất làm vậy từ khi khai quốc đến nay. Nàng đây là hoàng đế mà cũng không dám bày ra dáng vẻ thoải mái như thế đâu!

Nhớ đến năm đó, khi Triệu Như nàng vẫn còn là một quận chúa mười mấy tuổi, cũng đã từng... Quên đi, không nhắc đến nữa.

Lớn lên để làm gì.

-
1. Đình biện – 庭辯: “đình” là tòa án, “biện” là biện luận, hiện tại mình chưa tìm được từ tiếng Việt, nào nghĩ ra sẽ sửa sau

2. “Quân tử chi tranh, ấp nhượng nhi thắng, hạ nhi ẩm”: Khổng Tử từng viết trong Luận ngữ: “君子无所争，必也射乎！揖让而升，下而饮。其争也君子” – Quân tử không cần tranh, nhất định phải tranh vậy chỉ cần bắn tên! Trước khi bắn thì thi lễ, bắn xong nâng ly uống mừng nhau. Đó mới chính là tranh giữa quân tử. (baidu)

Đại ý câu này nghĩa là: có tranh giành hơn thua cũng vẫn giữ đúng lễ nghĩa, tuyệt đối không hại nhau.

3. Thị trung – 侍中: tùy theo các triều đại, “thị trung” chỉ một chức quan nhận lệnh riêng tư trực tiếp từ hoàng đế, hoặc là chức quan kiểm thêm, có thể vào cung cấm để nhận lệnh, hoặc là tên gọi khác của chức tể tướng.
-

Editor: Mình rất thích mấy kiểu tình cảm nam nữ mà có kèm thêm phá án giang hồ gì ấy, bữa giờ nữ nhi tình trường niết cũng hơi chán:V đọc chương này xong có động lực cực.

Có ai xem Nguyệt thượng Trọng Hóa không? Phim hay lắm luôn bà con, mỗi tội cái vụ trả thù của Hoa Sơn nó hãm cùng cực, kéo một đám người rối theo. Tức.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

– Editor: Pianvy Kim –

Chiêu Ninh đế cho Triệu Kiều ba ngày suy nghĩ xem nên chọn Hạ Uyên hay Kính Tuệ Nghi.

Tầm chín giờ tối về đến thành, Triệu Kiều nhốt mình trong phòng ngủ, trầm tư suy tính.

Bất quá nàng cũng biết, chọn người xong còn có nhiệm vụ trước mắt, phải xuất kinh trước ngày mười lăm tháng giêng, không thể đắn đo quá lâu được.

Vậy là chiều ngày mười nàng liền vào trong thành diện thánh, nói ra ý định mang theo Hạ Uyên đến Tùng Nguyên với mình.

“Ta đã cân nhắc, xét về công lẫn tư, Hạ Uyên đều thích hợp hơn Kính tỳ tỷ một chút. Bề hạ từng nói chỉ cho hần biết vài tin tức cần thiết nhất rồi để hần theo ta xuất kinh, trong hơn ba tháng này, hần sẽ không thể trực tiếp đọc được hồ sơ nội vệ. Dù trên đường có nhớ ra được chút chuyện, cũng không thể lập tức lật lại hồ sơ, sau đó thống khổ khi biết chân tướng. Và lại, Hạ Uyên là người vô cùng trách nhiệm, đã được giao việc, chắc chắn sẽ không thất bại.”

Nếu có thể, Triệu Kiều chân thành hi vọng, hần vĩnh viễn không cần đối mặt với quá khứ đau thương kia.

Nhưng thái ý đã nói, hần sẽ không mất trí nhớ mãi mãi. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là tránh nặng tìm nhẹ, để hần trên đường từ từ tiêu đi gánh nặng trong lòng.

Mặc kệ sau chuyện này, quan hệ giữa nàng và hắn có kết quả ra sao, nàng cũng muốn tự mình giúp hắn vượt qua giai đoạn này.

“Ta sẽ mang theo gánh thuyết thư, như vậy làm việc thuận tiện hơn. Xin bệ hạ cũng phải thêm một thái y đáng tin, gặp chuyện còn có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Trải qua một ngày một đêm đắn đo, Triệu Kiều đã suy tính rất chu toàn.

Mang theo một gánh thuyết thư tầm mười người, nàng và Hạ Uyên dù giữa đường tách đội đi thăm dò điều tra, cũng sẽ không bị người ta chú ý.

Chiêu Ninh để đồng ý: “Vậy để Hàn Linh đi theo. Phải rồi, muội với Hạ Uyên cũng nên nghĩ nên mang quan hệ gì để đi chung...”

“Là vợ chồng” Thấy Chiêu Ninh để có chút bất ngờ, Triệu Kiều nhẹ cong mắt cười, “Một nam một nữ luôn ở chung một chỗ, ngoại trừ quan hệ này ra, không còn gì thích hợp hơn. Đây là việc công, ta không hề có ý riêng.”

Đã chấp nhận nhiệm vụ này, nàng liền sẽ nghiêm túc thực hiện.

Hạ Uyên là người nàng chọn, vì tùy cơ ứng biến, hai người mới phải giả bộ làm vợ chồng mà thôi, cũng chẳng phải thật sự viết giấy má hôn thư ở Tông Chính tự.

Nàng là nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, không xấu hổ chút nào.

Tóm lại là, lấy đại cục làm trọng.

Năm Chiêu Ninh thứ hai, ngày mười hai tháng giêng, Triệu Kiều sai người mang một đồng lớn đồ vật tự mình chuẩn bị cho Tuế Hành Vân, cùng lễ vật năm mới cho Tuế Hành Chu đến nhà Hành Chu, tiện thể mời hắn đến Soạn Ngọc lâu ăn cơm.

Gần trưa, Triệu Kiều cùng Tuế Hành Chu theo ước hẹn đến Soạn Ngọc lâu.

Vừa vào cửa, chương quỹ liền cất giọng kêu: “Triệu Nhị cô nương xin dừng bước! Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.”

Triệu Kiều vốn là chủ nhân bí mật của Soạn Ngọc lâu, dù những tiểu nhị bình thường không biết, nhưng chương quỹ đương nhiên biết. Có điều theo nàng nhắc nhở, bình thường khi nàng đến, chương quỹ sẽ không cố ý chào hỏi nàng trước mặt nhiều người.

Mấy ngày nay nhờ dân tình đồn đại, tin tức “Tin vương phủ nhị cô nương ở Thượng Lâm uyển, bằng một cây Thủy Liên Châu mà đánh bại khí thế sứ đoàn Trà Mai, khuếch đại quốc uy” đã bay đầy đường đến cuối ngõ, cái tên “Triệu nhị cô nương” trở nên đặc biệt sốt dẻo.

Hiện tại đang là giờ cơm, khách khứa trong quán đông như mây. Một tiếng này của chương quỹ, rất nhiều thực khách nghe được đều hiếu kỳ, hai tầng trong nhĩ các cũng lộ ra mấy đầu người.

Triệu Kiều ngừng chân, nghi hoặc cười hỏi: “Thái chương quỹ, nói xấu gì ta đấy?”

“Ôi dào, ta muốn nói lời tốt, sao có thể là lời xấu chứ?” Thái chương quỹ cười ha hả, dẫn theo một cô bé nhỏ gầy gò bán hoa đến, “Tiểu cô nương, vị này chính là Triệu nhị cô nương, người nói chuyện với cô ấy đi.”

Đồ trên người cô bé cũng khá, nhưng không biết vì sao mặt mũi xanh xao vàng vọt, ước chừng chỉ tầm mười một, mười hai tuổi.

Cô bé rụt rè quan sát Triệu Kiều xong, lập tức cúi mặt, ôm chặt giỏ hoa trong tay, lúng túng nửa ngày không nói được tiếng nào.

Triệu Kiều thấy vậy, không bắt cô bé ngẩng đầu, cũng không kêu cô bé mở miệng, ngược lại mắt hình tượng ngồi xổm xuống, ngửa mặt lên cười với cô bé: “Em muốn bán hoa ở chỗ này sao?”

Tư thế này vừa thoải mái vừa thân thiện, khiến vành mắt cô bé đỏ lên, cô bé dùng sức lắc đầu, sau đó lấy một chùm hải đường trong giỏ đưa cho Triệu Kiều.

Bàn tay cầm hoa run run.

“Em không có lễ vật nào để tặng người. Cái này không đáng tiền, em sáng sớm ra khỏi thành hái được... Nhị cô nương, chúc mừng năm mới.” Thanh âm bé xiu run rẩy.

Triệu Kiều nhận thấy trong giỏ hoa đều là ngọc lan, chỉ có duy nhất một bó nhỏ là hải đường.

Chẳng phải hoa gì quý giá, chỉ là loài hoa mọc hoang ở ngoại ô mà thôi, nhưng từng đóa đều được bảo vệ không rách héo chút nào.

“Sao lại muốn tặng quà cho ta? Chúng ta quen biết sao?”

“Người không biết em, nhưng em muốn cảm ơn người.”

Cô bé lùi ra sau hai bước, khom người bái nàng.

“Em là Trần Đoan, đồng môn với Triệu Tông. Hắn nói hôm nay tỷ đến đây với ăn cơm với bạn.”

Đồng môn của Triệu Tông, họ Trần. Vậy cũng đủ khiến Triệu Kiều nhớ ra cô bé là ai.

Chính là tiểu cô nương bị thăng nhóc Phan gia khi dễ.

Mũi Triệu Kiều nóng lên, hai tay tiếp nhận món quà của cô bé: “Với người Đại Chu, hải đường được xưng là ‘hoa của thần tiên’, là món quà thần Xuân chúc phúc đến thế giới. Món quà tuyệt vời thế này, ta rất thích, đa tạ muội nhiều.”

Đôi mắt Trần Đoan sáng lên, ngại ngần lí nhí: “Làm phiền tỷ rồi.”

Nói xong, liền cúi đầu xách lấy giỏ hoa muốn đi.

“Này, bán cho ta vài bông ngọc lan của muội với!” Triệu Kiều đứng dậy, vô tư cười gọi.

Trần Đoàn lắc đầu: “Ta có thể bán hết, người không cần...”

“Tuổi còn nhỏ đã ra chỗ đông người bán hoa, vậy nhất định phải có chút tài năng, mọi thứ phải dựa vào chính mình, ta không phải lo muối liệu có bán hết được số hoa kia đâu,” Triệu Kiều cười cợt mỉa mai, “Ta chỉ muốn mua mấy đóa tặng cho bằng hữu mà thôi.”

Nói xong, chỉ vào Tuế Hành Chu đứng cạnh.

Biết nàng có ý tốt, Trần Đoàn cũng không từ chối, lấy ba đóa ngọc lan đưa tới: “Một đồng. Cảm ơn đã chiếu cố, chúc người cùng bằng hữu vạn sự như ý.”

“Ta muốn chín đóa, đa tạ.” Triệu Kiều cười.

Trần Đoàn hơi cúi mặt, nhỏ giọng nói: “Tặng ý trung nhân mới chín đóa, bằng hữu chỉ ba thôi ạ.”

Lời này khiến mặt mo của Tuế Hành Chu trở nên đỏ ửng.

“Vậy thì ba đóa.” Triệu Kiều ngưng ngưng lấy bạc vụn trong túi mà Kết Hương đã chuẩn bị cho.

Trong túi Triệu nhị cô nương làm sao có thể xuất hiện thứ như tiền đồng được?

Nhưng nàng thấy cô bé này của Trần gia có tự trọng riêng mình, cho nên không cố đưa thêm, quay đầu lại đối với churòng quảy một viên bạc vụn được một nắm lớn tiền đồng.

Trả tiền xong, chỗ tiền đồng còn lại trong túi nặng trĩu.

Lúc Trần Đoàn ôm giò hoa ra khỏi Soạn Ngọc lâu, bước chân nhẹ nhàng, tựa hồ rất thoải mái.

Triệu Kiều tay trái một bó hải đường, tay phải ba đóa ngọc lan, đưa mắt nhìn bóng lưng nhỏ gầy của cô bé càng lúc càng xa.

“Không phải mua để tặng cho ta sao? Thế thì tặng đi chứ nào.”

Tuế Hành Chu trêu chọc, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Nàng quay đầu phi cười một tiếng, một bên cất bước hướng lên nhả các trên lầu, một bên thuận tiện bỏ ngọc lan vào tay hán: “Nếu Hành Chu huynh đã thích... Hoa này cài lên đầu cũng đẹp lắm đây.”

“Ồ, cảm ơn đề nghị chân thành này của nhị cô nương.”

Bọn họ một trước một sau cười nói bước lên lầu, không nhận ra sau lưng cửa chính xuất hiện thêm hai người.

Là Hạ Uyên cùng biểu đệ của hán, Lạc Dịch.

Bên trong nhả các, bầu không khí giữa Triệu Kiều và Tuế Hành Chu có thể nói là thân thiết hòa hợp.

“Sao đột nhiên lại muốn xuất kinh vậy?” Tuế Hành Chu múc canh, thuận miệng quan tâm hỏi.

Triệu Kiều cười đáp: “Năm nay ta định phát triển thêm mấy gánh thuyết thư nữa, cũng như đề bạt một nhóm viết tiểu thuyết. Bọn hán còn nhỏ, chưa lên nói trước nhiều người được, nên lần này ta muốn đề chúng ra ngoài trải nghiệm, tương lai tốt rồi mới cho diễn chính.”

“Voi cá như vậy muối cũng có thể ra ngoài du lịch, một công đôi việc,” Tuế Hành Chu cũng cười, “Khi nào thì xuất phát?”

“Mười sáu tháng giêng, ta đã cho người coi hoàng lịch, người đó nói hôm đấy phù hợp xuất hành.”

“Hôm đó các bộ khai triều ghi chép, triều đình đại họp, ta không thể tiễn muối. Hôm nay lấy chén canh này thay rượu, chúc muối thuận buồm xuôi gió, bình an trở về.”

“Cảm ơn lời chúc của huynh, thuận tiện chúc ta chuyến này kiếm được bọn tiền nữa đi, hahaha.”

Cứ như vậy trò chuyện thoải mái, Triệu Kiều đôi khi cũng hỏi một chút tin tức từ từ của Tuế Hành Vân, Tuế Hành Chu lời ít ý nhiều trả lời, bữa cơm ăn vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Lúc đặt đĩa xuống, Triệu Kiều mới chợt nhớ một chuyện.

“Phải rồi, Hành Chu huynh, lúc huynh gửi thư cho Hành Vân, làm phiền huynh giúp ta nhắc cô ấy...”

Tuế Hành Chu hiếm khi thấy nàng áp ửng, lúc này lại thấy nàng nói được một nửa liền lộ vẻ khó xử, thật lâu sau cũng không nói tiếp, thì cũng đoán được ba phần.

“Ồ hành cung, có phải bệ hạ và đế quân hỏi chuyện ngọc long bội không?”

“Đúng vậy. Tuy bệ hạ cũng đế quân không phải người hẹp hòi, nhưng huynh cũng biết, quy củ đã đưa ra thì phải tuân theo,” Triệu Kiều rất xin lỗi thờ dài, “Ta không có quan chức, đem đồ này cho bằng hữu mượn, có bị phát hiện cũng chỉ chịu răn dạy một hồi. Nhưng mà, lấy đồ được bệ hạ ban đem ra ngoài cho mượn, nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, ta sợ người ta biết được sẽ làm to chuyện, dù không gây bao nhiêu phiền phức, nhưng có thể tránh được thì vẫn hơn.”

Tuế Hành Vân đóng quân nơi biên quan Bắc cảnh đã lâu, vô cùng nhàm chán, liền nảy ra sở thích điêu khắc. Mùa hè năm ngoái, cô gửi thư cho huynh trưởng, nhờ Hành Chu sai người bỏ số tiền lớn mua một khối son hà ma ngọc (1), sợ mình lỗ tay làm hỏng khối đá quý này, nên mới hỏi Triệu Kiều có miếng ngọc bội nào không để mình nhìn xem thợ lành nghề người ta điêu khắc thế nào, cũng để bản thân học hỏi.

Vừa vận khí ấy ngọc long bội mà Chiêu Ninh đế ban cho Triệu Kiều cũng làm từ ngọc son hà ma, còn là thợ điêu khắc hoàng gia tạc nên, chính là một vật mẫu không thể hoàn hảo hơn.

Thế là Triệu Kiều đem cho Hành Vân mượn.

Mặc dù đại doanh của Tuế Hành Vân ở ngay chỗ nàng sắp đến, nhưng đó là trọng địa biên cảnh, nàng biết khó mà gặp được cô ấy.

“Ta biết rồi, muội xem Hành Vân là bằng hữu thân thiết mới cho nó mượn, lâu như vậy cũng chưa từng kêu trả lại.” Tuế Hành Chu chấp tay tạ lễ, hứa hẹn chắc nịch, “Muội yên tâm, đợi lúc muội hồi kinh, ta sẽ đem ngọc long bội đặt vào tận tay muội, tuyệt không gây phiền toái nào.”

Triệu Kiều cười gật đầu: “Vậy ta làm phiền Hành Chu huynh.”

Vì để giấu diếm chuyện cho mượn này, nàng trước mặt để quân còn vụng trộm quăng trách nhiệm lên Hạ Uyên.

May mắn để quân tính cách thoải mái, lười hỏi mấy chuyện vụn vặt, nhiều chuyện nhỏ nghe xong liền quên, chắc chắn sẽ không hỏi lại Hạ Uyên để xác minh.

Đã như vậy, ở trên đường nàng đối tốt với hắn một chút, tận lực tránh cãi nhau với hắn.

Không nhắc tới mấy chuyện khác, chỉ riêng việc hắn vô tội còn mơ hồ gánh lấy oan ức, đối tốt với hắn là chuyện nên làm.

Quốc Tử giám ngày mười bảy tháng giêng đi học lại, bởi vậy Lạc Dịch đã sớm từ Phong Nam đến đây.

Lạc Dịch thấy thương thế của Hạ Uyên đã tốt hơn nhiều, lại nghe nói bệ hạ phái một thái y cùng hắn xuất kinh đi tìm cao nhân thế ngoại, mấy ngày nữa là đi, liền hẹn hắn ra ngoài ăn cơm, coi như là tiệc tạm biệt sớm.

Cứ như vậy, chỗ nào không chọn, lại chọn Soạn Ngọc lâu.

Cứ như vậy, lúc nào không chọn, lại chọn ngay lúc vừa vào cửa đã thấy Triệu Kiều tặng hoa cho Tuế Hành Chu.

Nhìn cảnh tượng kia, thật là khiến người ta cạn lời.

Cuối cùng hai huynh đệ họ sắc mặt không quá tự nhiên, trầm mặc theo tiểu nhị đi lên một lầu khác.

Vào nhà các ngồi êm chỗ xong, tiểu nhị gọi người rót trà ngọt ấm cho bọn hắn, đợi bọn hắn gọi món xong mới lui ra ngoài.

Đợi tiểu nhị ra ngoài, Lạc Dịch khó chịu thấp giọng nói: “Hắn đưa cô ta một bó hải đường, cô ta trả lại một bó ngọc lan, thế có khác gì với trao đổi tín vật không? Nay thất ca, huynh nói xem, Triệu nhị cô nương sao tự đứng lại tặng hoa cho người khác?”

Dù hắn như cũ vẫn cảm thấy thất ca cùng Triệu nhị cô nương này không xứng đôi, nhưng mà...

Thời khắc này, hắn tựa như thấy sắc mặt thất ca vừa xanh vừa xám, hoặc là xanh lè như lá cây.

“Không biết,” Hạ Uyên ánh mắt lạnh như băng, phảng phất có thể đem chén trà ngọt ấm nóng hổi kia đông thành đá, “Liên quan gì tới ta?”

Lạc Dịch nheo mắt nhìn hắn, cẩn thận tiếp: “Nhưng mà thất ca, có phải cô ta không cần huynh nữa?”

“Không biết,” Hạ Uyên nhắc chén trà lên, “Không quan tâm.”

Lạnh lùng hừ hai tiếng xong, bưng chén trà ngọt kia buồn bực uống ực hết sạch.

Lạc Dịch đã lớn thế này, vẫn là lần đầu thấy thất ca mất lễ tiết như vậy.

Hắn tròn mắt há hốc mồm, một lát sau, nuốt nước bọt nói: “Thất ca, huynh có cảm giác liệu...”

“Có thể đừng hỏi ta mấy vấn đề khó trả lời nữa được không?” Hạ Uyên mặt không thay đổi nhìn hắn.

Lạc Dịch lập tức cúi đầu tránh khỏi ánh mắt lạnh băng của hắn, cầm thìa khuấy khuấy chén trà đang bốc hơi nghi ngút, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta chỉ muốn hỏi huynh, một hơi uống cạn như thế không thấy bỏng à?”

“Còn tốt.”

Hạ Uyên đứng lên, quay người mở cửa sổ, chấp tay đưa lưng về phía tiểu đệ, vụng trộm há miệng phì khí nóng trong cổ ra.

Trà ngọt của Soạn Ngọc lâu thật kì quái. Chẳng những quá nóng, đã chẳng ngọt chút nào, lại còn xấu hoắc khó nhìn.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay có màn kịch nhỏ.

Triệu Kiều chủ nhân bí mật của Soạn Ngọc lâu: “Làm phiền quý khách giúp ta làm khảo sát mức độ hài lòng. Hạ tiên sinh thấy trà ngọt của bốn tiệm thế nào ạ?”

Khách nhân Hạ Uyên thoáng chốc lạnh lùng: “Bông. Chua. Xanh.”

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Triệu môn Hạ lang

– Editor: Pianvy Kim –

Năm Chiêu Ninh thứ hai, mười lăm tháng một, thích hợp khai trương, nhập trạch, động thổ, xây nhà; kỵ nhập học, tập nghề, ký kết, xuất hành.

Đầu giờ Thìn (7-9h), bầu trời sáng trong, sắc vàng óng ánh.

Giao lộ giữa kinh đô và ngoại thành có một bến tàu tên Phong Dương, ở đây tập nập những người lao động áo ngắn vải thô đang chuyển hàng hóa trên thuyền và bờ sông.

Bên bờ có không ít lũ nhân vai đeo hành lý đang đứng chờ kè mặc cả với chủ thuyền, nhìn kỹ hơn nữa sẽ thấy cảnh tiễn người thân đi xa, nếu không khóc lóc, chiết liễu tằng biệt (1) thì cũng là miễn cưỡng mỉm cười, dạn dỏ không ngớt.

Các quán nhỏ gần đó ra sức rao hàng, họ bán chút hoa quả theo mùa để mang đi, có thể giữ được vài ngày phòng khi đói.

Ai sống trong kinh thành sẽ hiếm khi được thấy cảnh sinh hoạt sông nước thế này, nơi đây ồn ào náo động, thô phác tầm thường, nhưng cũng lại mộc mạc sung túc, sinh cơ bùng bùng.

Hàn Linh cả đêm rong ruổi trên đường, lúc xuống xe vẫn còn cảm giác khó ở khi vừa tỉnh dậy, song nhìn thấy cảnh tượng tập nập ồn ào kia, chỗ khó chịu trong lòng bỗng dưng nhẹ nhàng trôi mất.

Ông quay đầu liếc Hạ Uyên.

Cùng là một đêm xóc nảy, hai mắt hắn vẫn thật thanh minh.

Nếu không phải hai tháng trước, chính ông là người đã chữa trị cho hắn, thì bây giờ sẽ thật khó mà tin vị quan nhân mặt mày sáng sủa, khí vũ hiên ngang này chính là Hạ đại nhân từng đâm máu hôn mê trước mặt mình.

Triệu Kiều lúc này cũng xuống xe, nói với Kết Hương: “Em cùng Kỳ Uy đi hỏi có thuyền nào “thích hợp” không. Nhớ kỹ, nhất định phải “phù hợp”, không có thì hôm nay cũng phải đi, em hiểu ý ta chứ?”

“Đạ rồi ạ.”

Triệu Kiều hài lòng gật đầu, rất quen thuộc chỉ vào một túp quán đối diện bến tàu: “VẬY ĐI ĐI. Ta cùng mọi người ở Xuân Phong chờ.”

Sau đó lại nói với Hạ Uyên và Hàn Linh: “Đi theo ta.”

Nói xong liền cất bước, không thêm một lời dư thừa.

Đến trước cửa quán, một tiểu nhị nhiệt tình ra chào: “Xin mời ba vị vào trong, các vị muốn nghỉ chân hay ở trọ ạ?”

“Chưa biết được. Người nhà ta đang đi hỏi có thuyền không, chưa biết hôm nay đi hay ở.” Triệu Kiều tự nhiên đáp.

Tiểu nhị tỏ vẻ hiểu chuyện gật đầu cười ha hả: “Vâng, hai ngày nay nhiều người cũng hỏi thuyền lắm. VẬY mời các vị vào nhà ăn, trong khi đợi tin thì ăn uống một chút nhé?”

“Nếu không phiền,” Triệu Kiều lịch sự nói, “Làm ơn tìm một nhà gian thanh tĩnh giúp ta, vị này...”

Nàng tiện tay chỉ vào Hạ Uyên nét mặt luôn ngằn năm không đổi, thì thầm với tiểu nhị, “Ta đang cãi nhau với chàng, ở chỗ đông người có hơi...”

Nói xong, nàng hơi nháy mắt ra hiệu, ánh mắt hơi xẹt qua Hạ Uyên, thấy hắn yên lặng quay đầu, hai tai ửng đỏ.

Triệu Kiều hơi kinh ngạc nhướng mày. Quà là người tập võ, nói nhỏ như thế mà cũng nghe được.

Xuất phát từ chiều hôm qua, hắn vẫn không có phản ứng gì với nàng. Mà nàng trong đầu mãi suy nghĩ, trên đường cũng không bắt chuyện với hắn.

Có điều nàng cũng không định cố tình gây sự chú ý của hấn làm gì, chỉ là thuận miệng nói thế, để người ta không nghĩ mình quá đáng đòi có nhả gian thanh tịnh mới chịu vào mà thôi.

Tiểu nhị bưng tỉnh đại ngộ: “Vàng vàng vàng, mời ba vị lên lầu.”

Ba người tiến vào một nhả gian nằm trong góc khuất trên tầng hai, tiểu nhị nhận gọi món xong liền ra ngoài.

Tuy nói Xuân Phong là một trong những tửu quán ngon nhất ở bến Phong Dương, nhưng dù sao khách nhân đều là những người từ bốn phương đổ về, nhiều khi còn có những công nhân đóng thuyền đến đây ăn, bởi vậy các món chủ yếu nhắm đến số lượng, ăn cho no là được, chưa bàn đến trình bày mùi vị.

Ba người nhóm Triệu Kiều gọi một tô sũa đậu nành, sáu cái bánh kẹp thịt, cùng với hai phần cơm sáng.

Triệu Kiều thông thả cầm muôi gỗ cán dài múc sũa đậu nành từ trong tô còn lớn hơn mặt mình, đổ vào trong chén gỗ đỏ, sau đó tự nhiên đưa muôi qua cho Hạ Uyên ngồi cạnh.

Hàn Linh lúc này không nhịn được hỏi: “Triệu nhị cô nương cho ta hỏi, chiều hôm qua người vội vàng xuất thành, đi xe cả đêm đến đây, nhưng bây giờ mới tìm thuyền ư?”

Vốn dĩ Chiêu Ninh để đề nghị bọn họ đi vào ngày kia, tức là ngày mười sáu, cùng lúc với các quan xuất kinh. Như vậy không làm người khác chú ý, bọn họ cũng có thể ở lại kinh đến hết ngày mười lăm.

Nhưng Triệu Kiều lại kiên quyết muốn xuất kinh sớm, cho ngựa kéo xe suốt đêm đến chỗ Phong Dương này.

Hàn Linh tưởng nàng vội vàng như vậy là do đã đặt thuyền sẵn, sợ đến muộn sẽ mất chuyến, ai biết tới nơi mới đi tìm thuyền.

Trước kia Hàn Linh không mấy khi tiếp xúc với Triệu Kiều, thường nghe người ta nói nhị cô nương Tín vương phủ hay hành sự tùy hứng, lúc đó chỉ cười cười không để ý, nay mới một phen chứng kiến tác phong của nàng.

“Ông nói Triệu nhị cô nương nào? Ta là đại đương gia, mang theo gánh thuyết thư đi mãi nghề kiếm sống. Còn ông, là Hàn đại phu của nhà ta.” Triệu Kiều buông chén, ngón tay gõ lên bàn mấy lần cảnh cáo, hất cằm một cái, cười liếc Hạ Uyên, “Còn đây là nhị đương gia, Triệu môn Hạ lang, nhớ chưa?” (2)

Hạ Uyên nghe vậy, suýt nữa phun chỗ sũa đậu nành vừa nuốt vào một nửa.

Hấn đứng phắt dậy, nhanh chân chạy đến cửa sổ, đẩy cửa sổ ra ho sặc sụa.

“Nhị đương gia, chàng không sao chứ?” Triệu Kiều không tìm không phôi cười đùa, “Có cần thiếp giúp chàng vỗ lưng thuận khí không?”

Hạ Uyên ho đến tê tâm liệt phế cũng không quay đầu lại: “... Không cần, đa tạ.”

Triệu Kiều cười phì một tiếng, thuận tay xé bánh ra làm hai, thần sắc tự nhiên nói với Hàn Linh: “Hàn đại phu, từ khi chúng ta xuất thành, nhiệm vụ đã bắt đầu rồi.”

Hàn Linh biết mình lỡ miệng, lập tức xấu hổ giải thích: “Thật thất lễ. Ta nhất thời chưa thích ứng kịp...”

Chiêu Ninh để vì chuyện này mà làm cho bọn họ mấy giấy tờ chứng minh thân phận giả, cũng đã thông báo trước cho ông nhiều chuyện.

Dù nhiệm vụ của Hàn Linh chỉ là chăm sóc Hạ Uyên, mấy thứ khác không cần nhúng tay, nhưng đây là lần đầu ông tham gia công tác bí mật, sợ mình mắc sai lầm ảnh hưởng đến người khác, nên đêm qua khi còn trên xe ngựa đã ôn đi ôn lại rất lâu, sau đó tự tin mình đã chuẩn bị kỹ càng lắm rồi.

Chẳng ngờ lại bị Triệu Kiều nhắc nhở, ít nhiều cũng thấy lúng túng.

Cũng may Triệu Kiều không thật sự bắt bẻ, nuốt đồ ăn trong miệng xong, thấp giọng trả lời nghi vấn khi nãy: “Đã muốn giấu thân phận, tất phải tránh giấu đầu lòi đuôi. Không tin ông xem khắp cái bến tàu này, có mấy người giang hồ nào lại không phải tự mình xuống bến để tìm thuyền chứ?”

Hàn Linh nghe xong thấy có lý liền gật đầu, thanh âm cũng trầm xuống theo nàng: “Vậy vì sao chúng ta phải xuất kinh ngày hôm qua? Đợi qua mười lăm rồi đi không phải tốt hơn sao?”

“Ông sống an nhàn sung sướng lâu quá, quên luôn mùi khói lửa nhân gian rồi,” Triệu Kiều buồn cười lờm một cái, “Đợi mười sáu mới xuất phát à, mấy người tránh ngày mười lăm tụ lại một đồng ở đây, lúc đó giá thuyền tăng gấp năm lần là ít đấy.”

Hàn Linh vẫn không hiểu lắm: “Chúng ta cũng không thiếu tiền...”

Đừng nói đến Triệu nhị cô nương có tiếng vùng tiền như nước, ngay cả bề hạ chuyện này cũng cấp cho bọn họ một số tiền rất lớn rồi.

“Hàn đại phu, chúng ta chỉ là chủ một gánh thuyết thư nhỏ. Coi như không nghèo khó đi nữa, thì cũng chẳng phải phú thương dư giả gì. Nếu lúc nào cũng vùng tiền không tiếc tay, vậy mười mấy người trong gánh chẳng lẽ phải hít gió trời để sống ư?”

Khẩu khí trái đời này của Triệu Kiều khiến Hàn Linh phải lau mắt mà nhìn.

Hạ Uyên cuối cùng cũng ho xong đến ngồi lại, chỉ thấy Triệu Kiều đã buông chén đĩa.

Hấn nhăn mặt, thấy trước mặt nàng còn một nửa cái bánh: “Thừa nhiều như vậy?”

Mới bị ghen ho nửa ngày, giọng hấn lúc này khàn đặc, nghe không ra vui giận.

Trên đường hấn lúc nào cũng lạnh băng, Triệu Kiều cho rằng hấn cũng như Hàn Linh, bắt mẫn nàng đòi phải xuất kinh sớm nên bọn hấn mới không thể ở cùng người nhà đến hết ngày mười lăm.

Bây giờ nghe hấn hỏi câu không rõ nghĩa như vậy, qua tai Triệu Kiều liền trở thành ám chỉ nàng lãng phí.

Nghĩ thế nào cũng thấy không thoải mái.

Nàng chậm rãi đứng dậy, hít sâu một hơi, cười gượng: “Hai người ăn tiếp đi, đừng ra ngoài đi lung tung, cũng đừng tùy tiện nói chuyện với tiểu nhị. Ta đi rửa tay rồi về, ăn bánh này xong tay dính dầu quá.”

Sau khi Triệu Kiều rời khỏi, Hàn Linh vội bụng sữa đậu lên uống một ngụm.

Uống xong thì thở phào một hơi, vỗ ngực hỏi dò Hạ Uyên: “Đúng là dọa người, khi này ta còn tưởng tiểu thư sẽ nổi giận chứ. Nhưng con gái sức ăn nhỏ, tiểu thư bình thường cũng chỉ ăn mấy thứ cao lương mỹ vị, nhất thời không quen đồ ở đây, thừa thì cứ thừa đi, ngại trách tiểu thư làm gì?”

Hạ Uyên rũ mi che đi ảo não trong mắt, môi mấp máy đáp: “Ta không trách cô ấy.”

Hàn Linh neho mắt trông theo ánh mắt của hắn, nhai bánh suy nghĩ nửa ngày.

Đột nhiên linh quang lóe lên, thăm dò hỏi: “Chẳng lẽ ngài thấy tiểu thư ăn ít quá, nên mới đau lòng chăng?”

Bọn họ xuất thành lúc chiều, cơm tối hiển nhiên vẫn chưa ăn, trên đường chỉ có chút trái cây điểm tâm lót dạ mà thôi.

“Ai đau lòng?” Hạ Uyên lạnh lùng liếc ông một cái, đề thấp giọng nói, “Không phải vừa rồi cô ta nói mình là người giang hồ, tiêu một đồng cũng phải tính toán, thế mà cuối cùng lại lãng phí đồ ăn ư?”

“Cũng đúng.” Thấy sự tình có vẻ khác với cái mình suy đoán, Hàn Linh bĩu môi, gật đầu đồng tình với hắn.

Hạ Uyên bụng sữa đậu nành lên, sau vài giây ngẩn ngui đột nhiên hỏi: “Khi này ta nói cộc lốc lắm sao?”

Hàn Linh nghĩ nghĩ: “Cũng không phải thế. Chỉ là có hơi lạnh lùng và nghiêm khắc quá thôi.”

Sau đó hai người không nói chuyện tiếp nữa, mạnh ai nấy ăn.

Chờ khi Triệu Kiều rửa tay xong trở lại, nhận ra chiếc bánh mình ăn còn một nửa đã biến đâu mất.

Nàng kinh sợ nhìn hai người Hạ Uyên và Hàn Linh: “Hai người... Là ai ăn trộm bánh của ta?”

Không phải nàng vì nửa cái bánh mà so đo, thực ra lúc đầu nàng ăn cũng không hết. Nhưng nàng kinh ngạc chính là, một trong hai người này lại có thể vứt bỏ mặt mũi, tùy ý ăn đồ thừa của người khác.

Mới sáng sớm đã có chuyện.

Hạ Uyên nhấp một hớp sữa, bình tĩnh đáp: “Không phải ăn trộm, mà là ăn giúp.”

Triệu Kiều nửa mê nửa tỉnh ngồi xuống.

“Nhiệm vụ của một người chồng chính là giúp thê tử ăn hết đồ thừa mà nàng không thích hoặc không ăn hết.” Hàn Linh nhìn Triệu Kiều sắc mặt càng thêm khiếp sợ, trịnh trọng chỉ vào Hạ Uyên, “Ta cảm thấy lời nhị đương gia nói rất có đạo lý.”

“Ồ...” Triệu Kiều ồ một tiếng thật dài, cười như không cười liếc xéo Hạ Uyên, “Thích ứng thân phận nhanh quá nha, Hạ lang.”

-
1. Chiết liễu tương vãn – 折柳相挽: bẻ cành liễu, chỉ sự chia tay hoặc nỗi nhớ nhà. (baike)
 2. Triệu môn Hạ lang: chồng họ Hạ, ở rể nhà họ Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Trời Không Tác Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.